

Р О Б Ъ Р Т П А Р К Ъ Р

CROSS! POLICE! DO NOT CROSS! POLICE! DO NOT CROSS! POLICE! DO NOT CROSS! POLICE! DO NOT

В Е Р С И Я

Т о р н а д о

О
Б
С
И
Д
И
А
Н

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР ВЕРСИЯ „ТОРНАДО“

Превод: Здравка Славянова

chitanka.info

Той се казва Спенсър и е частен детектив в Бостън. Живее с дългогодишната си приятелка Сюзан и често разчита на помощта ѝ в своите разследвания. Той е зрял, опитен и чаровен, тя е умна, забавна и красива. И се занимава с психоанализа.

Когато Уолтър Клайв, собственик на ферма за расови коне, наема Спенсър да открие кой стреля по струващите милиони долари жребци, частното ченге с поизтънял портфейл заминава за Джорджия, без да подозира, че случаят ще вземе неочакван обрат. Трите дъщери на Клайв не са очаровани от присъствието на Спенсър, а шефът на охраната във фермата направо отказва да му съдейства. Местният шериф очаква пасивно следващия удар. Този път жертвата е самият Клайв. Но сякаш никой не желае Спенсър да разследва убийството.

На Джоун

1

Седях си на бюрото в кантората, с крака върху перваза на прозореца, с отворен жълт бележник в скута, и си мислех за бейзбол. Всъщност винаги мисия за това, когато не мисля за секс. Според Сюзан за мен върховното щастие вероятно би означавало да правя секс, докато гледам бейзболен мач. Питам се защо, след като това ѝ е известно, се преструва на прекалено скромна, когато я заведа на стадиона във Фенуей Парк.

Въпросната сутрин вниманието ми бе погълнато от списъка на „стоте най-велики играчи“ на нашето хилядолетие. При липсата на списък на стоте най-големи сексуални постижения (сред които без съмнение щях да попадна) преглеждах този със стоте най-велики бейзболни играчи и го сравнявах с моя собствен списък. Моят бе по-ограничен, в смисъл, че включваше само играчи, които бях виждал. Дори при тази уговорка обаче официалният списък се нуждаеше от редакция. Тъкмо ограждах името на Рой Кампанела, за да го изведа пред това на Джони Бенч, когато вратата се отвори и в кантората ми влязоха мъж и жена. Жената беше страхотно парче, руса, със стегната фигура, елегантно облечена. Мъжът носеше авиаторски очила. Изглежда, той имаше мнение за Рой Кампанела, за разлика от спътницата си. От друга страна, тя може би разбираше доста повече от секс. Бях еднакво добър и в двете области.

— Добро утро — поздравих аз, колкото да ги успокоя, че не се сърдя, задето са ме прекъснали.

— Вие ли сте Спенсър? — попита мъжът.

— Да, аз съм — отвърнах.

— Аз съм Уолтър Клайв — представи се той. — А това е дъщеря ми Пени.

— Заповядайте, седнете. Кафето е готово.

— Благодаря.

Отидох до кафе-машината върху кантонерката, налях кафето и ги попитах дали искат мляко и захар. После им занесох чашите.

Бяхме отпили по глътка, когато Клайв поде:

— Интересувате ли се от конни надбягвания, сър?

— Не — отвърнах.

— А чували ли сте за кон, наречен Торнадо?

— Не.

— Още е малък — уточни Клайв, — но за мнозина е повече от ясно, че той ще заеме мястото на Шампион, сегашния победител в надбягванията.

— Чувал съм за него.

— Това е добре.

— Веднъж ходих до Клейборн Фармс и всъщност се запознах с Шампион. Пусна ми страхотен език.

Мъжът насреща ми се усмихна кисело. Забелязал съм, че любителите на коне не са склонни да се питат точно как и дали изобщо конете се целуват.

— Много хубаво — повтори той.

Пени седеше на стола с изправен гръб, скръстила ръце в скута си, с прибрани колене, опрени един в друг глезени и прилепени в пода стъпала. Носеше бели ръкавици, наниз от перли и тъмносиня рокля, която не покриваше коленете ѝ. Срещу което нямах и най-малко възражение.

— Собственик съм на конюшните „Трите кобилки“. Нарекох ги на трите ми дъщери. Живеем в Ламар, щата Джорджия.

— Състезателни коне — уточних аз.

— Да, сър. Не ги развъждам, а ги купувам отглеждам ги и после ги продавам.

Пени носеше обувки в тон с роклята. Скромни токчета, но все пак в крак с модата. Глезените ѝ бяха страхотни.

— През последния месец — продължи Клайв — имаше няколко нападения над конете ни.

— Нападения ли?

— Някой стреля по тях.

— Убива ли ги?

— Някои да, други оцеляха.

— Разполагаме ли с някаква хипотеза? — попитах аз.

— Не, сър. Нападенията изглеждат съвсем случайни и без всякакъв мотив.

— Да не би да е свързано с някаква измама със застраховките?

— Едва ли нещо подобно може да предизвика стрелба по конете.

Клайв беше висок, атлетичен и изненадващо красив, с ослепително бели зъби, загоряло лице и гладко вчесана гъста посребрена коса. Беше облечен в тъмосин блейзър, с емблемата на компанията, бяла риза без вратовръзка, бежови ленени панталони, виненочервени мокасини, обути на бос крак. Това ми хареса. Аз самият също не нося чорапи.

— Озлобени конкуренти?

Клайв се усмихна снизходително.

— Някои от убитите животни са понита, дори не са породисти, пък и да си въобразиш, че ще помогнеш на собствените си коне, като избиеш чуждите... не е възможно.

— Само на някой градски тъпак може да му хрумне подобно нещо — казах аз.

Мъжът отново се усмихна. Усмивката му сякаш казваше: *Аз те превъзхождам, естествено, и двамата го знаем, но съм добър и няма да го използвам срещу теб.*

— Вие сте детектив и трябва да задавате подобни въпроси.

И пак се усмихна. Пени също. Усмивнах им се в отговор. Ама че сме готини. Пени имаше големи очи, сини като небето. Бяха почти като очите на Сюзан, с гъсти мигли. Усмивката ѝ не издаваше чувство за превъзходство. По-скоро излъчваше приятелство... и нещо повече.

— Миналата седмица някой направи опит да очисти Торнадо — продължи Клайв.

— Неуспешен?

— Да. Били Райс, един от конярите, останал при него през нощта. Торнадо изглеждал неспокоен, което разтревожило Били. Затова предпочел да е наблизо. Видял как някой отваря вратата на конюшнията и като вдигнал фенера, осветил дулото на пушка в процепа. Светлината трябва да е накарала онзи да побегне, защото Били го чул да бяга, но когато стигнал до вратата, там вече нямало никой.

— Някакви следи от стъпки?

— Не.

— Вашият човек успя ли да опише цевта на пушката?

— Цевта ли? Че какво има за описване?

— Имало ли е пълнител под цевта като на уинчестър например? Дълга ли е била или къса? С какъв мерник? Не всички са еднакви.

— О, боже — въздъхна Клайв, — не знам.

Постарах се да сдържа усмивката си, която казваше: *Аз те превъзхождали, естествено, и двамата го знаем, но съм добър и няма да го използвам срещу теб.*

— Ченгета? — попитах.

— Местната полиция — отвърна Клайв. — Освен това имам свой собствен съветник по сигурността.

— Местната полиция всъщност е отделът на шерифа на окръг Колумбия — уточни Пени. — Помощник-шерифът се казва Бекър.

— Искам да ви наема, за да сложите край на всичко това — обяви Клайв.

— За да не пострада конят ли?

— Именно.

— Обикновено за мен остава по някой задник — рекох.

Пени се разсмя.

— Моля? — вдигна вежди Клайв.

— Виж, татко, човекът се опитва да намекне, че се случва да попадне на клиент, който е като конски задник.

— А, да. Май от грижи съм изгубил чувството си за хумор.

— Сигурно — добавих аз.

— Е, интересува ли ви работата, или не?

— Кажете, вие как си я представяте? Да спя в конюшната с нож между зъбите ли?

Този път се усмихна, за да покаже, че има чувство за хумор въпреки грижите.

— О, не — успокой ме той. — Наел съм въоръжена охрана. От една агенция в Атланта. Бих искал на място да видите как действат и да ми кажете мнението си, но най-вече искам да откриете кой ми създава главоболия, да го арестувате, да го застреляте или да направите каквото сметнете за добре.

— А какво ви кара да мислите, че аз съм подходящият човек за тази работа?

Пени отново ми се усмихна. Скромността ми явно ѝ допадна.

— Светът на конете е малък, сър. Преди няколко години сте се занимавали с подобен случай в Олтън, с Джъм্পър Джак Нелсън. Знаех

за него. Говорихме с полицията в Олтън, а и с някакъв човек от щатската прокуратура в Южна Каролина. Адвокатът ми проучи информацията. Разговаряхме и с агентите на ФБР в Атланта, с Хю Диксън, с когото имахме общ бизнес преди години, с капитан от щатската полиция в Масачусетс на име Хийли и с един капитан от Бостън на име Куърк.

— Че как успяхте да откриете Хю Диксън?

— Имам пари, сър. Адвокатите ми са изобретателни.

— И смятате, че аз съм подходящият човек?

— Да, убеден съм.

— Скъпичко ще ви излезе.

— Каква е таксата ви?

Казах му.

— Това няма да е проблем — отвърна той.

— Коя е агенцията в Атланта, която сега се занимава със случая?

— „Секюрити Саут“.

Не ми говореше нищо.

— За всичко отговаря Делрой. Джон Делрой.

И това име нищо не ми говореше.

— Мистър Делрой ще ми се зарадва ли?

— Няма да откаже да ви сътрудничи — отвърна Клайв.

— Не — намеси се Пени, — не мисля, че иде се зарадва на появата ви.

Клайв извърна поглед към нея.

— Така е, татко, Той ще побеснее.

Клайв се усмихна. Не успяваше да скрие снизхождението си, но поне беше искрен. Обичаше дъщеря си.

— Пени мълча по време на нашия разговор, мистър Спенсър, но не мислете, че това е обичайното й поведение.

— Джон ще се вбеси, че му водиш някой да го надзирава — отново се обади Пени — Мистър Спенсър трябва да го знае.

Клайв кимна.

— Не става въпрос да го надзирате — уточни той. — И все пак не е изключено да се почувства засегнат. Това притеснява ли ви, мистър Спенсър?

— Не.

— Наистина ли? — възкликна Пени. — Смятате, че можете да работите с такъв човек?

— Ще го спечеля — отвърнах аз.

— Как?

— Със северняшки чар.

— Нима това не са взаимно изключващи се понятия?

— Имате право — съгласих се аз. — Може би просто ще му взема страха.

2

— Ламар, Джорджия? — подвикна Сюзан.

Лежеше върху мен в собственото си легло, гола, скръстила ръце върху гърдите ми, а лицето ѝ бе на петнайсетина сантиметра от моето. Пърл, кучето чудо, изместено, макар и временно, от моята особа, някак сърдито бе полегнало на килимчето пред леглото.

— Много мила стара песен — проточих вместо отговор.

— Не, не пей. Да имаш някакво понятие от състезателни коне?

— Шампион веднъж ми пусна език.

— Нещо друго не толкова лично?

— Май това е всичко.

— И те карат да идеш там и да дишаш във врата на човек, който до момента е командвал парада?

— Така излиза.

— Значи заминаваш за Джорджия без Пърл и без мен, няма да те има кой знае колко време, не знаеш с какво точно се захващаш, а хората, с които ще работиш, ще те намразят.

— Точно така.

— Остава да чуя, че го правиш от любов към конете.

— По-скоро мразя да гладувам — отвърнах. — Толкова дълго се бяхтам за теб и Хок за едната добра дума, че не мога и ново джобно ножче да си позволя.

— Не си въобразявай, че поквариш ли се, ще бъдеш възнаграден — отсъди Сюзан.

— Поне пари може да паднат.

— Е, тогава може и да ти дойдем на гости.

— Ти и Пърл наистина бихте могли да ме навестите.

— Повече от очевидно е, че Пърл не би летяла в щайга, сместена в багажното на някой скапан самолет.

— Полетът не е неприятен — защитих се. — Само едно междинно кацане с нощувка.

Сюзан се вторачи в мен. Беше толкова близо, че когато отвърнах на погледа ѝ, очите ѝ сякаш бяха разфокусирани. Изглеждаха невероятно големи, а и бездънни, като вечността.

— Не понасям да шофирам на дълги разстояния.

— Естествено — съгласих се аз. — Може Пол да дойде от Ню Йорк за уикенда и да се грижи за Пърл.

— Така може — рече Сюзан. — Същото важи за Лий Фаръл и Хок.

— И тогава ти би могла да долетиш до Ламар и да ме любиш до забрава.

— Нима не го направих току-що? — възкликна Сюзан. — С изключение на полета.

— О, да — отвърнах, — беше неотразима.

— Знам си.

— И все пак — добавих — никога не сме го правили в Джорджия.

— Е, ако си си наумил да отидеш, какво му остава на едно нещастно момиче.

— Да прави онова, което умее най-добре.

— В такъв случай никога няма да можем отново да обядваме в Ламар — заключи Сюзан.

3

В Ламар пристигнах с няколко чисти ризи и допълнителни муниции в черния ми спортен сак „Найки“. Взех си стая в „Холидей Ин“ извън града, след което тръгнах да потърся работодателя си.

Ламар е от онези градчета, за които си чел, но никой от познатите ти никога не е живял там. Вероятно доста приличаше на града, в който Джек Армстронг бе живял със сестра си Бети, докато играеше в „Хъдсън Хай“. Центърът включваше триетажни постройки, повечето тухлени и разположени по главната улица, няколко магазина и ресторанта, клуб за билиард, киносалон и железопътна гара. Всъщност двете основни улици, които се пресичаха под прав ъгъл, очертаваха местата, където в часовете на деня се вършеше бизнес. Същинският център представляваше площад със статуя на ездач и няколко пейки наоколо. При влизането ми в града забелязах, че улиците са оградени с дървета, зад които се простираха морави с приятни на вид южняшки къщи, повечето бели, с веранди. Често срещана гледка бе лозницата, надвиснала над верандата, която създаваше приятното чувство за прохлада.

В два следобед вече натисках звънеца пред дома на Клайв. Семейството обитаваше разкошна бяла къща с просторна веранда с колони, кацнала наред невероятна по размери зелена площ, съперничаща с най-големите игрища за голф в света. Система от водопръскачки образуваше пъстри като дъгата ветрила от ситни капчици, предназначени да предпазят тревата от лятното слънце.

Отвори ми Пени Клайв, по бели шорти и възкъса синя блузка. Непокритото от оскъдните дрешки тяло разкриваше равномерен загар, не плътен, а просто лъхашц на здраве тен, който се добива по естествен начин, без особени усилия, макар равномерността да ме караше да се съмнявам, че процесът е бил съвсем естествен.

— О, здрасти — поздрави ме Пени.

Гласът ѝ беше мек и в същото време богат на полутонове, поради което всичко, казано от нея, изглеждаше наситено с многообещаващ

подтекст. Мярна ми се мисълта, че може би се получи добре, че Сюзан не можа да ме придружи. Запитах се дали би трябвало да се чувствам виновен, но бързо реших, че няма в какво толкова да се упреквам, тъй като съм човешко същество, макар и числящо се към мъжката половина.

— Здравсти.

— Заповядай. В хотела осигуриха ли ти всичко необходимо?

Намирахме се в огромно преддверие с висок таван и лъснат до блясък тъмен под.

— Легло, телевизор, радио, течаща вода, какво повече?

— Какво наистина? — промълви тя и почти невидимите бръчици в ъгълчетата на устата ѝ се очертаха — Тъкмо пиех чай с лед на терасата, да ти предложи ли и на теб?

— Разбира се — отвърнах аз и я последвах по дългия коридор навън през големите френски прозорци на облицована с бели тухли тераса под брезентов навес на зелени и бели райета.

— Татко го няма — уточни Пени.

— С теб е по-интересно.

— Зависи.

Тя посочи към два удобни градински стола. Настанихме се. На масичката за сервиране отстрани съзрях голяма гарафа, чаши, кофичка с лед, захар, лимони и свежи стръкчета джоджен.

— От какво зависи? — попитах.

— От това дали си партньор в бизнеса или в секса.

Пени сложи лед във висока чаша, добави резенче лимон, зелено листенце и накрая наля чая. Сложих си малко захар.

— Струва ми се малко вероятно бизнес партньорите да предлагат забавления — отбелязах аз.

— Прав си. Като спомена за забавления, довечера в твоя чест устройваме малко празненство за добре дошъл. Надявам се, нямаш нищо против.

— Повечето мои работодатели празнуват, когато ги напусна.

— На татко му хрумна, че така му се удава възможност да те представи на всички. Никакви официалности, ще започне към седем.

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

В задния двор, ако изобщо можеше да се нарече така, също жужаха неуморни пръскачки, чиято стройна редица се губеше някъде

към помощните постройки в далечината. Зад тях се виждаше тенис корт, а още по-нататък оградена площадка за разтъркване на конете, тъй че наблизко трябва да бяха и конюшните. Както си седяхме, отнякъде се появи грациозен далматинец. Кучето спря, вдигна глава, изпъна уши назад, сетне се насочи към мен, забавяйки крачка, сведе ниско глава и замахна с опашка.

— Това е Дъч — представи го Пени.

Дъч скъси разстоянието дотолкова, че да мога да го погая. Протегнах свития си юмрук, за да ме подуши. Какъвто си беше прилежен, той ми отдели близо минута, опознавайки ръката ми от всички достъпни ъгли. Накрая, изглежда, остана доволен. Ушите отново щръкнаха нагоре, опашката ускори темпо. Дъч сложи глава на крака ми и се остави да го гая.

— Разкажи ми нещо повече за стрелбата по конете.

Пени седеше полуобърната настрани, подгънала единия крак под себе си, ала вниманието ѝ сякаш бе ангажирано единствено с мен. Очевидно тя бе от онези невероятно приятни жени, които ти внушават, че си една от най-интересните личности, които някога са срещали. Съзнавах, че в нейната компания всеки се чувства по този начин, но това не ми отнемаше от удоволствието. В момента обаче бе мой ред.

— Не знам откъде да започна — рече тя. — Едно мога да ти кажа със сигурност, всички ние сме някак объркани.

— С едно и също оръжие ли е стреляно?

— О, боже, откъде да знам, Джон Делрой може би знае. Или пък помощник-шериф Бекър.

— Някаква последователност в избора на място?

— Само тук.

— Колко са конете?

— Три. Едно пони и две жребчета.

Тя посегна да отпие от чая, всъщност приведе се напред, хванала чашата с две ръце, и ме погледна над ръба.

— Мястото?

— Нали вече ти казах. А, питаш за попадението.

— Да.

— Понито беше ударено в главата. Не можахме да го спасим. Устрем е бил прострелян веднъж в левия преден хълбок. Не вярвам да

се възстанови напълно. Златно копито е ударен в шията. Лекарите ни уверяват, че щял да се оправя.

— Каза „веднъж“. Означава ли това, че всеки е получил по един куршум?

— Да, струва ми се.

Дъч внезапно вдигна глава от крака ми и се отдалечи. По необяснима за мен причина. Явно следваше някакъв свой вътрешен глас. Намери си слънчево петно, недосегаемо за пръскачките, завъртя се три-четири пъти, сетне се намести и заспа.

— Само един кон е умрял, така ли?

— Да.

Кимнах.

— Ето че лицето ти просветна. Нещо в моите думи те навежда на следа?

— Просто ми хрумна нещо.

— И какво е то? Каж ми, моля ти се.

Този път поклатих глава.

— Това едва ли са основните сгради на „Трите кобилки“.

— Имаш предвид конюшните. Не, разбира се. Там държим собствените си коне. Комплексът на състезателните е на километър-два надолу по пътя. Да не би да сменяме темата?

— Да, мадам.

— За да не разкриеш пред мен какво ти е хрумнало?

— Толкова рядко ме осенят оригинални мисли — отвърнах. — Предпочитам да ги пазя за себе си.

Младата жена кимна замислено и отново отпи глътка чай.

Чаровен си, не мога да отрека — рече след малко. Но всъщност не си особено разговорлив.

— Рядко имам какво да кажа.

— Не ти вярвам.

— Детективите вършат по-добра работа, когато слушат, отколкото когато приказват.

— В момента действаш като детектив, така ли?

— Обичайното ми състояние.

— Сериозно? Като такъв ли се представяш пред хората?

— Не. Представям се като гаджето на Сюзан Силвърман. А работя като детектив.

- Женени ли сте?
— Не бих казал.
— Разкажи ми за нея.
— Умна е, малко затворена, стегната, бърза, много жилава, много забавна, безнадеждна готвачка и много красива.
— С какво се занимава?
— Психоаналитик е.
— Ооо.
— „Ооо“?
— Ами звучи страшно внушително.
— И аз не се давам лесно.
Пени се усмихна.
— От дълго време ли сте заедно?
— Да.
— Но не сте женени.
— Не.
— Има ли причина?
— Идеята винаги изниква в неподходящ момент.
— Е, аз с удоволствие бих се запознала с нея.
— Да — отвърнах, — и това ще стане.

Когато пръскачките спряха, двамата с Пени тръгнахме да се поразходим в компанията на Дъч. Обиколихме поляните, кортовете, конюшните. Необозначените сгради се оказаха малък гимнастически салон с оборудване за вдигане на тежести и две съблекални. После се прибрах в хотела да се отдам на мислите си. Както обикновено когато ми предстоеше това сериозно занимание, се изтегнах на леглото и затворих очи. Сюзан казва, че често хъркам, когато мисля.

4

Многоцветни японски фенери висяха окачени на усукани кабели над моравата, очертавайки осветената площадка зад имението на Клайв. Група гости, облечени с небрежна еlegantност, се бяха скупчили близо до импровизирания бар, подреден върху маса с бяла покривка. Негър в бяло сако раздаваше чаши с желаните питиета. Бях облякъл син летен блейзър, за да прикрива пищова ми. Пийвах бира и хапвах канапенца с гъби, предлагани от чернокожа жена, вчесана на плитчици и с бяла престилка с къдрички. Излезеше ли човек извън очертаната на фенерите и ако изчакаше очите му да привикнат с околния мрак, можеше да види обсипано със звезди кадифено небе.

Уолтър Клайв бе облечен в бледожълто сако и тъмносиня риза. Не беше свалил авиаторските очила, навярно за да се предпазва от блясъка на фенерите. Жена в зелена ленена рокля излезе от къщата и пристъпи в светлия участък. Сребристоруса коса, дълбоко изрязано апетитно деколте, изящни бедра и дълги крака. Застана до строен, помлад от нея мъж със същата светла коса.

— Доли — повика я Клайв, — тук съм.

Жената се обърна по посока на гласа, усмихна се и се приближи. Походката ѝ ме накара да си представя шепота на ленената материя при всяко движение на бедрата ѝ. Когато се присъедини към нас, тя целуна Клайв, а на мен протегна ръка.

— Това е Спенсър, Доли, човекът, когото наехме.

— Приятно ми е да се запознаем — рече тя.

Ръкостискането ѝ бе силно. Ухаеше приятно на френски парфюм. На светлината на японските фенери очите ѝ изглеждаха виолетови.

— И на мен — отвърнах.

— Видяхте ли вече Торнадо?

— Не, той тук ли е?

— Ама че сте забавен.

Интимността в тона и жестовете ѝ навеждаше на мисълта, че ние двамата всъщност скоро ще бъдем в леглото, а дотогава просто

убиваме времето.

— Да, наистина — рекох сега. — Имате ли някакви хипотези за нападенията?

— О, господи, не. Това не е моя работа.

— А каква е вашата работа?

Жената кимна към Клайв, който вече разговаряше с друга група гости.

— Да го правя щастлив.

— С което се справяте добре.

Тя май не направи нищо преднамерено, ала аз отново почувствах напрежението помежду ни.

— С което се справям доста добре.

Пени мина покрай нас и ме хвана под ръка.

— Извинявай, Доли, шефът ми нареди да го представя на гостите.

— Най-добре е заповедите да се изпълняват без отлагане — рече Доли и се понесе към Клайв.

— Съпруга? — попитах.

— Приятелка.

— Майка ти къде е?

— Напусна ни преди години. Сега живее в Сан Франциско с някакъв китарист.

— Рабирате ли се?

— С Доли ли? О, да. Тя се грижи татко да бъде щастлив, а когато той е щастлив, всички са щастливи.

— Кой е русият младеж с нея?

— Синът ѝ — отвърна Пени. — Джейсън.

— Изглежда твърде млада за годините си.

Пени се усмихна лъчезарно.

Всички изглеждаме така.

Без да пуска ръката ми, тя ме поведе сред гостите. Спряхме пред някаква жена, чиято представа за неофициално облекло означаваше златни сандали на прозрачни токчета и бяла рокля от ефирна, подобна на газ материя. Хубава жена. Всички жени тук бяха хубави. Видът им внушаваше, че току-що са си взели душ, напръскали са се с люлякова вода и са отделили доста време да се приготвят за празненството.

— Това е Стоуни, по-голямата ми сестра — обяви Пени. — Стоуни, това е мистър Спенсър, когото татко нае, за да пази Торнадо.

— Доколкото виждам — рече Стоуни, телосложението ви е напълно подходящо.

— В този смисъл и вие имате с какво да се похвалите.

— Колко мило, че сте забелязали.

Кавалерът ѝ прекъсна разговора си и протегна ръка.

— Корд Уайът — представи се той. — Щастливият съпруг на дамата.

Беше по-висок от мен, слаб и с леко отпусната мускулатура, която според мен е характерна за играчите на поло. Никога в живота си не съм гледал мач по поло, тъй че впечатлението ми може и да не бе много точно. Имаше познатия загар, съвършената усмивка. Жена му също. Поточно това важеше за всички присъстващи. Ако бях специалист по рак на кожата, тутакси бих се преместил някъде наблизо.

— А това е средната ми сестра Сю.

Нещо започваше да се повтаря. Руси коси, нежен загар, бели зъби. Роклята на Сю беше на цветя.

— Ооо — отвори уста Сю.

— „Ооо“ — откликнах аз.

— Никой не беше ми казал, че сте толкова секси.

— Жалко, и аз за пръв път го чувам.

— Е, сега поне вече знам.

— Не избързвай с преценките — засече я някакъв мъж.

— Съпругът ми Пъд — обясни Сю.

Протегнах ръка. Пъд не я пое. Май беше пиян. Като се позамислих, реших, че и Сю може би е пияна. Което никак не ми хареса, защото комплиментът ѝ олекваше.

— Пъд — повторих аз и си дръпнах ръката.

Пъд трябва да тежеше стотина килограма, ала фигурата му издържаше най-много осемдесет. Приличаше на играч по футбол от университетския отбор, занемарил формата си през последните десетина години. По всяка вероятност имаше навика да се перчи като расов петел по пикниците на Ротари Клъб. Можех да се справя с него, както си подсвирквам песента на боксьорите от Мичиган и в същото време балансирам тюлен на носа си.

— Та как си, красавецо? — подкачи ме Пъд.

— Добре съм, благодаря, Пъд — отвърнах.

Нищо чудно да вложих малко повече язвителност, произнасяйки името му но иначе бях самата любезност.

— Жена ми смята, че си секси — повтори той.

Езикът нещо не му се подчиняваше, но ако го слушаше внимателно, човек схващаше по някоя и друга дума.

— Обичайната заблуда — опитах се да го успокоя. — Ти сигурно имаш същия проблем, Пъд.

Мъжът насреща ми се намръщи. Дори в трезво състояние, рекох си, мисленето не е най-силната му страна.

— Май нещо името ми ти пречи, а?

— О, Пъд — обади се Сю, — никой пет пари не дава за глупавото ти име.

Пени мълчеше, заинтригувана какво ще последва.

— Красавецът не харесва името ми — натърти дебелакът и се вторачи в мен. Щеше повече да ме уплаши, ако беше успял да фокусира погледа си.

— Нищо му няма на името — рекох небрежно. — Сигурно е съкратен вариант от нещо по-интригуващо.

— Баща му се казваше Пул — обясни Сю. — Пул Потър. На сина си казваше Пъдъл.

— Разбирам.

— Не ми харесва как разговаряш с жена ми, красавецо.

— Разбирам те — отвърнах.

— Хайде, изчезвай.

Сложи ръка на гърдите ми и ме побутна. Съвсем леко. Изобщо не помръднах.

— Пъд — опитах отново, — боя се, че ще сбъркаш.

— Да сбъркам ли? Аз? Не чу ли какво ти казах, изчезвай!

— Ти си пиан — опитах се да обясня, — а аз не се връзвам лесно. И все пак гледай да не ме докосваш втори път.

В дясната си ръка той държеше ниска тумбеста чаша, а течността вътре приличаше на бърбън. Пъд дръпна яка глътка за кураж.

— Трябваше да те изтъркалям по задник.

— Правилно — кимнах, — само дето нямаше да успееш и щеше да се изложиш като пълен глупак. Що не вземеш да се извиниш и

всеки да си върви по пътя.

— Мислиш, че не мога?

Нито една от сестрите не направи опит да се намеси. Както ни наблюдаваше, в очите на Сю проблесна опасно пламъче.

— Виж, Пъд, с това си изкарвам прехраната още от времето, преди да почнеш да спиртосваш черния си дроб. Не си ми в категорията.

Той ме гледаше втренчено. Някаква частица от мозъка му проумя думите ми. Друга го подсети, че се е забъркал в каша, която не е в състояние да оправи. Но беше твърде пиян, за да отстъпи. Погледна жена си. Опасното пламъче все още проблясваше в очите ѝ. Към което прибави и гадна усмивка.

— Не се оставяй да се разпореждат с теб, Пъд Потър — рече тя.

Той се намръщи, сякаш се опитваше да събере мислите си, сетне остави чашата на близката маса. Ударът бе точно какъвто го бях предвидил, бавно дълго дясно кроше, което можех да отбия, дори и да бях погълнат от писане на мемоарите си. Пресякох го с горната част на лявата ръка. Съперникът ми опита същия удар с другата ръка, който пропуснах, подпрях рамото му отзад и използвах остатъка от замаха му, за да го завъртя. В това положение подложих крак под задника му и леко подритнах. Той политна напред и падна на тревата, а когато се изправи, белите му панталони бяха украсени със свежозелени петна.

Уолтър Клайв се отдели от групата, която забавляваше, и тръгна към нас, следван от Доли.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Пъд е пиян — обади се Пени.

Клайв кимна.

— Нищо ново — отсече той.

— Да.

Вече изправен, Пъд изглеждаше леко дезориентиран, но готов да се бие.

— Сю — рече Клайв, — отведи Пъд у дома.

Сетне се обърна към мен.

— Моля да извините зет ми. Понякога уискито му се услажда твърде много.

— Няма нищо — отвърнах.

Клайв дори не се обърна да проследи дали Пъд ще си тръгне. Сю го поведе и двамата напуснаха светлия кръг, очертан от японските фенери. Доли ми се усмихна топло. Усмивката ѝ ме накара да мисля за уханна коприна. Вече знаех със сигурност какво правеше, за да бъде Клайв щастлив.

— Пени — рече Клайв, — запознай мистър Спенсър с нашия треньор.

— Веднага, шефе — откликна Пени, отново хвана ръката ми и ме поведе към другия край на терасата. Клайв се върна при гостите, следван от Доли.

— Държа се с него, сякаш е малко момче — отбеляза Пени и се гушна в свивката на ръката ми.

— Такава ми е работата. Както и във всяка друга област, има много голяма разлика между аматьори и професионалисти.

— Така е.

— Съжалявам, че се случи.

— Но не и аз! — възкликна Пени. — Беше страхотно Спорел мен има нужда от ритник в задника всяка вечер.

— Според теб ще се наложи ли да повторя?

— Нямам представа. На сутринта може да не си спомня нищо.

Може би Сю ще му напомни.

— Май нищо не ти убягва, а?

— Просто си върша работата.

— Повечето, с които Пъд се заяжда, се страхуват от него.

— Като го гледам колко е сръчен с юмруците, по-хитро би било да избърза да ги уплаши.

Тя ми се усмихна, стисна още веднъж ръката ми и ме поведе през тълпата от гости.

5

Беше шест без десет сутринта. Намирах се до парапета в източния край на тренировъчния плац заедно с треньора Хейл Мартин. Слънцето печеше в гърба ми, а аз пиех кафе, приготвено в стаичката на треньора. Едър червеникав кон обикаляше по меката земя, язден от дребно момиче с джинси и лилава тениска с надпис ТРИТЕ КОБИЛКИ. От десния ѝ ботуш стърчеше камшик. Дългата ѝ коса бе сплетена на плитка, която се спускаше по гърба изпод смешна жокейска шапчица. Името на момичето, наето като помощник треньорка, бе Мики. Конят бе Торнадо. Красиво животно. Четири други коня също бяха изведени в ранното утро. И те бяха красиви. По късно видях и други, които не им отстъпваха на вид, дори онези, които едва ли биха ме надбягали до два километра. Може би красотата често лъже.

— Колко тежи? — попитах.

Около петстотин и петдесет килограма — отвърна Мартин.

Винаги съм си представял, че треньорите са застаряващи симпатяги, които приличат на онзи стар актьор Джеймс Уитмор и дъвчат тютюн. Мартин бе млад, с правилни черта на лицето, яносини очи и здравия тен на човек, който прекарва повечето време на открито. Носеше бяла риза, изгладени джинси, яке от туид, ботуши за езда и кожена престилка, която според мен онези, които се занимават с коне, обличат, за да не ги объркат.

— Това крехко момиче го управлява с лекота, сякаш е велосипед с три колелета.

— Момичетата и конете — усмихна се Мартин.

— Сигурно ще ме вземеш за поредния градски невежа, но не откривам особена разлика между конете тук.

— Така и трябва да бъде. Родословното дърво на всичките сочи един от три коня, повечето потомци на арабския Дар ли.

— Близки роднини.

— Аха.

Бяхме сами край парапета, ако не броим четиримата охранители от „Секюрити Саут“ със сиви униформи, пистолети и радиостанции, които наблюдаваха Торнадо.

— Не ги ли дразнят зяпачите? — попитах.

— Не им е приятно, разбира се. Почакай да изведем Джимбо. Него не можем да тренираме заедно с другите.

Конюшните и тренировъчният плац бяха заобиколени от високи борове, чиито стройни стволове се разклоняваха едва на десетина метра над земята. Копитата на конете удряха меко в рохкавата земя. Друг шум не се чуваше. Помощник-треньорите говореха помежду си, но бяха далеч, тъй че не можехме да ги чуем. Напред не се виждаше друго освен ограждението между дърветата, където конете обикаляха в кръг обратно на часовниковата стрелка, и по-нататък пелената на чезнещата утринна омара.

— Какво му е на онзи? — попитах аз.

— Случва се да си захапеш езика — отвърна Мартин. — Затова се налага да го връзваме, докато тича.

— А той как го приема?

— Конете не са много по приказките — ухили се Мартин.

— Няма нищо лошо да си мълчалив.

Откъм конюшните към нас се насочи късо подстриган спретнат мъж с високи скули. Беше облечен в кафяво яке за голф, широки панталони и леки обувки. Риза на сиви и сини карета се показваше през отворения цип на якето. Зад ухото му се виждаше миниатюрна слушалка като на онези от тайните служби, а на ревера на якето му бе бодната карфица с буквите SS. Когато приближи, различих очертанията на пистолет под якето.

— Делрой — представи се мъжът.

— Спенсър — казах аз и направих усилие да се поизправам.

— Чух за вас.

— Ясно.

Делрой ме изгледа подозрително. Да не би да мислеше, че го поднасям?

— Ще ти бъда благодарен, ако ми се обаждаш, когато идваш насам.

— Дадено. Ти кога се качи на борда?

— Аз ли?

- Да, кога пое охраната на конете?
- След като застреляха Устрем.
- Вторият кон ли?
- Именно.
- И къде бяхте, когато са се целили в Торнадо?
- Ако това изобщо е вярно — натърти Делрой.
- Според теб конярят си измисля?
- През нашия обръч никой не може да се добере до него.
- Ами другият, Златно копито?
- Стреляли са отдалеч — обясни Делрой. — Не можем да бъдем навсякъде.
- Естествено — кимнах. — Но защо конярят ще лъже?
- Повечето са лъжци.
- Конярите ли?
- На бял човек истината няма да кажат, ако ще и да ги позлатиш
- изсумтя Делрой.
- Какво ще рече това SS на значката?
- „Секюрити Саут“.
- А, значи не сте есесовци.
- Моля?
- Нацистки хумор — рекох кротко.
- По-точно?
- Есесовците са били охрана на Хитлер.
- Тия букви значат „Секюрити Саут“.
- Ясно.
- Делрой отново се вгледа в мен. Мартин мълчаливо наблюдаваше конете, обикалящи в кръг.
- Едричък си — отбеляза Делрой.
- Старая се — отвърнах.
- Честно казано, мен размерите не ме плашат.
- Колко жалко.
- Ние тук сме професионалисти, всички до един, и хич не ни е притрябвал някакъв си фокусник да се мъкне чак от Бостън, за да ни учи как да си вършим работата.
- Слушалчицата, дето си си боднал, е абсолютно професионална. С нея чуваш ли медицинските съвети на доктор Лора?

— Тук разполагам с дванайсет души, връзката е просто необходимост.

— Военна полиция? — попитах кратко.

— В „Секюрити Саут“ постъпих преди пет години. Преди това работих в Бюрото, а още по преди бях офицер от морската пехота.

— Морската пехота и ФБР — повторих аз. — Забележително.

— А ти какво ще кажеш за себе си?

— Ченгетата ме изхвърлиха.

Делрой отново изсумтя. Мартин все така следеше конете.

— Как, по дяволите, се докопа до чековата книжка на Уолт Клайв? — сопна се бившият морски пехотинец.

Може би се впечатлява от размерите.

— Я дай да сложим всичко на масата, та да можем да го разгледаме — предложи Делрой. — С теб или без теб ние тук ще изпълним мисията си. Ти прави каквото искаш или по-точно онова, което Уолт Клайв иска от теб. Случи ли се обаче да ни се изпречиш на пътя, ще те прегазим. Ясно ли е?

— Поне по-голямата част — отвърнах. — Маргин може да ми помогне, ако нещо се объркам.

— За всичко, свързано с коня — натърти Делрой, минаваш през мен.

Изгледа ме победоносно и се отдалечи.

— Първо Пъд, сега и този — подхвърлих към Мартин.

— Южняшко гостоприемство — рече той разсеяно. Защото все още вниманието му бе изцяло заето от конете.

— Само да сме наясно — продължих мисълта си, — няма да свалям жена ти. И няма да те уча как се тренират коне.

— Жена ми ще бъде разочарована — отбеляза Мартин.

— А конете изобщо не ги е грижа — добавих.

— Такива са си те — заключи Мартин.

6

Седях в една от стаите на областния полицейския участък в Ламар с човек на име Долтън Бекър. Едър, солиден, спокоен чернокож мъж. С ниско подстригана прошарена коса. Сакото си бе метнал на полуотворената врата. Тирантите на червени и сини Райста се открояваха на фона на бялата му риза Носеше пистолета си затъкнат в колана.

— Искаш ли кока-кола? — предложи той.

— С удоволствие — отвърнах.

— Вони — провикна се Долтън, — две кока-коли.

Скоро вратата се отвори и тържествено се появи силно изрусена млада негърка, която дъвчеше дъвка, Тя остави двете коли на бюрото пред Бекър.

— Благодаря ти, Вони — рече той.

Жената излезе и ни остави сами. Моят домакин ми подаде едната кутийка, отвори своята и отпи.

— Ще ти кажа какво знам. Първо, бяха нападнати три коня. Без да броим онази история, дето уж някой бил стрелял по Торнадо. Един кон умря. И трите нападения бяха извършени, на територията на „Трите кобилки“. Доколкото знам, нападения върху други коне не е имало.

— А и за тези само се приказва.

— Тъй де. Разполагаме единствено с твърденията на коняря.

— Ти вярваш ли му?

Не съм отскоро в тоя занаят. Нито вярвам, нито не вярвам. Търся доказателства.

— С коняря всичко наред ли е?

— Да.

— Просто вроден скептицизъм — казах аз.

— У теб ли?

— Струва ми се, да.

Бекър се усмихна. Чаках търпеливо.

— Първия път беше преди около месец тук, в Ламар, на тренировъчния плац. Едно пони беше ударено с куршум двајсет и втори калибър. Влязъл през окото и заседнал в мозъка. Кончето умря. Знаеш ли какво представляват понитата?

— Знам, че не стават за състезания.

— Това ти е достатъчно — каза Бекър. — И аз нищо не разбирам от конни състезания.

— Другите два са били чистокръвни, по единия е стреляно от разстояние, най-вероятно с пушка с оптически мерник, докато конят е обикалял площадката. Ударил го е в шията. Доколкото разбрах, ще се оправи. Другият е прострелян в хълбока, няма да умре, но едва ли ще може да се състезава повече. И двата куршума са двајсет и втори калибър.

Докато разговаряхме, Бекър току отпиваше от колата. Иначе оставаше невъзмутим. Не беше инертен, а непоклатим, сякаш щеше да се помръдне, когато сам реши, и нищо не беше в състояние да го раздвижи преди това.

— Едно и също ли е оръжието?

— Засега такава е впечатлението — отвърна Бекър.

— И всеки път е изстрелван по един куршум?

— Да.

— Съставено ли е досие? — попитах.

— Да. Защо?

— Просто се чудех дали си си направил труда.

— Открай време имам добра памет. Но ако искаш, можеш да погледнеш какво има в папката.

— Заподозрени?

— Е, засега поне съм сигурен, че не съм аз.

— Мислиш ли, че става дума за един и същ човек?

— Вероятно. А може някой да е гръмнал първия, който е стрелял, след което е копирач подхода. Не са малко хората там. Може да е някой, който има зъб на Клайв.

— Някакви доказателства за тия предположения?

— Никакви — отвърна Бекър. Абсолютно никакви.

— Все едно да тръгнеш срещу течението на Суони без гребло.

— Виж, откакто се появи ти, нещата се промениха. Нас, тъпите южняци, нищо не ни радва повече от появата на някой умен янки,

който ни се е притекъл на помощ.

— Скоро ли ще избухнеш в призови към бунт?

— Е, случва се да се поразгорещя — провлече Бекър.

— Бих предположил, че кръвта ти кипва само когато стане дума за робството и подобни неща.

— Никога не съм бил роб. А и не познавам човек, който е имал роби.

— Нещо общо в нанесените рани? — продължих аз.

— Докладът на ветеринарния лекар е приложен в папката. Мен ако питаш, стреляно е напосоки.

— Е, защо ще тръгне някой да стреля по конете както му падне?

— Не знам.

— Изстрелите са били случайни, но не и конете. Всичките са от „Трите кобилки“.

— Така е.

— Опитай се да поразнообразиш отговорите си, че взе да ми се вие свят.

Бекър се засмя.

— Ако искаш някой кон да умре, няма ли да продължиш да стреляш? Особено ако не си го уцелил? — настоях аз.

— Ако имам време. И ако искам конят да умре. Може би щях да използвам и по-мощно оръжие.

— Онзи разполагал ли е с време?

— Доколкото знаем, никой не го е притеснявал.

— А сигурно ще се намери и по-голямо оръжие.

— Сигурно.

— Тъй че може би целта не е била конят да умре.

— Може би.

— И може би просто целта е била да се стреля по коня.

— Може би.

— Ако по някаква причина е искал да попречи да се състезават, защо е стрелял по понито?

— Добър въпрос — отсъди Бекър.

— Та защо му е било да стреля?

— Може просто да е бил някой откачен — предположи Бекър.

— Може би — рекох на свой ред. — Познаваш ли ония от „Секюрити Саут“?

— О, да — отвърна Бекър. — Бивши агенти от ФБР. Често се занимават с охрана на коне.

— Познаваш ли един тип на име Делрой?

— Джон Делрой — уточни Бекър.

— Рязък, суров, стегнат, винаги нащрек.

Точно така — рече Бекър. Макар че е адски тъп.

Намирах се в конюшните на „Трите кобилки“ и разглеждах Торнадо. „Секюрити Саут“ бяха поставили един от своите, препасан с лъскав кобур, пред отделението и друг в офиса, да прави кафе. Конят подаде глава и погледна с надежда към Пени, да не би да му е донесла морков. Имаше огромни кафяви очи и изглеждаше много интелигентно същество.

— Не са бог знае колко умни — рече Пени. — В същото време сякаш притежават сетива, които липсват при хората. Плашливи са, стряскат се от кучета, птички и дори от внезапен шум.

Торнадо насочи муцуна към ръката ѝ, леко опънал уши назад, гледайки я с дълбоките си кафяви очи. По протежение на редицата срязани отгоре врати се показаха и други коне, които извъръщаха глави, за да ни огледат. Пред отворените крила бе поставен хлабав каиш и нищо повече. Ограничението напомняше дебелия кадифено въже, отделящо трапезарията в някой голям хотел.

— Познава ли те? — попитах Пени.

— Знае, че понякога му нося моркови — отвърна тя. — Иначе предпочита собствената си порода.

— Случва ли се да ги пуснат да тичат на воля с другите коне?

Не, разбира се. Човек не плаща два милиона долара за кон, от който се очаква да стане следващият шампион, за да го пуска да тича с другите коне и някой да го ритне в ребрата.

Потупах Торнадо по челото. Той извърна към мен очи, търсеци морков.

— Хубав кон — казах аз.

— Любителите на този кралски спорт обикновено не се изразяват така — смъмри ме Пени.

Намръщих се и строго се вгледах в Торнадо.

— Прекрасни рамене — самоуверено продължих аз.

— Знаеш ли изобщо как се преценяват раменете? — разсмя се Пени.

— Не — признах без колебание.

— Говори ли с Били?

— Още не.

— Ще ти хареса.

— Не се е случвало да срещна мъж, който да не ми хареса.

Пени ми хвърли поглед, изпълнен с насмешка и недоверие.

Той обича този кон — поясни тя.

— Защото ще спечели трите големи надбягвания за сезона?

Не. Ние, всички останали, го обичаме заради това. А Били просто го харесва, без да очаква нищо от него.

— Дори ако не спечели трите големи надбягвания за сезона?

— Дори ако никога не спечели никакво състезание.

— Погрешно любовта се тъй зове, когато на промени се поддава.

[1]

— Това да не е от някое стихотворение? — попита Пени.

— Май да.

— Не приличаш на човек, който обича поезия.

— Това е само за прикритие.

В този момент Джон Делрой приближи с отсечена походка към нас.

— Казаха ми, че си искала да ме видиш — обърна се той към Пени.

— Така е, Джон. Хайде да отидем тримата в офиса.

Делрой ме изгледа, сякаш съм конска фъшкия, която току-що е настъпил. След което се обърна кръгом и тръгна редом с Пени. Аз се потътрих подире им. Влязохме в офиса и седнахме кой където свари — Пени във въртящия се стол зад бюрото, ние с Делрой на столовете с права облегалка покрай стената. На масата до бюрото имаше кафемашина, а в дъното зад бюрото — малък хладилник. Навсякъде бяха пръснати снимки на щастливи собственици, щастливи жокеи и щастливи коне след поредната победа.

— Подал си оплакване, Джон — рече Пени. По повод мистър Спенсър.

Тя се облегна в стола и качи върху бюрото краката си, обути в ботуши за езда. Тонът ѝ беше дружелюбен, с обичайната южняшка напевност.

— Да, така е, говорих с баща ти — отвърна Делрой.

— Баща ми ме помоли да говоря с двама ви — обяви Пени.

Не казах нищо, просто изчаках. Делрой се бе вторачил в момичето, изпънат на стола си.

— Като главен управител и притежател на повечето акции в „Трите кобилки“, баща ми смята, че той решава кого да вземе на работа.

— Да, разбира се, Пени, но...

— Не ме прекъсвай — срязва го тя. Дори окото ѝ не трепна. — Наехме Спенсър, за да открие кой се опитва да осакати Торнадо. Наехме те, за да пазиш Торнадо, докато той свърши своята работа. Няма причина вие двамата да си пречите.

Усмихнах се дружелюбно. Делрой зяпна, сякаш току-що бе глътнал шишарка.

— Ясно ли се изразих?

— Да, мадам — откликнах.

Делрой мълчеше.

— Ясно ли е, Джон?

Делрой отново не отговори.

— В случай, че не ти е ясно, можеш да изкараш до края на седмината и после да си вървиш.

— Ние подписахме договор. Пени.

— Можеш да ни съдиш. Избирай или да стане както казвам аз, или хващай пътя. Трябва да решиш сега.

— По-лесно ще е да ме изтърпиш — подхвърлих на Делрой.

Пени не сваляше крака от бюрото. Големите ѝ красиви очи не изразяваха нищо. Беше облечена в бяла блуза с разкопчана яка, под която се виждаше златна верижка. Светлосините ѝ тесни джинси бяха пъхнати в ботушите. Врагът ѝ бе тънък, но не и лишен от сила. Бедрата ѝ изглеждаха стегнати.

— Да или не? — повтори тя.

— Да — отвърна Делрой.

Процеди само тази единствена сричка, сякаш едва се бе изплъзнала през стиснатите му зъби.

— Ще си сътрудничиш ли със Спенсър?

— Да.

Ти имаш ли някакви проблеми с Джон? — обърна се тя към мен.

— О, не — отвърнах. — Или ще слушам, или ще ми покажеш вратата.

Пени свали крака от бюрото, върна стола в нормално положение и се усмихна.

Чудесно — рече тя. — Някой да иска кока-кола?

[1] Превод Валери Петров (Шекспир, Сонети, „Дслфи“, 1999}. — Б.пр. ↑

8

Стаята ми се намираше на втория етаж в страничното крило на мотела и излизаше на балкон със стъпала от двете страни. В късния следобед Сю Потър почука на вратата.

— Почерпка за добре дошли — обяви тя, щом отворих.

— Виж ти — отвърнах, — боях се, че мъжът ти те е изпратил да ме размекнеш.

Носеше шапка с голяма периферия, бутилка шампанско в кофичка с лед и голяма сламена чанта. В погледа ѝ имаше нещо особено, но не бе опасното пламъче, което помнех от вечерта, когато Пъд се опита да ме сплаши.

— О, Пъд е просто един пън.

— Алитерация! — възкликнах. — Колко мило.

Тя остави шампанското върху телевизора и обиколи стаята. Беше пъргава като скакалец, пък и изглеждаше много по-добре в розовата си ленена рокля с квадратно деколте и обувки в тон с роклята.

Да не искаш да кажеш, че ще живееш съвсем сам през цялото време, докато си тук? — попита тя.

Зависи дали ще ми провърви, ако се помотая до по-късно в залата за боулинг.

— Ей, глупчо, бас държа, че дори не играеш боулинг.

— А на теб мъжете май са ти ясни от пръв поглед.

— Имаш ли чаши за шампанското?

— Разполагам с две прекрасни пластмасови чаши — отвърнах ѝ аз. — В банята са.

— Донеси ги тогава, защото приближава часът за коктейли, а аз не обичам да го посрещам трезва.

Отскочих до банята и се върнах с двете чаши, свалих лепнатото отгоре прозрачно фолио и ги поставих тържествено до кофичката с лед върху телевизора.

— Боя се, че отварянето на бутилка шампанско е непосилна за мен задача. Би ли ми оказал тази чест?

Отворих бутилката и налях по малко в чашите. Подадох ѝ едната, а другата оставих за себе си. Сю протегна своята, сякаш искаше да се чукнем.

— Дзън-дзън — пропя тя.

Допрях чашата си до нейната.

— Щом са пластмасови, май по-добре е да кажеш „скръц-скръц“.

— Не и ако имаш романтична нагласа.

— Което при теб важи с пълна сила.

— И то към всичко без изключение, миличък.

Усмихнах се. И тя се усмихна, след което пресуши чашата си. Аз отново отпих предпазливо. Гостенката ми унесено огледа стаята. Чаках. Тя погледна кобура ми, оставен върху нощното шкафче.

— О, пистолет — рече.

— Няма как.

— Може ли да го разгледам?

— Разбира се.

— Може ли да го взема?

— Не.

Тя поднесе чашата си. Напълних я.

— Носеше ли го онази вечер, когато Пъд се държа ужасно?

— Да.

— Значи можеше да го застреляш.

— Е, чак пък толкоз...

— Държа се с него, сякаш е малко непослушно момче — заключи Сю.

Пийна още шампанско, както ме гледаше над ръба на чашата с огромни сини очи, пълни с енергия. Твърде рано бе, за да е подействало шампанското. Напрежението идеше от друго.

— Просто си вършех работата, мадам.

Усмихна ми се широко. Онова, което бях съзрял в очите ѝ, се прокрадна и в усмивката.

— Пъд е играл футбол в Алабама. Дори са го пробвали за професионалист.

— Като защитник ли?

— Не знам дори точно в кой клуб. Мразя футбола.

— На каква позиция е играл?

— В защитата.

Кимнах разбиращо.

— И сега все в салона кисне. Ти обаче го подреди, сякаш е някакъв малък негодник.

— Направи да та спре дъхът, а?

— Ти си опасен — заяви тя и протегна чаша.

Налях ѝ.

— Особено за пържените миди — продължих мисълта ѝ. — Сложиш ли чиния с пържени миди пред мен, мигом изчезват.

— Разорах колко си опасен в мига, в който влезе.

Шампанското вече започваше да действа и тя леко заваляше думите.

— Според мен и Пъд го разбра, само дето беше прекалено пиан, за да се стресне от това. Какво щеше да направиш, ако ти беше налетял втори път?

— Трябваше тогава да ме попиташ, за да мога да ти отговоря.

— Щеше да го нараниш — настоя Сю, — видях го в очите ти.

— Не ми доставя удоволствие да наранявам когото и да било.

— Познавам мъжете, миличък. Всички останали в семейството разбират от коне. Аз пък познавам мъжете. Вие обичате да се биете.

— Всеки има нужда от хоби.

— А да се чукаш обичаш ли?

— Ей, ама ти наистина познаваш мъжете.

Тънка вертикална бръчица между веждите за миг проряза безупречния тен на лицето ѝ и тутакси изчезна.

— Много мъже не обичат Всички се преструват, че им харесва, но не е така. Някои нямат желание или не могат, защото са пияни или пък се страхуват от жената, на която ѝ се иска.

— А ти си жена, на която ѝ се иска.

— Харесва ми. Харесва ми да го правя с едри мъже. Искам да видя колко и къде са мускулите ти.

— Много са — рекох. — Навсякъде.

— Трябва сама да се убедя, миличък.

— Това ще създаде проблем.

— Дори не си пиеш шампанското — отбеляза тя. — Ако не обичаш шампанско, имам и нещо по-силно.

— Няма нужда.

Сю обаче нехаеше за моите нужди.

— Женен ли си? — попита.
— Нещо такава.
— Не носиш венчална халка.
— Не съм точно женен.
— Как така? Искаш да кажеш, че си имаш приятелка?
— Нещо повече.
— Господи, да не си обратен?
— Не съм.
— Добре, за каквото и да става дума, ти си си наумил да останеш верен.
— Точно така.
— По дяволите!
Кимнах за пореден път.
— Като изневеряващ, е много по-забавно, миличък.
Шампанското в кръвта ѝ вече правеше южняшкия ѝ акцент съвсем изразителен.
— Невинаги забавлението е най-важното — казах аз.
— Че какво друго, по дяволите, може да има?
— Любов например.
— Любов? — присмя ми се тя. Звукът ме подразни. — Кой друг освен някой грамаден янки с опасен пистолет ще вземе да ти говори за любов. Любов, господи!
— Чувал съм, че любовта крепи света.
— Парите крепят света, миличък. А сексът го прави привлекателен. Секс и пари, миличък. Пари и секс.
— И двете звучат хубаво.
Сю грабна бутилката. Оказа се празна и тя я сложи отново на масата.
— По дяволите! — изруга тя и почти се напъха в голямата сламена чанта, а когато се показа, държеше бутилка „Джак Даниълс“. Подаде ми я, за да я отворя.
— Хубаво — засмя се тя отново с онзи неприятен смях. — Тук няма нищо хубаво, миличък. Нищо хубаво във фамилия Клайв.
Оставих отворената бутилка уиски на масата до кофичката с леда. Сю бръкна за няколко кубчета, които пусна в чашата, от която допреди малко бе пила шампанско, и отгоре си наля уиски. Изгледа ме

с бутилката в ръка. Поклатих глава. Шампанското в моята чаша се бе стоплило. Сложих я на масата.

— Съвсем нищо? — попитах.

Сю отпи. Нито по женски превзето, нито по мъжки жадно, поскоро както се бе справила с шампанското — делово, все едно че е работа, с която отдавна е свикнала.

— Е, всички сме красиви, а и добре възпитани. С изключение на мен. Май съм прекалено пряма, за да ме приемат като добре възпитана.

— Пряма — повторих и се усмигнах похотливо. — Какво не му е наред на твоето семейство?

— Да вървят по дяволите. А ти ще ми се нахвърлиш ли?

— Хайде да си поговорим — предложих аз.

— Само ако пийнеш с мен — изгледа ме тя лукаво.

Исках да чуя какво може да ми каже. Взех чашата си, отидох в банята и излях остатъка от шампанското в мивката. После се върнах, сложих няколко бучки лед и си налях малко уиски.

— Хайде пий — подкани ме Сю.

Почувствах се като деветокласничка на първата си среща с някой абитуриент. Отпихме мълчаливо, макар да бях готов да се обзаложа, че Сю няма да издържи дълго. Показах се прав.

— Та какво ме питаше, миличък?

— Разкажи ми нещо за себе си.

Исках да я накарам да се разприказва.

— От фамилията Клайв съм.

— Това създава ли усложнения?

Тя тъжно поклати глава.

— Мисля, че някой от прадедите ни сигурно е откраднал нещо от нечий гроб.

— Семейно проклятие?

— Всички сме покварени. Пияници, лъжци, развратници.

— И ти ли?

— Най-вече аз. Че защо, по дяволите, мислиш, съм омъжена за Фред Флинтстоун?

— Любов?

Издаде отвратителен звук, който трябваше да наподобява презрителен смях.

— Ето че пак започваш. Татко искаше да види дъщерите си омъжени. Да престанат да обикалят клубовете и да лягат с когото им падне и да се омъжат. Искаше мъжете да наследят бизнеса. Пъд просто се оказа подръка.

— И Стоуни ли?

— Не ме заяждай за Стоуни и Корд.

— Защо?

— Просто не ме питай.

— Добре.

Сю надигна чашата.

— Ами Пени? — попитах. — Тя не е омъжена.

Малката Пенелопи — престорено въздъхна Сю. Четирите срички на дългото име ѝ създадоха затруднение. — Понякога си мисля, че е била подменена при раждането.

— Защо, тя различна ли е?

— Да. Опъва се на татко.

— Е, и?

— Това му допада. И за всичко ѝ вярва. А тя разбира от бизнеса дори по-добре от него.

— И затова не е необходимо да се омъжва.

Още не, но не бива да отлага прекалено дълго, ако иска да наследи нещо.

— Сериозно ли говориш?

— Мъж трябва да управлява — обясни Сю. — Жена не може да върти бизнеса.

— Дори ако в момента е поела близо половината?

— Татко все още командва.

Уискито вече затрудняваше говора ѝ. Трябваше да науча колкото се може повече, преди да запелтечи неразбираемо.

— Какво не им е наред на Стоуни и Корд?

— Стоуни е толкова объркана, че е превъртяла на тема чистота. Все лъска топките на вратите.

— В какъв смисъл объркана?

Усмивката ѝ бе отнесена, макар и все така отблъскваща.

— Заради неговите малки момченца — изломоти тя.

— Корд си пада по малки момченца?

Сю затвори очи, а главата ѝ падна назад върху възглавничката на фотьойла.

— Аха.

След което заспа.

9

Закусвах заедно с Били Райс зад колата за доставки, паркирана под боровете близо до тренировъчния плац.

— Пониците са добра основа за деня — рече Райс.

— А с кафе вървят още по-добре — отвърнах.

На площадката отсреща нямаше други коне освен Торнадо. Чувахме насеченото му пръхтене, характерно за конете. Имаше огромен гръден кош. Краката бяха прекалено тънки — странен, но приятен за окото резултат от безкрайната селекция. Половинтонна машина, задвижвана от сърце и дробове, върху крака, по-тънки от моите. Единственото му предназначение бе да пробяга километър-два за минута, минута и нещо. Райс не го изпускаше от поглед, докато закусвахме.

— Страхотен е — подхвърлих.

— Ще стане страхотен — уточни Райс.

— Че сега какво му е?

— Видът не е всичко — обясни Били. — Също както при атлетите. Първото условие е да има подходящото тяло и подготовка. А после ще е нужна стръв. Който притежава нужната стръв, става велик.

— Този има ли я?

— О, да.

— Откъде знаеш?

Райс бе твърде благ по характер, за да прояви надменност. И все пак изкушението беше голямо.

— Познавам го — отвърна той.

Беше дребен мъж. Не дребен като жокей, а дребен в сравнение с мен. Носеше джинси и маратонки, риза с къс ръкав и бейзболна шапка с надписа ТРИТЕ КОБИЛКИ отпред над козирката. Облегнат на оградата, треньорът Мартин наблюдаваше Торнадо. Четирима от пазачите на „Секюрити Саут“ стояха наблизко.

— Разкажи ми за нападателя — предложих.

Райс отпи от кафето си. Тъмните му очи бяха замислени, непроницаеми, като очите на състезателните коне.

— Няма нищо особено за разказване. Спях при Торнадо. Чух шум, включих фенера, видях дуло. Размърдах лъча и дулото изчезна. Чух бягащи стъпки. И после нищо.

— Не го ли проследи?

— Нямам пистолет. Да тръгна в тъмното да гоня някакъв въоръжен, а?

— Не — отвърнах. — Не става.

— Ами ти? — попита Райс.

— Аз също. Можеш ли да опишеш оръжието?

— Не мога. Не им разбирам.

— Пистолет или пушка?

— Дълга пушка.

— Ловджийска или бойна?

— Не знам.

— С една или с две цеви?

— С една.

— С какъв мерник?

— Не знам. Видях я само за миг, като я осветих.

— Цвят?

— Цвят ли? Че какъв може да е цветът на цевта? Метален.

— Синкав?

Да, струва ми се.

— Ами стъпките? Тежки ли бяха? Леки? Бързи? Бавни?

— Просто стъпки, но сякаш някой тичаше. По пръстта пред конюшните. Не се чуваше много ясно.

— Някаква миризма?

— Каква миризма?

— Гел за коса, пяна за бръснене, лосион за след бръснене, парфюм, освежител за уста, тютюн, алкохол, крем за разтривки.

— Като спях в конюшните — отвърна Райс, — май всичко ми мирише на коне.

Поклатих глава.

— Скоро ще изведат Джимбо — подсказа ми Райс. — Време е да разкарат Торнадо.

Помощник-треньорът докара Торнадо до парапета. Били щракна повода в халката на юздите. Помощник-треньорът слезе, а Били поведе коня обратно към конюшните. Както вървяха, главите им бяха близко една до друга, сякаш си говореха нещо тайно. Охраната стесни кръга около коня и докато стигне вратите, вече го бяха обградили, сякаш бяха агенти от тайните служби.

Приблжих се до Хейл Мартин. Откъм конюшните се зададе група коняри и коне. Помощник-треньорка направляваше едър тъмночервеникав кон, придружаван от двама коняри от двете страни, които също държаха поводи. Край тях яздеха още двама. Конят мятеше глава и се опитваше да се измъкне.

— Това Джимбо ли е? — попитах Мартин.

— Да.

Водачите се поотдалечаваха, щом конят започнеше да беснее, и се връщаха по-наблизо, когато престанеше. Яздеше го седемнайсетгодишно рижо момиче. Всички останали в групата бяха мъже. Един от помощниците имаше гипсова превръзка на десния крак. Яздеше отдясно, така че раненият крак да не е близо до Джимбо.

— Какво ще ми кажеш за пострадалия? — попитах.

— Джимбо — ухили се Мартин.

Щом Джимбо се озова на плаца, помощник-треньорите се отдръпнаха и отведоха конете си на сянка близо до входа. В същото време конярите откачиха поводите и бързо отскочиха. Джимбо се изправи на задните си крака и изцвили. Рижото момиче държеше главата си изправена, преместило тежестта си силно напред, все едно че се бе сляло с коня. Леко шляпна задницата му с камшика и Джимбо отметна глава и пое по пътеката.

— Дълго ще го язди — отбелязах аз. — За да се измори.

— Само го дразни — подхвърли Мартин, без да отделя очи от коня.

Рижото момиче поотпусна юздите и Джимбо се понесе в галон.

— Досега убил ли е някого? — попитах.

— Не.

— Но може да се случи.

— Не му липсва желание.

— И все така ли трябва да го удържате?

— Да.

- Струва ли си труда?
- Умее да бяга — рече Мартин.
- Кастрирането стои ли като възможност?
- Някой кастрира Джон Хенри. Знаеш ли колко пари им струва това?
- Таксите за разплод ли?
- Именно.
- Значи бихте пуснали Джимбо при някоя кобила?
- А, с кобилките той се държи другояче. — И той ли?

10

Мики Блеър излезе от канцеларията при конюшните с пружинираща походка, която се предаваше и на дългата ѝ руса плитка. Тя остави вратата зад себе си отворена. В пролуката зърнах редицата отделения в конюшната, откъдето конете подаваха глави и наблюдаваха. Гледката ми напомни една от уличките в Амстердам, с проститутки, накацали по первазите на прозорците.

На бюрото до дясната ми ръка лежеше жълт бележник, а върху него небрежно бях поставил химикалка „Бик“. Бележникът беше празен. Бях прекарал целия ден в разговори с работниците в конюшните за нападението срещу Торнадо, а не бях научил почти нищо. Погледнах часовника си. Пет без двайсет. Появи се Пени Клайв с черни джинси, бяла тениска и черно яке. Насочи се право към хладилника, извади две кока-коли и ми подаде едната. Настани се на канапето и вдигна крака върху масичката. В тази поза можах да отбележа, че джинсите ѝ стоят твърде добре. Това май бе единственото смислено наблюдение за деня.

— Проясни ли ти се картината? — попита Пени.

— Имам чувството, че знам дори по-малко, отколкото сутринта.

— О, боже! — въздъхна тя.

Отпихме по глътка.

— Чух, че сестра ми ти е направила посещение.

— И откъде разбра?

Тя се усмихна и сви рамене.

— Няма.

— А таткото какво мисли по въпроса?

— Ииска наследник.

— На теб ли се осланя?

За малко да се изчерви.

— Още не, поне засега. Твърде много работа имам да върша. „Трите кобилки“ е голяма компания. Татко вече не е в състояние сам да я управлява.

— На мен ми се стори в чудесна форма.

— О, да, това да. Но сега има твърде много пари. Превърна се... в много важна личност. И пътува често. Да не говорим, че се появи и Доли. Просто не може повече да се справя с ежедневното напрежение.

— Ами зетьовете?

— Те просто са женени за дъщерите му — сви рамене Пени.

— Нали Корд е изпълнителен вицепрезидент?

— Е, да.

— А Пъд е...

— Вицепрезидент по маркетинга.

— Това ли е истинската им работа?

— Удряш право в целта, а?

— Сюзан умее да проявява находчивост — казах. — Аз не съм достатъчно умен.

— Дума да няма. Отговорът е „не“, това не е истинската им работа. Според мен татко се надяваше на нещо повече. Само дето Пъд е... ами, нали го видя.

— В лош момент го улучих.

Вярно е, пък и той невинаги е толкова зле. Когато е трезвен, наистина е добро момче.

— А кога е трезвен?

— Почти всеки ден, до обяд.

— Ами съпруга на Стоуни?

— Казва се Корд.

Кимнах. Пени отмести очи към редицата отделения.

— Татко държи да знае какво вършат Сю и Стоуни.

— И ти ги следиш?

— Не сме много хора тук — каза Пени. — Обикновено без усилие научавам какво става.

— Някой от мотела ти е подшушнал.

Тя се усмихна.

— По твое предварително нареждане — добавих аз.

Усмивката не слизаше от лицето ѝ.

— Защото си се досетила, че ще дойде — продължих с предположенията.

— Не е трудно да се предвидят действията на Сю. А теб кой те следи? — попитах я аз.

— Сама се контролирам — рече Пени, вече толкова широко ухилена, та чак се появиха бръчици в ъгълчетата на устата ѝ. — Надявам се, Сю не те е обидила.

— Ни най-малко.

— Тя има проблем с алкохола.

Досетих се.

— С мъжете също — натърти Пени.

Не казах нищо. Пени също мълчеше.

— Нахвърли ли ти се? — попита най-сетне Пени.

— Чудех се как ще подходиш към въпроса — обадох се аз. — Най-добрата тактика е да си го кажеш направо.

— Благодаря. Е?

— Това, струва ми се, трябва да си остане между мен и Сю.

Естествено — кимна Пени. — Съжалявам, че те подложих на този кръстосан разпит.

— Просто си вършиш работата — успокоих я.

— Не е точно така, както изглежда, И двете ми сестри са... как да кажа, малко буйни. Татко се опитва... просто да бъде добър баща.

— Как вървят браковете им?

— Не много гладко.

— Деца?

Торнадо, трети от края, бе зареял поглед някъде над охраната, сякаш съзерцаваше вечността.

— Мислиш ли, че размишлява върху нетленното? — попитах.

— Торнадо ли? Ако изобщо размишлява, то е върху предстоящия обяд — отвърна Пени.

— Няма ли да ми кажеш нещо за Корд? И той ли прилича на добро момче, когато е трезвен?

Пени сякаш се стресна.

— Не — отвърна, — той не пие. Най-много чаша бяло вино, и то само за компания.

— Ами като изпълнителен вицепрезидент?

— Много е артистичен — поклати глава момичето.

— Това важи и за Уолъс Стивънс — отбелязах.

— Той не беше ли поет?

— Правилно. И наред с това вицепрезидент на една застрахователна компания.

— Не е ли странно — каза Пени. — Всъщност Корд май изобщо не се интересува от бизнес.

— А от какво се интересува?

— Пак ли влизаш в ролята на детектив?

— Това ми е постоянното занимание.

— Защо ме разпитваш за Корд?

— Защото не зная нищо за него. Част от работата ми е да събера информация. Когато разполагам с достатъчно сведения, понякога узнавам нещо.

— А според мен е време да престанем да говорим за семейството ми.

— Дадено.

Помълчахме известно време.

— Не съм забравила, че аз повдигнах темата — рече Пени накрая.

Кимнах, а тя се усмихна. Зъбите ѝ блестяха на фона на медния загар на лицето.

— Тъй че мога да кажа кога да прекратим дискусията.

— Естествено.

— Не искам да си мислиш лоши неща за нас. Всяко семейство си има своите проблеми. Но иначе сме приятно общество.

Нямах представа какво общо има това с Торнадо. В същото време отдавна бях навикнал да не съм наясно с разни неща. Очаквах, че рано или късно ще науча каквото трябва. Засега просто си отбелязах, че Пени няма желание да говори за Корд и Стоуни. Реших да не споменавам какво ми е казала Сю.

— Без съмнение — отвърнах ѝ.

11

Седях заедно с Уолтър Клайв в офиса на „Трите кобилки“ в центъра на Ламар. Клайв бе облечен в бежов пуловер от копринена прежда, пясъчножълти ленени панталони и виненочервени мокасини на бос крак. Тенът му бе все така безупречно златист. Посребрената му коса бе гладко вчесана назад. Дебела златна верижка красеше шията му. Ноктите му бяха добре поддържани. Беше обръснат и ухаеше на парфюм.

— Пени ми каза, че напредваш — поде Клайв.

Беше се изтегнал във високия, тапициран с червена кожа въртящ се стол, сплел пръсти върху плоския си корем. На лявата ръка носеше широка златна халка. През еркерния прозорец зад него зърнах белите цветове на цъфнал храст.

— Пени преувеличава — вметнах скромно.

— Сериозно?

— Не съм отбелязал напредък, който си струва да се обсъжда.

— Е, поне си честен — каза Клайв.

— Поне това, да.

— Може би Пени е искала да каже, че си разговарял с някои от хората.

— Сигурно. Успях да ядосам Джон Делрой.

— Пени и това ми спомена.

— Благодаря ти, че си я накарал да говори с него.

— Всъщност идеята е била нейна.

— Важното е, че има резултат.

— Джон отдавна е при мен. Вероятно се чувства малко изместен.

— Колко отдавна?

— О, може би има вече десетина години.

— Така значи. И с какво се занимава?

Клайв замълча, сякаш разговорът бе тръгнал в непредвидена посока.

— Компанията е доста голяма. Има нужда от охрана.

— Естествено. Сега поне вече двамата сме наясно кой какво трябва да върши.

Клайв кимна, наведе се напред и натисна бутона на интеркома.

— Мардж, донеси ни кафе, ако обичаш.

Нечий глас обеща да изпълни поръчката и Клайв отново се облегна назад, усмихвайки ми се. Прозорецът вдясно от мен бе полуотворен и оттам долиташе нестройното чуруликане на птичките в цъфналите дървета.

— И тъй — рече моят домакин, — достигна ли до някакво заключение?

— Различно от това, че не съм постигнал никакъв напредък?

— Ами да — каза Клайв. — Изгради ли си вече някаква хипотеза?

— Досегашните ми наблюдения показват, че цялата тая работа е лишена от смисъл — отвърнах аз.

— Е, и това е някакво обобщение — каза Клайв. — Поредица от безсмислени престъпления.

— Така изглежда — отвърнах аз.

— Което означава?

— Означава, че щом изглежда толкова безсмислена, може би се лъжем.

Клайв не бе станал могъщ магнат, кимайки в съгласие с всичко, което му се говори.

— Звучи като някое остроумно изявление, което хората правят, опитвайки се да ти пробутат нещо, от което нямаш нужда — отвърна Клайв. — В случая значи ли нещо?

— Не знам — отвърнах. — Не твърдя, че съм голям специалист по убиването на животни. Що се отнася до серийните убийци на хора, обикновено търся логиката на мотивацията им. Това не е непременно логиката на другите хора, но и те откликват на някаква вътрешна схема, а моята задача е да се опитам да я открием. При инцидентите с конете тук няма схема.

— Или може би ти не си я открил.

— Така е.

— Всичките са коне от „Грите кобилки“. Това не е ли схема?

— Може би. В същото време тя не води доникъде. Защо ще тръгне някой да стреля по конете на „Грите кобилки“?

— Не би трябвало да питаш мен — каза Клайв.

— Знам. Да се сещаш за някой, който ти има зъб?

— О, разбира се. Не мога да назова никого конкретно, но пък съм в този труден бизнес вече повече от трийсет години. Сигурно съм успял да вбеся не един и двама.

— Дотолкова, че да стрелят по конете ти ли?

— И така да е, защо ще изберат точно тези? Понито да струва около петстотин долара. А и на другите два не се възлагаха особени надежди. Устрем няма да може да се надбягва, но застраховката покрива загубата. Ако някой иска да ми навреди, ще застреля Торнадо, защото никаква застраховка не може да го замени.

— И аз се питам същото. Може пък да са специално подбрани тъкмо защото загубата не би била катастрофална.

— Звучи ми безсмислено.

— И на мен. Ако този човек не е искал да ти навреди, просто не би стрелял по конете ти.

Появи се хубава чернокожа жена, ниско подстригана, с високи скули, и вкара в кабинета количка за сервиране. Върху нея имаше сребърна кана за кафе, бели порцеланови чашки, а каничката за сметана и захарницата очевидно бяха от същия сервиз като каната. Жената ни поднесе кафето и излезе. Аз си добавих сметана и две бучки захар. Клайв предпочете да го пие черно.

— Та каква охрана ти осигурява Джон Делрой? — попитах аз.

— Защо питаш?

— Защото не зная.

— И смяташ, че това е достатъчно основание?

— Не отричам, любопитен човек съм — отвърнах. — Вероятно затова съм избрал тъкмо този занаят. Но ако оставим това настрана, работата ми се състои в търсене на дълбоко скрита истина. Зная, че е потулена, но няма кой да ми подсказе къде. Тъй че, щом се натъкна на камък, колкото и да е голям, опитвам се да го катурна.

— Не означава ли това, че понякога откриваш неща, които не е трябвало да знаеш? И дори не си искал да знаеш?

— О, да.

— И това не те спира?

— Не знам друг начин.

Клайв ме изгледа замислено. Отпи от кафето си. Отвън запърхаха птички. Сигурно бяха врабчета, но прелитаха твърде бързо, за да успея да ги различа.

— Имам три дъщери — рече Клайв. Две от тях са наследили поквареността на майка си.

— А Пени прави изключение?

— Да. Още като момичета другите две се отдадоха на порока, омъжиха се неподходящо, а и бракът като че ли усили податливостта им.

Клайв не гледаше към мен. Доколкото можех да преценя, нищо конкретно не виждаше. Очите му просто бяха безцелно вперени някъде в пространството.

— Порокът има нужда от компания — отбелязах аз.

Не бях сигурен дали ме чу. Продължаваше да седи замислен, вторачен в нищото.

— Задълженията на Делрой са включвали да следи момичетата — позволих си да предположа.

Той все така мълчеше, ала след време очите му бавно ме взеха на фокус.

— Както и да оправя неприятностите, в които се забъркват, а и тези на съпрузите им.

— Например? — настоях аз.

Клайв поклати глава. Птичките отвън бяха отлетели нанякъде и сега само завесите пърхаха, раздвижвани от топлия въздух на Джорджия. Оставих празната порцеланова чашка върху количката и се изправих.

— Благодаря за кафето.

Значи разбираш? — рече Клайв.

— Да — отвърнах.

12

Вечерта дойде, без да получа покана за празненство в имението на Клайв, и ето че ми се удаде възможност да си остана в леглото в мотела и да говоря по телефона със Сюзан Силвърман, която ми липсваше.

— Досега само една от сестрите направи сериозен опит да ме прелъсти — казах аз.

— Какво разочарование — отвърна Сюзан. — Много ли са тези сестри?

— Три.

— Може би другите две просто изчакват, докато те опознаят.

— Нищо чудно.

— Не бих казала, че съм имала затруднения да те прелъстя.

— Старая се да не проявявам безразличие.

Помълчахме. Климатичната инсталация изпълваше стаята с тихо жужене. Отвън в тъмнината, сгъстена от облаци насекоми, лятна Джорджия хвърляше своето тежко лятно покривало.

— Ще се похвалиш ли с някакъв професионален напредък? — попита Сюзан след доста време.

— Оpozнавам работодателя си и семейството му.

— Е, и?

— И все едно съм герой от някоя пиеса на Тенеси Уилямс... Старецът сякаш е извън свадите. Стои някак настрана, има си приятелка, изглежда по-добре от застаряващата рок звезда Джордж Хамилтън и като че ли е оставил ежедневно управление на бизнеса в ръцете на най-малката си дъщеря.

— За нея какво ще ми кажеш?

— Харесвам я. Умна и делова. Намира ме забавен.

— Значи дори да не беше умна и делова... — вметна Сюзан.

— Всъщност тъкмо така разбрах, че е умна и делова.

Смехът на Сюзан долетя от близо две хиляди километра, искрен и близък, събуждащ у мен чувството, че ако някога имам свой дом,

тъкмо с това ще го свързвам. От усещането ме стегна гърлото.

— Ами другите сестри? — попита тя.

Разказах ѝ каквото знаех.

— Какво ще кажеш за омъжена жена, чийто съпруг предпочита малки момчета?

— Вероятно по-добре би било да се е омъжила за човек, който предпочита нея — отсъди Сюзан.

— Ей, вие психоаналитиците сте голяма работа.

— Когато работя професионално, зная онова, което пациентите споделят с мен. А за Стоуни и еди-кого си не зная нищо.

— Корд — поясних.

— Корд — повтори Сюзан. — Няма общовалидно решение за жени, чиито съпрузи предпочитат малки момченца, ако вярваме, че Сю ти е казала истината.

— Според Сю сестра ѝ е толкова затормозена сексуално, че е потенциална заплаха за всички топки на вратите.

— Може и така да е. А може би това е представата на Сю за самата нея в подобна ситуация.

— Ами Корд? Дали се е оженил, за да си осигури прикритие?

— Може би — разсъждаваше Сюзан на глас. — А може да се е оженил просто защото я обича.

— От любов към теб преляло би сърцето, да не обичах толкоз малките момчета.

— Сексуалността е сложно нещо — каза Сюзан, Чувал съм го. Всъщност смуцава ме най-вече фактът, че разполагам с поредица необясними престъпления, извършени в това семейство от — дори не знам подходящата дума — ексцентрици, меко казано. Тъй де, трябва да има връзка, макар да не я виждам, или по-скоро не успявам да я открия.

— Ако наистина съществува, ще я откриеш — успокои ме Сюзан. — Все пак имай предвид, че в повечето семейства би открил подобна ексцентричност. Може би не ти се случва често да попаднеш сред роднините на свой клиент и да се сблъскаш с тях от такова близко разстояние.

— Може би си права. Според теб има ли връзка?

— Откъде да знам — отвърна Сюзан.

— Смяташ ли, че мъж, който предпочита момчета, или пък жена, чийто съпруг предпочита момчета, биха имали основание да тръгнат да убиват коне?

— Вече ти казах, че моята професия се основава на ретроспекцията. Твоята също. Много по-добре умеем да обясним причините за извършеното, отколкото да предвидим вероятни действия.

Естеството на работата ни кара да се намесим пост фактум.

— Точно така.

Значи няма да ми разплетеш загадката.

— Не, не се надявай.

— Ами сексуалните ми потребности?

— Мога да ти подишам тежко по телефона.

— Май вече съм твърде стар, за да ми подейства.

— Ами ако не се прибереш скоро, май ще трябва да се сдобриш със Сю.

— И ако те послушам?

— Ще я гръмна и ще се закълна, че съм се целила в някой кон.

— Аз пък си мислех, че самообладанието на психиатрите ги прави недосегаеми за ревността.

— Само в работно време.

13

Тъкмо привършвах с бръсненето, когато ми се обади Бекър, помощник-шерифът на Ламар.

— Един кон е застрелян в Олтън, Южна Каролина. Смятам да ида дотам да видя как стоят нещата. Искаш ли да дойдеш?

— О, да.

— Ще те взема след около петнайсет минути.

Стоях пред мотела до вратата на фойето, когато се появи Бекър с черен „Форд Краун Виктория“. На таблото имаше синя лампа, както и дълга антена, но отвън не личеше, че колата е полицейска. Щом седнах, усетих миризмата на храна. Бекър пиеше кафе. На седалката до него се мъдреше голям кафяв плик.

— Купих солени с пастет — посрещна ме той. — Също и кафе. Заповядай.

— Да си взел овесени ядки със стафиди?

— За тях трябва да се ходи чак до Атланта. В окръг Колумбия не ядат овесени ядки, а и не понасят онези, които ги харесват.

Излях кутийка сметана в картонена чашка с кафе и разбърках енергично, за да се стопят захарчетата. Отпих, бръкнах в плика и си извадих голяма соленика с пълнеж от пастет.

— Добре рекох накрая, — ще го преживея.

— Не мислех, че си придирчив към храната — каза Бекър.

— Разкажи какво знаеш за стрелбата.

— Конюшня в Олтън. „Кентърбърп Фармс“. Някой се промъкнал снощи в конюшните и застрелял кобилка на име Южна луна.

— Мъртва ли е?

— Не знам. Чух го по радиото За Южна Каролина нямам правомощия.

— Аз също.

— Че ти за никъде нямаш правомощия, по дяволите отвърна Бекър.

— Чувството за свобода е приятно.

Продължих да си пия кафето и наблюдавах как пейзажът на Джорджия неусетно отстъпи на пейзажа на Южна Каролина. Вслушах се в артериите си. Кръвта все още течеше през тях, затова си взех втора соленка.

Усещах се не на място, както винаги когато бях далеч от Сюзан. То не бе празнота, а по-скоро чувство, че съм се озовал сред огромно празно пространство. Дори сега, както седях в полицейската кола, на трийсетина сантиметра от едно друго човешко същество, се почувствах изолиран. Това не бе самота, пък и самото усещане не ме правеше нещастен. То бе нещо различно от всички други чувства и ме спхождаше само когато бях далеч от Сюзан. Бях сам.

— Какво знаеш за фамилията Клайв? — попитах спътника си.

— Някой стреля по конете им — отвърна Бекър.

— Не питам за това. Някой от семейството да е имал проблеми със закона?

— Те са най-известното семейство в целия окръг Колумбия. Хора като тях нямат неприятности със закона.

— А дали законът е имал повод да им обърне внимание?

Бяхме излезли на двулентово шосе. Минавахме край ниви с пръснати бездействащи селскостопански машини и от време на време покрай някой супермаркет „Сейфуей“ или закусвалня „Бъргър Кинг“. Нямаше голямо движение. Бекър гледаше пътя пред себе си.

— Имаш ли причина да питаш?

— Опитвам се да бъда детектив — отвърнах аз. — Освен това, изглежда, мнозина в това семейство рано или късно ще забъркат някоя каша.

— С изключение на Пени.

— Да.

Старецът се поукроти, откакто се появи Доли.

— А преди това?

— Как да ти кажа. Известно време беше женен за майката на момичетата. В момента не мога да си спомня името ѝ. Но знам, че беше хипи.

— Преди трийсет години това не беше толкова необичайно — казах аз.

Тъй де, тогава се ожениха. Времената обаче се промениха, а тя не. Преди десетина години избяга с някакъв рокаджия.

— Пени трябва да е била на петнайсет.

— Да. Другите две момичета бяха малко по-големи.

— Две години им е разликата. Значи трябва да са били на седемнайсет и деветнайсет.

— Ясно — отсече Бекър. — Ти май си се ровил повече, отколкото признаваш.

— От малък съм си скромнен — казах аз. — Кажй нещо за развода.

— Не знам нищо.

— А имало ли е развод?

— Не знам. Няма нищо общо с моя отдел.

— Та какво е правил Клайв в периода между хипито и Доли?

— Всичко възможно — отвърна Бекър.

Теглена от коне двуколка, натоварена с някаква непозната за мен машина, пъплеше в нашето платно. Нищо не разбирам от селскостопанска техника, но реших, че е предназначена да прави нещо със сеното. Чернокож мъж в работни дрехи и филцова шапка седеше отпред на капрата, но май нехаеше какво става наоколо му. Сякаш конят бе на дежурство в момента. Бекър намали и направи плавен завой, за да го задмине.

— Пиене, жени, такива неща ли?

— По много и от двете — потвърди Бекър.

— О, сладка младост.

Бекър се ухили, без да откъсва поглед от пътя.

— Ако се помотаеш край момичетата на Клайв, може и ти да се подмладиш — подхвърли той.

— Докато Клайв е изживявал момчешките си мечти, кой се грижеше за момичетата?

— Не знам — отсече той.

— Има ли нещо, което би ми помогнало? Клайв да е прелъстил нечия жена? Някой съпруг да търси отмъщение? Да не е преспал с някоя, да я е изоставил, а тя сега да си го връща?

— Не обръщам внимание на тия глупости — заяви Бекър. — Приличам ли ти на Ан Ландърс, която води рубрика „Писма на читателите“?

— По-скоро на боксьора Арчи Мур. И също на някой, дете знае много, но казва малко.

— Рядък талант — отвърна Бекър.

— Истинският талант внушава, че си готов да кажеш всичко, което знаеш.

— И това го мога.

— Стига да искаш.

Бекър си гледаше пътя.

— А защо не искаш? — настоях.

Отминахме надписа „Добре дошли в Олтън“.

Защото ме караш сам да се питам и други неща.

Бекър намали скоростта, свърна в тесен черен път под високи борове, чиито голи стволоче в началото достигаха девет метра. Припомних си, че съм бил тук преди осем години.

— Нямах нищо против да ги различиш, но не искаш ти да ми дадеш информацията, да не би да се обърне срещу теб.

— Че това е най-влиятелното семейство в окръг Колумбия — изпъшка Бекър, излезе на широко открито място и спря край белите парапети, опасващи тренировъчния плац на „Кентърбъри Фармс“.

В Олтън не научихме нищо особено. Случая бе поела жена детектив от окръжния участък на име Фелисия Бодро. Познавах я отпреди осем години, тъй че не беше проблем да поговорим в колата на Бекър.

Научихме, че кобилата Южна луна не давала особени надежди да печели при надбягвания — Конярят, нает да се грижи за нея, я открил мъртва рано сутринта, когато отишъл да я нахрани. Единственият изстрел с дълъг куршум 22-ри калибър пробил аортата и смъртта настъпила от загуба на кръв.

— Разполагаме с куршума — добави Фелисия. — Ветеринарният го извади.

— Бихме искали да го видим, за да го сравним с нашите — рече Бекър.

— Няма проблем — съгласи се Фелисия.

— Нещо друго? — попитах аз.

— Радвам се, че те виждам отново — усмихна ми се тя.

— Аз също. Някакви улики?

— Никакви.

— Само дето тия случаи доста зачестиха.

— Колко години минаха, май осем, а?

— Осем. Още ли ходиш на фризьор в Бейтсбърг? — попитах аз.

— Да.

— Косата ти е все така страхотна.

— Нали.

Поговорихме и с Франк Фъргюсън, собственика на коня. Той нямаше представа защо някой би поискал да застреля коня му. Помнех го от последното ми идване в Олтън, но той ме беше забравил. Когато разговаряхме преди осем години, той неизменно пушеше лула от сепиолит. Мислех да го спомена, но после реших, че ще се възприеме като изфукване, особено след блестящото ми попадение с фризьора от Бейтсбърг.

Тръгнахме обратно към Ламар в късния следобед, без да сме научили нищо, а и без да сме обядвали. Обядът не ми липсваше, тъй като все още усещах соленките в стомаха си. Всъщност вече обмислях възможността изобщо да престана да ям.

— Май пътувахме напразно — подхвърли Бекър.

— Така е — съгласих се аз. — Само дето поразширихме обсега.

Пътувахме на запад, тъй че следобедното слънце грееше право насреща ни Бекър спусна сенника над волана.

— Може би такава да е била идеята — продължи Бекър.

— За да ни отвлекат вниманието от семейство Клайв ли? — опитах се да уточня.

Бекър само сви рамене.

— Какво означава това — отговаряш ми колкото за да измисля следващия въпрос?

Бекър се ухили, примижал срещу слънцето.

— Също като в онази игра по телевизията — отвърна той.

— Страхотно — изпъшках аз.

Продължихме да се движим срещу слънцето. Пейзажът покрай магистралата се състоеше от червена глина, борове и ниви, в които май нищо не растеше.

— Добре де — рекох примирено, — остави ме да поразсъждавам на глас. Ако искаш, можеш да кимаш от време на време.

— Да поразсъждаваш ли? — проточи Бекър.

— Спя с момиче, което е завършило Харвард — заявих гордо.

— Перлата на Севера — допълни Бекър.

— И тъй, извършени са серия престъпления, които, с изключение на убийството на Южна луна, са насочени към членовете на семейство, сред които се числят Пъд, агресивен пияница, Сю, сексапилна алкохоличка, Корд, който обича малки момченца, и Стоуни, която според Сю страда от сексуална незадоволеност. Майката е хипи, избягала с някакъв китарист, когато дъщерите били още в пубертета, а бащата Уолтър, след бягството на съпругата, опитал да се утеша, като чукал всяка женска, която му паднала.

— Да не забравяме Пени — напомни Бекър.

— Която, по всичко изглежда, в момента дърпа конците на бизнеса.

— При това твърде успешно.

— Да знаеш нещо повече? — попитах направо.

— Чух, че Корд обичал да язди невръстни пиленца — каза Бекър.

— Ами Стоуни?

Бекър сви рамене.

— Сю?

Същият жест.

— Да кажеш нещо за доброто момче Пъд?

— Доколкото знам, напива се от обяд всеки божи ден.

— Това май не е най-подходящият начин да се поддържа добър брак.

— Не съм социален работник — сопна се Бекър. — Не следя кой кога и къде си сваля гащите.

— И все пак знаеш за Корд.

— Аз съм полицай — отвърна той.

— Ясно, значи се е случвало Корд да загази.

Бекър замълча. Спря на паркинга пред мотела. Точно пред входа. Поседяхме мълчаливо.

— Тези хора са много известни, може би най-известната фамилия в целия окръг Колумбия — отбеляза Бекър. — Уолтър Клайв е личен приятел на шерифа, за когото работя.

— Това вече го спомена.

— Кое то значи, че никак не ми се ще да ходиш в грил бара „Бат“ и да тръгнеш да разпитваш за Корд Уайът.

— Разбирам те. Там ли е сборището на педалите от Ламар?

— Може и така да се каже. Теди Сап, дето разгонва досадниците, навремето ми беше заместник. Понеже знам, че няма да идеш там, защото те предупредих, да не си посмял да го заговаряш или да споменаваш името ми.

— Не се притеснявай. Да не стъпвам в бара и да не говоря със Сап, ясно. Кажете къде се намира, за да съм сигурен, че няма да отида.

— Меканик Стрийт.

— Много ще внимавам.

Отново помълчахме.

— Странно семейство — обадох се накрая.

— Стрелбата по конете също ми се струва странна — отвърна Бекър.

— И какво означава?

— Нямам представа.

Въпросният грил бар привличаше клиенти със светещото неоновото изображение на Сиъдс Макензи, кучето купонджийче, явно много жадно. В помещението имаше климатик и бар в дъното, който се простираше по цялата ширина. Отпред бяха наредени маси. Покрай стената вдясно се виждаше малък дансинг с издигната платформа за представления на живо. Музиката в момента, непозната за мен песен на Бет Мидлър, се носеше от голям старомоден автомат, поставен до вратата. Зад бара бе окачена черна дъска с предлаганите за дегустация вина, както и списък на специалитетите за деня. В късния следобед близо половината места край бара бяха свободни, масите също. Приличаше на всяко друго заведение, в което хората се отбиват, за да не бъдат сами, само дето тук всички посетители бяха мъже.

Барманът беше ниско подстриган, с мустаци и загорял тен. Беше облечен в тъмнозелена блуза с къси ръкави и памучни панталони. Поръчах си наливна бира.

— Теди тук ли е? — попитах.

— Кой Теди?

— Теди Сап — уточних.

— Ей на оная маса — посочи с глава барманът. — Онзи, мускулестият.

Теди косеше униформата на заведението — зелена блуза и памучни панталони. Косата му бе крещящо изрусена, както диктуваше модата сред музиканти и бейзболисти за тази година. Беше съвсем ниско подстриган. Един горд с физиката си културист. На ръст и на тегло беше горе-долу колкото мен. Тялото му бе изваяно като на скулптура. Получих си бирата.

— Три долара и двайсет и пет цента — обяви барманът.

Оставих петарка на плота и отнесох халбата до масата на Теди. Той вдигна очи и ме погледна, без да помръдне глава. Излъчваше самоувереността на човек, който е убеден, че може да повали всекиго с

един удар. Пред него на масата имаше чашка кафе, а до нея сгънат брой на „Атланта Конститушън“

— Казвам се Спенсър — представих се аз. — Долтън Бекър ми спомена за теб.

— Бекър е свестен мъж — чух леко дрезгавия глас на Сап. Посочи ми празния стол срещу себе си и аз седнах.

— Навремето си работил за Бекър — отбелязах аз.

— Да, така е. Бях помощник-шериф. А преда това бях в армията, в авиацията. Вдигах щанги. Тренирах карате. Дори се ожених. Направих всичко възможно, за да остана в правия път.

— И не се получи.

— Хич даже. И тогава не се получи, и сега е същото. Май няма изгледи да се оправя.

— Но сега вече не се и опитваш.

— Не. Разведох се, напуснах и ченгетата.

— Бекър ли те уволни, като разбра какъв си?

— Не, можех да остана. Сам напуснах.

— Все пак си поддържаш формата.

— Е, това го правят и обратните, и редовните.

— И сега работиш тук?

— Да, от четири следобед до полунощ шест дни в седмицата.

— Лесно ли се справяш?

— Че какво му е. Най-много моите хора да се сбият, и то само се драскат и ритат, та се налага да ги разтървавам. А седя тук най-вече да не вземат някои от старите бабайти да се напият и да дойдат да сбият пеперудките.

— Често ли се случва?

— Напоследък вече не.

— Защото ти си тук.

— Е, да.

— Не очакват някой обратен да им се опъне.

— Теб като те гледам, ударил си някое и друго кроше — ухили се Сап.

— А ти някога губил ли си?

— Какво, при бой тук ли? Май не.

— Затова ли напусна ченгетата, за да работиш тук?

— Може и така да се каже.

— За да пазиш клиентите?

Сап сви рамене.

— Повечето от нашите никога не са се учили да се бият.

— И с другите е така.

Сап кимна.

— Аз поне знам как. И си помислих, че мога да служа и закрилям... — Млъкна и се замисли как точно да се изрази. — Да помагам на тия тук, на място, а не само от участъка на окръг Колумбия.

Надигнах бирата. Сап отпи глътка кафе.

— А ти с какво се занимаваш? Знам, че носиш патлак.

— Зорко око имаш. Изкарвам по нещо като детектив. Частно ченге. От Бостън.

— Разбрах те, че не си тукашен, от Конфедерацията де.

— А, нее — проточих по южняшки.

Инстинктът ми подсказваше, че мога да говоря открито с него. Случвало се е инстинктът да ме подведе, но този път без колебание реших да му се доверя.

— Тук дойдох заради Уолтър Клайв — започнах. — Опитвам се да открия кой стреля по конете му.

— Конете ли?

— Да, стреляно е сякаш наслуки, няколко пъти. А той се тревожи най-вече за двегодишния Торнадо, който е на път да спечели шампионата.

— А после дълго време ще получава тлъсти суми за разплод.

Без да сме го викали, барманът донесе кафе за Сап и бира за мен. Остави чашите, взе празните и се оттегли.

— И защо си дошъл при мен? — попита Сап.

— Познаваш ли семейство Клайв?

— Аха. Всички тук ги познават.

— Заинтригува ме зет му Корд Уайът.

Сап не бързаше с отговора. Сложи си захар в кафето, добави сметана и бавно го разбърка.

— Разправят, че си падал по малки момченца — опитах аз отново.

Сап продължи да разбърква кафето си. Предположих, че и той се допитва до инстинкта си.

— И какво от това? — попита най-сетне той.

— Разправят, че не се ограничава с кратки мечтания.

— Е, и?

— Мен ако питаш, възрастните нямат работа да закачат децата, но въпросът не е в това.

— А в какво?

— Цялото семейство ми се вижда някак странно. Инцидентите също. Да не би това да означава, че семейството поражда престъпленията? Не знам. Опитвам се да разбера.

Сап вдигна чашката и отпи. Сетне кимна.

— Разбирам как разсъждаваш. Навремето бях ченге.

— Аз също.

— И защо напусна?

— Изхвърлиха ме. За неподчинение.

— Бас държа, че не си поплюваш.

— Това е едно от най-ценните ми качества.

Този път аз пръв надигнах чашата си. Сап продължи да си пие кафето. От автомата звучеше напълно непозната за мен песен в изпълнението на непозната певица. Пееше за някакъв бар в Тексас. Двама от посетителите се надигнаха и тръгнаха към дансинга.

— Познавам Уайът — обяви Сап.

— Идва ли тук.

— Рядко. То и аз помагам с каквото мога, когато видя, че някой има проблеми при определяне на половите си предпочитания.

— Уайът е идвал лично при теб?

— Да.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Всичко, което поискам. Нямам разрешително, ако това се питаш. Просто разбирам нещо от проблеми при определяне на половите предпочитания. Опитвам се да разговарям с хората.

— Какво искаш да ми кажеш за Уайът?

— Бори се с тая своя склонност — отвърна Сап. — И на мен ми е познато. А иска да си бъде редовен, богат и да има хубави зъби.

— Човек трябва винаги да се стреми...

— В този смисъл потиска желанията си и се бори с тях, а когато усети, че повече не може да се сдържа, я подкарва през просото, тъй да се каже.

— С деца ли?

Сап кимна.

— Най-вече проституиращи. В Огъста.

— Случвало ли се е да загази?

— Да. Тамошната полиция веднъж го залови при акция, но Клайв го отърва. Веднъж опитал и с едно дете тук, в Лтланта. Майката повикала полиция.

— Клайв ли потули историята?

— Естествено.

— С пари ли?

— И със заплахи. Делрой е по тая част.

— Според мен Бекър не би взел подкуп.

— Той не, но шефът му не би отказал.

— Делрой ли е ковчезникът?

— Да.

— А за сплашването какво ще ми кажеш?

— Делрой предложил пари на семейството на момчето. Те отказали да ги приемат и той ги предупредил, че нещо лошо може да се случи на детето.

— Това Уайът ли ти го разказа?

— Не.

— Говорил си с момчето?

— Това стана няколко години по-късно.

— Сам ли дойде при теб?

— Да, опасяваше се, че е гей. Убедих го, че Уайът е злоупотребил с доверчивостта му. Казах му още, че ако някой отново го заплаши, да дойде право при мен, за да оправим заедно нещата.

— И наложи ли се да търси помощта ти?

— Не.

— А той гей ли е?

— Не мисля — отвърна Сап.

— Това ти ли му го каза?

— Виж, аз не търся новопросветени Просто го убедих, че не е важно дали е редовен или обратен. Важното е да бъде такъв, какъвто е.

— Като теб.

Сам се ухили.

— Аз съм гей и тук съм, ей.

— А да знаеш нещо друго за семейство Клайв, което би ми се сторило интересно?

— Знам много малко. Всъщност моя приятелка би могла да ти помогне. Тя си е имала вземане-даване с другия зет, Пъд нам си кой.

— А тя откъде го познава?

— Е, все пак тя е мадам, ако знаеш какво означава това.

— Тук, в Ламар, ли?

— Да, тук, в Ламар.

— И откъде се познавате?

— Членува в нашата хомо общност — гласеше отговорът на Сап.

16

Къщата бе разположена сред тучна морава зад бяла ограда на широка улица с три платна, където имаше и други подобни къщи сред морави зад бели огради. Всичките трябва да бяха строени отпреди Гражданската война, а ако бяха малко по-пищни, щяха да получат статут на имения отпреди войната. Паркирах на алеята, прекосих разстоянието до входната врата и позвъних. Наоколо се носеше уханието на безброй цветя. След не повече от минута вратата отвори дребна женица по джинси и бяла риза. Лакираните нокти на босите ѝ крака лъщяха в карминено. Пепеляво русата ѝ коса бе сплетена на една плитка, която стигаше почти до кръста ѝ.

— По ли Браун? — попитах аз.

— Аз съм.

— Казвам се Спенсър. Праща ме Теди Сап.

— Теди ми се обади — рече жената.

След което затвори вратата зад гърба си и пристъпи отвън на верандата.

— Можем да поседнем тук — предложи тя. — Толкова приятно е тази вечер.

Настанихме се в два люлеещи се стола и заряхме погледи отвъд тъмната морава към притихналата улица. Духаше лек ветрец, който трябва да бе прогонил мушиците, защото не ни досаждаха.

— Това не е публичен дом — рече Поли Браун. — Фирмата ми предлага компаньонки. Момичетата ми сами отиват при клиента.

— Идвам за нещо съвсем друго — уточних аз.

— Зная защо си тук, просто исках да изясня нещата.

— Естествено. Като те слушам, май не си южнячка.

— От Синсинати съм. Учила съм в колеж и всичко останало.

— И как се озова тук?

— Представа нямам.

Помълчахме отново, люлеейки се в полумрака.

— Та какво искаш да научиш за Пъд Потър? — попита Поли.

— Доколкото разбрах, той е използвал услугите на фирмата.
— При това често.
— Но не тук.
— Казах ти вече.
— Тогава къде?
— Къде бих изпратила някое от моите момичета?
— Ясно. Предполагам, че не е било в дома му.
— Е това би било върхът! „Здрасти, мисис Потър, идвам да изчукам мъжа ти.“
— Е, тогава къде?
— Той държи стая с баня в града. Досами площада.
— Приятно ми е да чуя, че има и баня.
— Тогава какъв е проблемът?
— Същото се питам и аз. Някога да е създавал неприятности?
— Кой, Пъд ли? Не, разбира се, той е сладурче. Повечето от момичетата го харесват, защото много често е толкова пиан, че хем нищо не може да свърши, хем им плаща.
— А полицията? Имал ли е неприятности с нея?
— Не се е забърквал в никакви истории. Моят бизнес е чист, плащам си каквото трябва и не ме закачат.
И Бекър ли?
— Това чернокожият помощник-шериф ли беше?
— Аха.
— С него нямам никакви проблеми.
— Плащаш ли му?
— Не.
— При бизнес като твоя все плащаш на някого.
Поли мълчаливо се залюля в стола си. Беше толкова дребничка, че приведеше ли се напред, крачетата ѝ едва-едва докосваха настилката.
— И да плащам, не е на Бекър — рече тя след малко.
— Да познаваш някой си Делрой?
— Може би. С какво се занимава?
— Частна охрана. Работи за тъста на Пъд.
— Да, познавам го.
Сребрист пикап волво бавно отмина по пустата улица, осветявайки я с включените си фарове.

— Ще ми разкажеш ли за него? — попитах аз.

— Едно от момичетата си наумило да изкара нещо допълнително. И взело, че притиснало Пъд.

— Заплашила го, че ще изпее на жена му?

— По-лошо дори. Докопала някакъв полароид и документирала веселбата.

— След което го заплашила, че ще покаже снимките на жена му.

— И на всички останали, предполагам.

— А после?

— Делрой дойде, за да ѝ обясни някои неща от живота.

— По-точно?

— Не съм я питала.

— Може ли да поговоря с нея?

Поли сви рамене.

— Стига да успееш да я откриеш. Казва се Джейн Мънроу.

— Да знаеш къде бих могъл да я потърся?

— Не.

— Не работи ли вече за теб?

— Не, уволних я още преди да се появи Делрой.

— Той с теб ли говори най-напред?

— Предложи да я уволня, което и бездруго щях да направя. Нищо не унищожавя добрата клиентела по-бързо от заплахите на някоя кучка, че ще се раздрънка.

— Джейн все още ли е в града?

— Не съм им майка — срязва ме Поли. — Грижа се единствено за професионалната страна на живота им. Нямам представа къде е Джейн Мънроу, нито дали все още се подвизава с това име.

— Делрой любезно ли се държа?

— Много делово.

— Заплаши ли те?

— Не се наложи. Щом научих за издънката, му казах, че ще я уволня.

Огромен жълт котарак се появи в тъмното и се отърка в крака ми. Протегнах ръка и го почесах зад ухото. Той застина за миг, сетне ми обърна гръб, скочи върху перилата на верандата и замря, загледан в притъмнялата морава.

— Нещо друго? — продължих с въпросите.

— Какво например?

— Ами нещо за семейство Клайв, което бих искал да узная, но от глупост не се сещам да попитам.

— Според Теди мога да ти вярвам.

— Прав е — отвърнах аз.

— Ти откъде го познаваш? Да не си гей?

— Редовен съм. Запознахме се днес следобед, както с теб се запознахме сега.

— Не съм имала много основания да вярвам на редовните.

— Погаждала си им номера ли?

— Че как иначе. Да не мислиш, че си купувам привилегии?

— Просто проявяваш любезност.

— Случвало се е разни космати дебелаци, като се напият, да тръгнат да ми повтарят, че ме обичат. А и че ще прекарам с тях най-незабравимата нощ в живота си.

Поли прихна да се смее. Смехът ѝ прозвуча някак неприятно в топлата тиха вечер. Жълтият котарак обърна глава и я изгледа равнодушно.

Изчаках.

— Ама че нахалник! — каза тя.

— Ти си лесбийка — рекох.

— Как разбра?

— Професионален детектив съм все пак.

— Сап ти е казал.

— Да, но аз го притиснах с въпросите.

— Много от момичетата са лесбийки.

— Какво общо има тук любовта... — заявих аз.

— Именно.

Жълтият котарак отново извърна глава към тъмната морава, после, както си седеше на перилото, безшумно изчезна. Храстите прошумоляха, чу се писукане, сетне отново тишина. Изчаках още малко.

— Сап е симпатяга — рече Поли.

— И на мен така ми се стори — съгласих се аз.

— А ти ако беше по-умен, щеше да ме попиташ за Стоуни Клайв.

— Жената на Корд Уайът ли?

— Да.

— Кажи ми за нея — помолих.

— По едно време работеше при мен.

— Кога?

— Преди две години.

— Ти знаеше ли коя е?

— В началото не.

— Как я нае?

— Сама дойде. Чула за мен, така каза. Отдавна искала да работи тъкмо това, просто попита дали ще я взема. Хубаво момиче беше. Виждаше се, че е от висшето общество= Реших, че добре ще се справи.

— Значи наистина е почнала работа.

— Да, но сега идва интересното. Осигурявам услуги и за една от обичайните спирки на шофьорите на камиони по междушатската магистрала при Крофърдвил. Обикновено там пращам най-нескопосните момичета. Не ги търсят за друго освен да пъхнат глави в кабината на някой огромен камион срещу дваисет долара на сеанс. Стоуни искаше тъкмо това.

— Да прави орален секс по спирките?

— Ако не се губи много време в приказки, за една вечер могат да се изкарат добри пари.

— А защо изобщо са й били нужни пари? — недоумявах аз.

На оскъдната светлина, която проникваше през мрежата на вратата, успях да видя как Поли сви рамене.

— Значи вече не е при теб?

— Не. Напусна преди седем-осем месеца.

— Без да те уведоми?

Поли разтегна устни в полуусмивка.

— Просто престана да идва — отвърна. Много момичета правят така.

— Как разбра коя е?

— Видях снимката й във вестника, от някакво голямо конно надбягване.

— Сигурна ли си, че е била Стоуни?

— Ей, аз си познавам момичетата.

— Да ти е споменавала защо го прави?

— А, не.

— Някакви предположения?

Поли се залюля в стола си.

— При повечето момичета обяснението е много просто. Няма образование, нищо не умеят, а имат нужда от пари. И така попадат при мен. За някои това е начин да се възползват от мъжете.

— Според всеобщото мнение мъжете са тези, които се възползват от жените.

— И така да е.

Схванах, че Поли има свое мнение по въпроса.

— На някои от момичетата просто им харесва — каза тя.

— Да се мотаят по магистралите за двайсет долара на сеанс?

— Не казвам, че всички са такива. И все пак хората са различни.

— Според теб на Стоуни харесваше ли й?

— Не.

— Не го е правила значи заради парите.

— И аз така мисля.

— А дали се е възползвала от мъжете?

— В известен смисъл, да... И все пак...

Полюля се още малко, размишлявайки.

— Знаеш ли, че мъжът й гони невръстни петлета?

— Известно ми е.

— Според мен така е искала да си му го върне.

— Хайде, кажи какво мислиш.

Лежах си по гащета в леглото в хотела в Ламар, щата Джорджия, и говорех по телефона със Сюзан, която беше в Кеймбридж, щата Масачузетс. И тя бе в леглото. Което означаваше, че си е вдигнала косата и е наплескала лицето си с някакъв скъп крем. Телевизорът сигурно работеше, макар да му бе отнела звука, щом е чула телефона. Пърл почти сигурно спеше в леглото до нея.

— Според мен си попаднал в първата чернова на някоя пиеса на Тенеси Уилямс.

— И то без теб — добавих аз.

— Знам.

— В леглото ли си? — попитах я аз.

— Позна.

— И си гола?

— Не съвсем.

— Бели чорапки, сив анцуг, бяла тениска с образа на Айнщайн отпред?

— Имаш добра памет.

— Телефонният секс щеше да върви по-добре на голо — казах аз.

— Илюзията е хлъзгава територия — отвърна тя.

Гласът на Сюзан бе тъничък, не особено силен, но когато й хрумнеше нещо забавно, добиваше контраалтов оттенък, който придаваше по-дълбок смисъл на думите й.

— Вие, психоаналитиците, никога ли не разпускате?

— Толкова много са смахнатите, че времето не стига.

— Колко вярно наблюдение — отбелязах аз. — Какво ще ми кажеш за хипотезата на Поли Браун, че Стоуни е проституирала по магистралите, за да отмъсти на съпруга си?

— По-добре щеше да е, ако можех да поговоря с нея — отбеляза Сюзан.

— Аз ще бъда твоите очи и уши — предложих ѝ.
— Разговарял ли си с нея?
— Веднъж, на един коктейл, за не повече от минута.
— О, това надминава очакванията. Какво повече може да иска един психотерапевт.
— Дай ми някаква идея?
— Съпругът ѝ е активен хомосексуалист с особени предпочитания към по-млади мъже — каза Сюзан.
— Така е.
— Смяташ ли, че в някакъв смисъл е имитирала неговото поведение да прави секс по възможно най-неприемливия начин?
— О, да.
— Това ли прави тя?
— Така изглежда. Значи е отмъщение?
— Нищо чудно. Око за око. При патологичните случаи се наблюдава невероятен примитивизъм.
— И аз съм същият. Все си въобразявам, че си гола в леглото.
— От друга страна, може би не е толкова елементарно. Възможно е тя да възпроизвежда собственото си състояние.
— И състоянието ѝ е да лъска бастуните на шофьорите.
— Приятно ми е да чуя, че не си загубил изискания си стил. Има вероятност онова, което прави по паркингите, поне символично да отразява представата ѝ за самата себе си.
— Заради мъжа ѝ ли?
— Не само — продължи Сюзан мисълта си. — Нали баща ѝ на няколко пъти го е измъквал от любовните истории с момчета.
— Аха.
— Защо?
— Заради репутацията. За да спаси семейството от скандала.
— Следователно той знае, че бракът ѝ съществува само на книга. Прави ли за дъщеря си нещо друго, освен да прикрива похожденията на съпруга ѝ?
— Нямам такива наблюдения.
— В такъв случай можем да направим предположението, че бащата и съпругът я ценят само като външно присъствие, доколкото може да допълни имиджа им.
— Разбирам.

— Знаех си, че ще схванеш — похвали ме Сюзан.

— Има и още нещо, което ме смущава. Стрелбата по онзи кон в Олтън.

— И защо те смущава?

— С Бекър смятаме, че може би целта е да ми отвлекат вниманието. И това е напълно основателно опасение.

— Е, и?

— Ами ако всичко това, както в момента изглежда, е работа на някой циклофреник, то желанието да ми отвлече вниманието съдържа твърде много разумна мотивация.

— Възможно е.

— Искам да кажа, че не аз съм обектът на обзелата го параноя.

— Едва ти, ти може просто да си го предизвикал — каза Сюзан.

— Или може би изобщо не става дума за параноя.

— На сляпо ли налучкваш, или имаш допълнително основание да смяташ, че трябва да се търси нещо друго?

— Че що за мания е това? Да стреляш по разни коне, без да те е грижа за последствията?

— Няма как да узнаем — отвърна Сюзан. Натрапчивите идеи следват своя собствена логика.

— Е, аз съм все още скептично настроен.

— Така и трябва да бъде.

— Благодаря, докторе.

С каква кредитна карта ще платите?

— Ще платя наведнъж... като се върна.

— Скоро ли ще стане това?

— Нямам представа.

— Не е ли досадно животът ни да се направлява от някакъв психопат, когото дори не можем да открием?

— Ти ги разбираш тия неща — отвърнах аз.

— Така е — отвърна Сюзан. — И все пак понякога ми се струва, че вършим едно и също.

— Смяташ ли, че раздялата кара сърцето да обича по-силно?

— Не, не смятам. Едва ли бих могла да обичам по-силно. Сега обаче ми липсваш.

— И ти на мен.

Това е добре — заключи Сюзан. — И гледай да стоиш по-далеч от магистралите.

Една дъждовна неделна вечер неизвестният стрелец по коне в околността покачи мизата, като застреля Уолтър Клайв на тренировъчния плац при конюшните „Трите кобилки“. Бях там още на другата сутрин заедно с Бекър и цяла група полицаи от участъка на окръг Колумбия.

— Помощник-треньорката го открила сутринта, когато дошла на работа — рече Бекър. — Не сме го местили.

Тялото бе проснато по лице под едно дърво на откритото място пред конюшните, подгизнало от дъжда. Някой бе хвърлил върху трупа прозрачен найлон с надеждата да запази следите, ако изобщо бяха останали някакви.

— Къде е тя? — попитах за момичето.

— В офиса — отвърна Бекър. — Заедно с една от заместничките ми.

— Ще мога ли да поговоря с нея?

— Естествено.

Приблжих се до трупа и клекнах. Клайв бе облечен в бяла риза и сиви ленени панталони, с мокасини на бос крак. Подгизналата му посребрена коса бе залепнала за черепа. Рана не се виждаше.

— Улучен е в челото, точно над дясната вежда — поясни Бекър. — Фотографите вече си свършиха работата. Искаш ли да видиш снимките?

— О, да.

Бекър си беше сложил тънки ръкавици. Наведе се и обърна главата на Клайв. Над дясната вежда наистина личеше малка черна дупка, около която кожата бе леко подпухнала и обезцветена от проникването на куршума.

— Няма изходно отворстие — отбелязах.

— Така е — потвърди Бекър.

— Малокалибрено оръжие.

— Прилича ми на двацет и втори.

— И аз така мисля.

— Смяташ ли, че е стреснал онзи, дето стреля по конете?

— Това е логичното заключение — отвърнах аз.

— Да, наистина.

— И къде е бил младежът от „Секюрити Саут“? — поисках да зная. — Да не е бил зает да лъска токата на колана си?

— Бил е вътре, при коня — обясни Бекър.

— При Торнадо — уточних аз.

— Че при кой друг. Трябва да е чул изстрела, излязъл е, внимателно е огледал и като не е видял нищо обезпокоително, отново се е върнал при коня.

— Валяло е.

— През цялата нощ.

— Според теб в какъв периметър е направил огледа?

— Когато говорих с него, униформата му беше суха — отвърна Бекър.

— И без нито една гънка?

— Нито една.

— Вероятно не е искал да го подмамят да се отдалечи от коня.

— От Торнадо — уточни този път Бекър.

Погледнах го. Лицето му бе напълно безизразно.

— Торнадо я, кой друг — рекох. — Нима става дума за някой друг кон?

Бекър се ухили.

— Никой нищо не е видял. Никой освен онзи от охраната не е чул нищо — обясни великодушно той. — Търсим следи от стъпки, но и двамата знаем, че от вчера следобед вали непрекъснато.

— Сцената на местопрестъплението няма да помогне много.

— Вие, янките, сте ужасни песимисти.

— Пуританско наследство. Някой уведоми ли семейството?

— Да. Аз им казах.

— Как го приеха?

— Последва обичайният шок и смут.

— Нещо необичайно?

Бекър поклати глава.

— И ти си бил ченге. Сигурно ти се е налагало да съобщиш за нечие убийство. Е, какво би било необичайно в такъв момент?

— Прав си — отвърнах. — Нагледал съм се на всякакъв вид реакция. Делрой да е наблизно?

— Още не.

Стояхме под дървото, което не ни осигуряваше прикритие от дъжда, и се взирахме мълчаливо в мъртвия Клайв.

— Защо ми се обади? — попитах накрая.

— Две глави мислят по-добре от една — отвърна Бекър.

— Зависи чии са.

— В случая става дума за твоята и моята — уточни Бекър. — Нали си бил важно ченге в големия град, може да ти хрумне нещо.

Кимнах.

— Между нас казано — додаде Бекър, — може и да ни провърви в налучкването.

Пак кимнах. Дъждът продължаваше да вали. Уолтър Клайв все така си лежеше в калта. Някъде зад нас спря микробус с надпис „Съдебна медицина — окръг Колумбия“. От него слязоха двама души с дъждобрани и отвориха задните врати.

— Ще ти кажа какво мисля — рекох. — Надушил си нещо съмнително, то е някъде в семейството на Клайв, пък те са твърде важни клечки, а и с големи връзки. Затова на някакъв си помощник-шериф не му стиска сам да се заеме с разплитането на бъркотията.

— Наистина са много важни — повтори Бекър.

— Затова ме използваш като дубльор. Аз да вляза в гнездото на осите. Казваш ми разни неща само колкото да не загубя интерес, но не и важните подробности, заради които би могъл да загазиш. Ако пипна нишката, ще се окичиш с лаврите, след като си замина за Бостън. Ако ударя на камък, можеш тъжно да поклатиш глава и да отбележиш колко е жалко, че съм толкова любопитен.

— Човек трябва да е голям мошеник, за да съчини всичко това.

— Нали и аз ти разправям същото.

19

Когато погребваха Уолтър Клайв, дъждът още не бе спрял. Цяла седмица бе валило. След погребението множеството нахлу в дома на Клайв и се скупчи под навеса в задния двор. С мрачно изражение и някак неловко хората си поръчваха питиета. И аз бях там и тъй като нямах друга работа, наблюдавах как събралите се започват да се напиват и да повтарят, че Клайв сигурно би бил доволен, ако след опелото в негова памет те се позабавляват. Физиономиите на присъстващите вече не бяха мрачни както в началото. Точно както би искал покойният Уолт. Пени бе организирала всичко. Изглеждаше тъжна и сдържана и се справяше много добре. Присъстваше и Джон Делрой, пременен в тъмен костюм. Семейният адвокат също бе налице, мъж на име Валоун. Все още трезви, Пъд и Сю стояха до Стоуни и Корд, Всички бяха облечени подходящо за случая, с изключение на една жена, навлякла дълга памучна рокля на големи жълти цветя. Сиворусата ѝ коса достигаше до кръста. Носеше огромни слънчеви очила и сандали. Пени я доведе при мен.

— Това е майка ми — представи ми я тя. — Шери Ларк.

— Много мило, че дойдохте — рекох само за да кажа нещо.

— О, не е заради Уолтър — рече жената. — Заради дъщерите си съм тук. В тежки моменти момичетата се нуждаят от майка си.

Видях как Пени сбърчи нос.

— Разбирам — продължих да любезнича.

— Уолтър отдавна не съществува за мен, но момичетата са част от душата ми.

— Естествено — казах. — Омъжихте ли се повторно?

— Не. Според мен бракът не е нормално нещо за хората.

Течността в чашата ѝ трябва да бе бърбън с лед. Кое то сигурно бе нормално нещо за хората.

— Ларк^[1]... това моминското ви име ли е?

— Не, сама си го избрах. Когато напуснах Уолтър, се отказах от фамилията му. Но нямах желание да си върна бащиното име, което съм

получила при раждането си не по свой избор.

— И при мен се е получил същият проблем — рекох аз. — Лепнали са ми името на баща ми.

Изобщо не ми обърна внимание. Очевидно нямаше нищо против да говори за себе си.

— Затова си избрах име, символизиращо живота, към който се стремях, волността на чучулигата.

Отпи от чашата. Аз кимнах и се усмигнах.

— Разбирам как се чувствате. И аз мисля скоро да си сменя името. Ще се нарека „Осемдесет и втора ескадрила“.

Не получих отговор. Явно бе от онези хора, които, чуват ли нещо, което не разбират, се правят, че човекът насреща им не е проговарял.

— Хайде, мамо — подкани я Пени. — Трябва да се обадиш на сенатор Томпсън.

Пени ме изгледа през рамо, когато най-сетне успя да отведе майка си. Усмигнах ѝ се, без да влагам абсолютно нищо. Пиех бира, защото не се съмнявах, че тъкмо това би било желанието на покойния Уолт. Отпих малка глътка. Чернокожа жена в кокетната униформа на камериерка разнасяше табла с фаршировани гъби. Отказах. Появи се пушена съомга с цикория, украсена с бита сметана. Отново отказах. В този момент се появи губернаторът на Джорджия. Насочи се право към Доли, опечалената любовница, и взе ръката ѝ в своята. Поговориха. Той я целуна по бузата. Тя направи жест към сина си. Джейсън и губернаторът си стиснаха ръце. Лицето на Доли бе много бледо под безупречния грим, а чаровните бръчици около устата ѝ изглеждаха по-дълбоки, отколкото ги помнех.

Дъждът неуморно трополеше по платнището на навеса и се стичаше от краищата на тънки струйки. Далматинецът Дъч, домашният любимец на семейството, също се разхождаше из тълпата, подушил фаршированите гъби. Натъкна се на мен, позна ме и размаха опашка. Грабнах от минаващия поднос мъничка соленка с пълнеж от раци и я поднесох на приятеля си. Той я пое внимателно и я глътна наведнъж. Наблюдавах Стоуни и Корд. Те не се отделяха един от друг, красива млада двойка, която тъжно приема съболезнованията. Когато обаче не говореха с никого от поканените, те не говореха помежду си. Сякаш бяха непознати, случайно поставени един до друг, докато трае церемонията. Пъд и Сю също приемаха съболезнования. Но те не бяха

толкова тъжни. Всъщност бяха пияни. Лицето на Пъд пламтеше, плувнало в пот. Двата май се караха в промеждутъците, макар смехът на Сю да изригваше с невероятна последователност, щом приближеше поредният гост. Под навеса ухаеше на орлови нокти, а откъм кухнята, където приготвяха ордъврите, се носеше апетитна миризма. Дъч търпеливо седеше в краката ми в очакване на следващата вкусна хапка. Дадох му ръжена бисквита с говеждо филе и хрян. Погълна я с познатата ми светкавична бързина, макар да кихна от хряна.

— Ти и умряла гарга да видиш на улицата, ще я заръфаш, какво сумтиш от някакъв си хрян!

Дъч наостри уши към мен, изчаквайки. Пени се върна сама с чаша бяло вино в ръка, макар че поне според мен изобщо не беше пила.

— Искам да се извиня заради майка си.

— Не е нужно отвърнах.

Пени се засмя.

— Последната от хипитата.

— Как се погаждат с Доли? — попитах я аз.

— Опитваме се да ги държим далеч една от друга.

— Доли присъстваше ли в живота на баща ви, когато Шери все още е била тук?

— Струва ми се, да. Защо питаш?

— Професионален навик.

— В момента не е много уместен — каза Пени.

— Не е, разбира се.

— Можеш ли утре сутринта към десет да наминеш към офиса?

— Разбира се.

Пени ми се усмихна, за да не си помисля, че ми се сърди, после се насочи към четирима гости, които току-що се бяха появили и се оглеждаха за бара. Жените бяха с капели. Тя се разцелува с всички и ги заведе до бара. В небето над къщата на Клайв проблесна светкавица, след няколко мига се чу и гръм. Появи се лек ветрец и сякаш захладня. Последваха и други светкавици, гръмотевиците ги догонваха на все по-къси интервали. Някои кучета се страхуват от гръмотевици. Не и Дъч. Него само едно нещо го интересуваше. Побутна ръката ми. В полезрението ми нямаше никакъв поднос. Взех шепа фъстъци от бара

и му дадох да си хапне. Огледах тълпата — гостите вече бяха леко пияни и доволни. Идеалният момент да помоля за тишина и да обявя, че съм разрешил случая. Само дето нямах с какво да се похваля. Не бях заловил похитителя на конете, а човекът, който ме беше наел, бе убит. Представа нямах кой стреля по конете, а още по-малко — кой бе застрелял Уолтър Клайв.

Спенсър, ненадминатият детектив.

[1] Чучулига: веселие (англ.). — Б.пр. ↑

20

— Харесвам те — заяви Пени. — Освен това смятам, че си умен.

— Досега не съм го доказал.

— Направи всичко възможно. Нима човек може да отгатне какво се върти в главата на един луд.

— Смяташ, че всичко това е дело на някой смахнат?

— Естествено. А ти?

— Досадният ми професионален навик — отвърнах. — Кажете ли някой нещичко, въпросът ми е готов.

— Разбирам.

Седяхме в офиса при конюшните. Навън ръмеше. Лентата, ограждаща мястото на скорошното убийство, бе свалена. Нямаше никакъв знак, че Уолтър Клайв е намерил смъртта си тъкмо там. Конете си бяха в отделенията, попоглеждаха навън, но скоро се отдръпваха, обезкуражени от дъжда.

— След смъртта на татко — поде Пени — аз нося отговорност за всичко тук, а изобщо нямам представа как ще тръгнат нещата. За татко повечето неща в бизнеса бяха като детска игра. Среци, разговори по телефона, обещания на чаша мартини. Не зная колко време ще ми е нужно, за да поема всичко в свои ръце и да се ориентирам.

— А трябва да помагаш и на сестрите си — добавих.

— С това се занимават съпрузите им.

— А кой помага на съпрузите?

Тя кимна в знак, че няма да се лъжем.

— Не е като да са намерили работа от обяви по вестниците, нали?

— Пък и другаде надали биха изкарвали прилични пари.

— Не е хубаво да се говори така — рече Пени.

— Но е вярно.

Тя се усмихна.

— Вярно е.

Изчаках.

— Представяш ли си ме, седнала на татковото бюро, в кабинета му. Чувствам се като момиченце, напъхало се не където му е мястото.

— Тук ти е мястото.

— Благодаря ти.

Отново замълчахме.

— Трудно е — въздъхна Пени.

Не знаех точно за какво говори. Видях как се стегна и си пое дълбоко дъх.

— Ще се наложи да те освободя — рече накрая.

Кимнах.

— Искам да огранича разходите до най-необходимото. Сега разследването е в ръцете на полицията, а смъртта на баща ми поглъща цялото им време.

— Видях губернатора след погребението.

— Когато ставаше въпрос за коне, пък и не особено скъпи... никой не се интересуваше от тях. Сега, след убийството на татко...

— Сега вече са заинтригувани — отбелязах. — Мога да поостана известно време и без да ми се плаша, на добра воля.

— Не бих могла да искам подобно нещо.

— Не става дума само за теб. Не обичам да ми избиват клиентите под носа.

— Разбирам, но отговорът все пак е „не“. Благодаря ти за всичко, което направи, а и за това, че си толкова свестен човек. Все пак предпочитам да оставиш всичко на полицията.

— Добре.

— И, моля те, изпрати ми окончателната сметка.

— Това е против правилата на частните ченгета. Гръмнат ли ти клиента, няма на кого да пратиш разписка.

— Вината не е твоя. Държа да получа сметката.

— Дръж си.

— Значи няма да я изпратиш, така ли?

— Не.

Изправих се. И тя се изправи.

— Прекрасен човек си. Искаш ли да се сбогуваш с Торнадо?

Не изпитвах никакви чувства към Торнадо, но хората, които отглеждат коне, са такива. Пък и момичето ме бе нарекло прекрасен човек. Затова отвърнах:

— Искам, разбира се.

— Дай му морков — рече Пени и ми връчи един.

Тръгнахме под усиляващия се дъжд, минахме покрай редицата отделения, докато стигнем до Торнадо. Той ни погледна, но не подаде глава толкова, че да се намокри. Мисля си, че погледът в огромните му тъмни очи говореше, че е много умен. Поднесох му моркова с отворена длан и той го грабна с език. Потупах го по муцуната и се обърнах, а Пени се надигна на пръста, обви врата ми с ръце и ме целуна по устните.

— Пази се — поръча ми.

— Ти също — отвърнах.

Целувката бе сестринска, без никаква страст, но тя остана притисната към мен, без да отпуска ръце, отметнала глава назад, за да вижда лицето ми.

— Съжалявам, че не се получи.

— Аз също — отвърнах.

Останахме така цяла минута. Сетне тя ме пусна, отстъпи крачка назад, изгледа ме още веднъж, после ми обърна гръб и се запъти към офиса. Проследих я с поглед, после вдигнах яката на якето си, да не ми влиза вода във врата, и тръгнах към колата.

21

Пристигнах в Бостън към три и половина — В пет без петнайсет вече бях в дневната на Сюзан. Изкъпан, избръснат и ухаещ на одеколон, я чаках да се върне от работа. Седях на канапето с Пърл и отпивах от питието си, когато най-сетне тя се качи от кабинета на долния етаж.

Видя ме, усмихна се, поздрави ме, потупа Пърл и я целуна, след което влезе в спалнята. Чух, че пусна душа, и след петнайсетина минути се появи, загърната с хавлиена кърпа. Разтвори я за част от секундата и проточи шеговито:

— Шъ искаш ли да запядаш, момче?

— По-ужасен южняшки акцент не бях чувал — подметнах аз.

— Това го знам, но всичко останало ще бъде на ниво.

— Откъде си толкова сигурна, че ще откликна? Може да съм уморен от дългото шофиране.

— Че аз нали съм психотерапевт. Знам ги тия неща.

— Удивително.

Когато се любехме, Сюзан обичаше да прави всеки път едно и също, което съвсем не е толкова досадно, колкото звучи, защото включваше всичко, което всеки от нас умееше да прави добре. А и тя влагаше много плам. Понякога бе толкова отдадена на изживяването, че сякаш отлиташе в неизвестна за мен посока. Понякога, след като приключехме, ѝ бяха нужни няколко минути, за да се върне в реалността.

Както обикновено, когато дойде на себе си, тя стана и отвори вратата на спалнята Пърл се втурна вътре, скочи върху леглото и задуши наоколо, като че ли долавяше какво се е случило в нейно отсъствие и определено не го одобряваше.

Настъпи обичайната суматоха, докато най-сетне успяхме да избутаме Пърл, наумила си да се намести помежду ни. Както винаги, накрая се настани в краката ни, изсумтя в знак на примирение и се

сгуши на топка, застина и само очите ѝ следяха как двамата със Сюзан отново иде се гушнем.

— В присъствието на Пърл е по-трудно да се насладим на отмалата след сношението — отбеляза Сюзан.

— Но не е невъзможно — отвърнах.

— За нас няма невъзможни неща.

Загледах се в познатата извивка на гипсовия корниз на тавана. Върху тоалетката мярнах голямата цветна фотография, на която сме заснети заедно със Сюзан преди петнайсетина години на една тераса в Париж, скоро след нейното завръщане от бог знае къде. Изглеждахме доволни и щастливи.

— Я колко сме щастливи на тая снимка! — възкликнах.

— Имахме си повод.

— Така е.

— Нещата не са се променили много.

— И тук си права.

— Сега щеше ли да бъдеш по-щастлив, ако мистър Клайв не беше убит в Джорджия?

— О, да.

— Въпреки че не носиш отговорност за убийството му, а и не си могъл да го предотвратиш?

— Да.

— Не питай тогава за кого бие камбаната.

— Е, понякога всъщност бие само за теб.

— Зная.

— От друга страна — продължих аз, — правим каквото можем, а не онова, което трябва.

— Зная.

— Пък и не можем всички битки да спечелим.

— Истина е.

— И не всичко, що блести, е злато.

— И перце в ръката е по-добре, отколкото пиленце в шубрака.

— Винаги съм си мислел, че тая поговорка е обърната наопаки.

Не можех да видя лицето ѝ, беше се сгушила в мен. Но усетих усмивката ѝ.

— Добре възпитаните еврейски момичета от Масачусетс не се излягат голи в леглото, бърбрейки за шубраци.

— А ти къде сбърка?

— Не зная — отвърна Сюзан, — но не мислиш ли, че така стана по-добре?

Долу, в краката ни, Пърл шумно заоблизва една от предните си лапи. Сюзан погали гърдите ми.

— Има ли начин да оправяш оная бъркотия в Джорджия? — попита.

— Никой не иска това от мен.

— Някога това да ти е пречило?

— Нямам клиент — отвърнах. — Няма за мен място в разследването.

— Смяташ, че и това е работа на онзи, дето стреля по конете?

— Логично предположение. Нямах представа кой върши тия дивотии, а и не знаех накъде да продължа.

— Е, и?

— Е, и прекарах далеч от теб по-дълго, отколкото можех да понеса.

— Това е добре.

— Затова ще си запиша точка в колонката на провалите и ще се съсредоточа върху следващата игра.

— Мъдро решение.

— В края на краищата, храст в ръката...

— Спри дотук — нареди Сюзан.

Беше понеделник, слънчево утро в началото на юни, при това не много горещо. Бях в кантората си, пиех кафе и четях вестник в очакване на поръчка. Бях погълнал дажбата си кафе, бях изчел и вестника, преди да приема първия посетител. Случаят обаче се оказа повече от интригуващ. Влезе жена с отривиста походка, сякаш тия офиси ѝ бяха нещо съвсем познато. Понечих да се надигна. Тя ми даде знак, че не е наложително, но аз вече бездруго се бях изправил.

— Името ми е Валъри Хач — рече непознатата и протегна ръка. — А вие сте Спенсър.

— Празо в целта, и то два пъти поред — отвърнах аз и стиснах ръката ѝ.

— Оуен Брукс ме посъветва да говоря с вас във връзка със ситуацията, в която съм изпаднала. Познавате ли Оуен?

— Да.

Колкото и да е невероятно, Оуен Брукс бе окръжният прокурор на Съфък. Беше чернокож, възпитаник на Харвард, умен, с чувство за хумор, приятен за компания, толерантен и невероятно жилав. В качеството си на политическа фигура той изглеждаше загрижен най-вече престъпниците да бъдат залавяни без загуба на излишни усилия и средства.

— Според него най-добре било въпросната ситуация да се разреши неофициално, така да се каже, от човек като вас.

— В такъв случай това наистина ще трябва да бъда аз. Няма друг като мен.

— Оуен спомена също, че се имате за много забавен.

— Откъде го познавате?

— Работя като юрист в една от големите адвокатски кантори в града... което няма връзка с посещението ми.

— Разбирам. А каква е връзката?

— Самотна майка съм — заяви тя. — При това жена с професия. За да мога да се справя и с двете отговорности, ползвам услугите на

бавачка.

— И аз така бих постъпил.

Думите ми не направиха нужното впечатление. Не се обидих. Бях сигурен, че тази жена на никого не обръща особено внимание, погълната изцяло от двойствената роля на самотна майка и жена с професия.

— Кейт е прекрасно момиче продължи Валъри, — но трябва да призная, че в миналото неведнъж е правила неподходящ избор и един от тях сега застрашава не само бавачката, но и детето ми.

— Кейт е бавачката? — понечих да уточня.

Валъри се изненада от въпроса, но все пак ми отговори.

— Да. Кейт Малой.

— И какъв е нейният проблем?

— Тормози я бивш неин любовник.

— Уведомила ли е полицията?

— Да, а аз разговарях с Оуен. Разполагаме със заповед, забраняваща му да се доближава до нея, но... — Тя сви рамене.

Обзаложих се, че не обича този жест и го използва само по принуда. По-скоро бе свикнала да кима с глава, при това решително.

— Тя вика ченгетата, когато се появи любовникът ѝ?

— Да. Понякога пристигат незабавно. Но невинаги.

— Името на възлюбения?

— Бившият. Името му е Кевин Шей.

— Кевин заплашва ли я?

— Да. Освен това представлява заплаха и за детето ми.

— Чието име е?

— Миранда.

— На колко години е?

— На година и четири месеца. Защо ми задавате всичките тези въпроси?

— За да следвам насоката на разказа ви. Случвало ли се е Кевин да нарани Кейт?

— Когато са били заедно, я е биел.

— А заплашвал ли е Миранда?

— Самото му присъствие застрашава детето ми. Кейт не е в състояние да се грижи за нея, ако онзи звяр я тормози.

— И вие сте решили да ме наемете?

— Да, според Оуен тъкмо вие сте подходящият човек.
— И за каква работа?
— Да го накарате да се махне.
— Имате ли предвид някаква конкретна линия на действие?
— Не, разбира се, от къде на къде? Вие би трябвало да знаете по-добре. Що се отнася до мен, бих искала вече да е мъртъв.
— Това не влиза в номенклатурата от услуги, които предлагам.
Валъри тръсна глава сякаш за да прогони досадна муха.
— Казах го просто така. Освен това и силите, и търпението ми са на изчерпване. Нужна ми е вашата помощ, за да се разреши проблемът.
— Добре — съгласих се аз.
— Каква е таксата ви?
Казах й.
— Това не е ли твърде скъпо? — сепна се Валъри.
— Дойдохте при мен с молба да спася дъщеря ви.
— И това ви накара да вдигнете цената?
— Не, не съм я променял. Опитах се да ви помогна да решите дали си струва да платите за това.
— Разчитали сте на гузната майчина съвест?
Не си спомнях да сме споменавали нещо подобно, но реших да премълча.
— Ще се справите ли?
— Естествено. Ще го съсия.
— Нужна ли е предплата, за да започнете?
— Не, ще ви представя сметката, когато приключа.
— Какво ще предприемете?
— Ще говоря с Кейт.
— Тя е много изплашена. Трябва да бъдете крайно внимателен.
— Нужен ми е адресът.
Валъри извади визитна картичка и написа адреса на гърба.
— Предпочитам да говорите с ней в мое присъствие.
— Добре.
— Да кажем, тази вечер.
— Няма проблем.
— В седем?
— Чудесно.
Валъри се изправи. Аз също.

— Къде е Кейт в момента? — попитах.

— Изпратих я с детето в дома на майка ми в Бруклин. Докато се погрижа за нейната безопасност. Адресът е записан на гърба на картичката ми.

— Ще се видим там.

Тя ме изгледа, както човек оглежда кон, преди да заложи.

— На вид поне изглеждате повече от внушителен.

— Да можехте да ме видите на ринга.

— Не вярвам да ми се размине.

Разговарях с Кейт в дневната на голяма къща, облицована с ламперия в стил късна английска готика, която се намираше покрай една отбивка на магистрала 9, недалеч от тенис клуба „Лонгуд“. Миранда се появи за кратко под зоркия поглед на майката на Валъри и кученце шицу на име Бътънс. Момиченцето ми се стори навлечено повече от необходимото и леко притеснено. Все пак нямах опит с невръстни дечица. Кученцето внимателно подуши глезените ми, сетне последва Миранда и баба й нанякъде.

— Порода шицу, нали?

Валъри потвърди, че съм познал.

— Моя позната от Еймс, щата Айова, имаше същото.

— Колко интересно — отбеляза тя.

— И носеше същото име. Бътънс.

Валъри се усмихна сковано.

В претрупаната с мебели стая на канапето под прозореца, тапицирано в дамаска на големи жълти цветя, седеше грозновата млада жена, червенокоса, с много бяла кожа. Седнах на табуретката пред канапето.

— Ти си Кейт — казах като начало.

— Да, сър.

— И те тормози мъж на име Кевин Шей.

— Да, сър.

— В какви взаимоотношения сте?

— Не сме роднини.

— Били ли сте любовници?

— Да, сър.

— А сега не сте ли?

— Не, сър.

— В какво се изразяват действията му, които те притесняват?

— Той ме следи.

— Заговаря ли те?

- Да, сър.
- Какво ти казва?
- Ругае ме и други такива.
- Заплашва ли те?
- Казва, че щом няма да съм негова, няма да бъда с никой друг.
- Наранявал ли те е?
- Сега ли, като ме преследва?
- Изобщо.
- Да, сър.

Напредвахме бавно. Имах чувството, че по-лесно бих разговарял с Торнадо.

- Какво та е направил?
- Веднъж ме удари, когато живеехме заедно.
- Беше ли пиян?
- О, да, сър. Той много пие. Казва, че само така прогонвал

болката.

- А теб с какво те привлече? — попитах аз.
- Обичаше ме.
- А сега защо те преследва, как мислиш?
- Защото ме обича. Не може да се откаже от мен.
- Това е нелепо, Кейт — намеси се Вальри.
- А ти какво изпитваш към него? — продължих аз.
- Страх ме е. Направо е полудял от любов. Не знам какво може

да направи.

- Как искаш да оправим нещата?
- Не искам да пострада — отвърна Кейт.
- Вальри направи гримаса на отвращение.
- За бога, Кейт, опомни се! — извика тя.
- Нали ме питате — настоя момичето. Не искам да пострада.

Той ме обича.

- Как можеш да твърдиш подобно нещо! — възкликна Вальри.
- Та той те с бил. И заплашва, че ще те убие. Това не е любов, а безумие.

Нищо не разбирам от психология или както там му казвате. Знам само, че той е луд по мен.

- Че е луд, няма никакво съмнение — отсече Вальри.

Дребното бледо лице на Кейт отново се стегна. Момичето явно нямаше намерение да се откаже от най-голямата си любов.

— Щом толкова държиш на него, тогава защо го напусна? — попитах.

— Кевин не работеше. Нямахме пари. Имах нужда от тая работа. Погледнах към Валъри Хач.

— Обясних на Кейт, че тя носи отговорност за Миранда, а не би била в състояние да изпълнява задълженията си, ако онзи непрокопсаник се мотае наоколо.

Кимнах.

— И къде живееш, откакто започна работа? — попитах Кейт.

— В дома на мисис Хач на Комънуелт Авеню.

— Имаме голям апартамент — обясни Валъри. — Близо до пресечката с Дартмът.

— Следователно, щом живееш там, а мисис Хач не иска Кевин да се мотае наблизко, не го виждаш много често.

— Не, сър, почти никак.

— И кога се виждате?

Когато извеждам Миранда на разходка или на детската площадка.

— Боиш ли се от Кевин?

— Да, сър, той е много ядосан.

— Защо не напуснеш работа и не се върнеш при него?

— По дяволите, Спенсър... — намеси се Валъри.

Вдигнах ръка, за да я накарам да замълчи. Странно, но жестът ми я усмири.

— Имам нужда от тия пари — рече Кейт. — Пък и заради Миранда. Не искам да я оставя.

— Привързана ли си към нея?

— Обичам я.

— Не разбирам накъде биеш с тия въпроси — отсече Валъри.

— И самият аз не разбирам, докато не ги изрека.

— Кевин Шей е необразован безработен пияница — заяви Валъри. — Не искам да се доближава до дъщеря ми, нито до бавачката й. И честно казано, не ми се ще бавачката на дъщеря ми да живее с подобен тип.

— Това го разбирам — рекох аз.

— Надявам се.

— Можеш ли да ми уредиш среща с Кевин? — отново се обърнах към Кейт аз.

— Не знам къде живее в момента. Изнесъл се е от квартирата ни.

— Знаеш ли къде би могъл да се появи?

— В малкия парк, където водя Миранда всеки ден. Той често идва. Също и когато я разхождам с количката покрай реката.

— Не си ми казвала, че се появява толкова редовно стресна се Вальри.

— Двамата с теб можем да отидем утре в парка — предложих на момичето. — А може да се разходим и край реката.

— Няма да допусна дъщеря ми да бъде изложена на опасност — извиси глас Вальри.

— Може да остане с теб — предложих ѝ аз.

— Целият ми ден е плътно зает със заседания отвърна Вальри.

— А майка та?

— Обикновено този ден ходи да играе голф.

— Що се отнася до Бътънс, той едва ли ще се справи.

— Не смятам, че можем да се отнасяме към въпроса така лекомислено — тросна се Вальри.

— Гледай да предумаш майка си да отложи голфа.

Вальри изглеждаше раздразнена, но в същото време готова да се вслуша в думите ми.

— Предлагам да се срещнем на Комънуелт Авеню към девет сутринта. Какво ще кажеш, Кейт? Обикновено в количка ли разхождаш Миранда?

— Да.

— Вземи я, като излезеш.

— Без бебето ли?

— Да.

— Ами ако Кевин се опита да ме нападне?

— Няма да му позволя — успокоих я.

— Той е ужасно едър и много силен.

— Аз също.

— Не искам да пострада — добави Кейт.

— За бога, Кейт, чуй се какви ги приказваш!

Кейт очевидно нямаше навика да противоречи на господарката си. Седеше, забила поглед в килима пред себе си.

— Добре тогава — обявих бодро. — Утре ще излезеш с количката и ще тръгнеш по обичайния си маршрут. Не се озъртай да ме търсиш. Ще бъда наблизко, но не искам да уплаша Кевин.

— И какво ще направите, ако дойде?

— Ще го вразумя.

Утрото се случи облачно и не много горещо. Вървах от другата страна на улицата и наблюдавах Кейт Малой да буца количката по Комънуелт, да пресича ъгъла с Дартмът и да се насочва към малкия парк. Тя спря до една пейка, седна и се загледа в децата и бавачките. А може и майки да имаше сред тях. Никой не я закачи. Никой от хората наоколо нямаше вид на човек, наумил си да я тормози. След малко момичето се изправи, стигна до края на улицата и зави наляво по Арлингтън Стрийт към реката. Последвах я. Заедно пресякохме надлеза за пешеходци към крайречната алея. Не знаех какво да очаквам, ако се появи Кевин. Бях готов за всякакви изненади. Пистолетът ми бе втъкнат в колана, в джоба имах палка, но ако и това се окажеше недостатъчно, винаги можех и да го ухапя. И все пак, когато Кейт говореше за него, сякаш не ставаше дума за чудовището, описано от Валъри. Сигурен бях, че не съм чул цялата история. Не ми беше за пръв път В Ламар, Джорджия, също не бях научил всичко. Това се случваше често. Вероятно всеки път събитията криеха някакъв дълбоко философски смисъл, който ми убягваше. А може пък изобщо да не съществуваше такова нещо като цялостна картина. Никога.

Пресякохме малко мостче над лагуната и приближихме водата. Може и някой да бе забелязал, че Кейт буца празна количка, но не се издаде. Бостънци са изключително сдържани хора. Кучета подтичваха пред стопаните си, жени и млади момичета бутаха колички, а след тях вървеше млад мъж. Не забелязах кога е приближил. Появи се изневиделица до Кейт. Едър мъж с ватиран елек. Косата му бе късо подстригана и високо обръсната отстрани. Бицепсите му бяха нашарени с татуировка. Мъжът хвана ръката на Кейт. Говореше високо и напрегнато. Още преди да приближа, чувах думите му.

— Пет пари не давам. Не мога да не те виждам. Обичам те.

Спрях до тях. Мъжът ме изгледа.

— Ти пък кой си, по дяволите?

Кожата му беше бяла, но загоряла от слънцето. До бронз никога нямаше да го докара, но си личеше, че прекарва дълго време на открито.

— Придружавам момичето — казах аз. — Трябва да поговорим.

— Хващай пътя, приятел.

Не беше пиян, което ми се хареса, но все още нямаше единайсет. Мъжът не миришеше на алкохол, не заваляше думите, а и погледът му се различаваше от опуления взор, така лесно постижим от пияниците.

— Няма да стане — отвърнах аз. — Засега няма да се разделяме. Ще седнем на оная пейка и ще си изясним нещата.

Кейт приличаше на малко зайче, не смееше да помръдне, а пък трепереше... От какво? От притеснение? Страх? Напрежение? Мъжът беше едър и силен и по всяка вероятност бе печелил повечето двубои, в които бе участвал. В същото време, ако опитът му бе вдъхнал самочувствие, беше го и научил да не прибързва. По начина, по който ме изгледа, ми стана ясно, че се колебае как да реагира.

— Ченге ли си? — попита.

— Частно.

Изсумтяване. Приех го като израз на презрение.

— Какво има да изясняваме? Оная кучка, при която работи, на нея трябва да ѝ се изяснят някои неща.

— В какъв смисъл?

— Смисъл? Абе я се разкарай!

Гневът замъгли здравия му разум и той посегна да ме удари. Добър замах. Не се подлъга да изнесе дясната. Не превъртя крошето. Само дето се изнесе по-напред от необходимото и по този начин използва по-скоро силата на ръката, а не на тялото. Подложих с дясна ръка. Последва негов замах с дясната и този път го посрещнах с лявата. Това не го обезкуражи, затова му нанесох лъжлив удар в корема с дясната. Противникът ми се сви, свали ръце и така ми даде възможност да забия в челюстта му едно ляво кроше, което го завъртя на деветдесет градуса и го свали на земята.

— Спрете! — изпищя Кейт, скочи пред мен, хвана ме здраво през кръста и се опита да ме отдалечи от Кевин. Кевин сигурно бе видял звезди посред бял ден. Понечи да се изправи, но се отказа.

— Нищо му няма — казах на момичето. Само малко е замаян. Смятам, че най-добре ще е да спрем дотук. Защо не поговориш с него?

Тя се извърна към Кевин, който си седеше на земята и примигваше. Кейт коленичи и го прегърна.

— Престани, Кевин. Моля ти се. Заради мен Тоя човек не иска да ти направи нищо лошо. Нито пък на мен. Той ще ни помогне, знам, че ще ни помогне, само ако поговориш с него. Хайде, направи го заради мен.

Кевин изглеждаше доста объркан, но я остави да му помогне да се изправи и с доста стабилна походка отиде с нея до близката пейка. Докато бяха с гръб, разтрих кокалчетата на ръцете си. Болят ме всеки път, когато ударя някого. Знаех си, че на следващия ден ще се подуят и ще ме наболяват. Рисковете на професията. Но не мога да ходя все с превързани ръце. Дватамат седяха на пейката. По очите му познах, че започва да се съвзема.

— Хайде — казах, колкото да почна отнякъде. — Вече ще бъдем приятели, ще задам няколко въпроса, вие ще ми отговорите и може би всички заедно ще измислим нещо.

Никой не се обади. Кевин щеше да има силни болки в челюстта на следващия ден.

— Няма защо да се ядосваш — рекох му аз. — Корав мъж си, но трябва да знаеш, че винаги се намира някой по-як от теб.

— Ако тя не беше ме помолила да спра, нямаше да свършим дотук.

— Ясно. А сега, Кейт, кажи ми, обичаш ли го?

— Да.

— А ти, Кевин, обичаш ли я?

— Мили боже, че ти какво си мислиш? Обичам я, разбира се.

— Удрял ли си я?

— Веднъж.

— Веднъж си я ударил или веднъж си я бил?

— Само веднъж и това е.

Нямаше желание да ме погледне. Криво му беше, задето го бях тръшнал на земята пред очите на приятелката му.

— Това вярно ли е, Кейт? — попитах.

— Да. Удари ме по ръката, тука горе, към рамото.

— Бях пиан — обади се Кевин. — А тя направо ме подлуди.

— Причината?

— Заради проклетата й работа. Оная кучка й забранява да се доближавам до нея.

— Имам нужда от тази работа — намеси се Кейт. — Какво ще ям, ако остана без работа?

— Пак ще се хвана някъде, дявол да го вземе, просто в момента търся нещо подходящо.

— Какво си работил? — попитах го аз.

— На строителни машини. Компанията фалира. Скоро ще си намеря нещо друго.

— И ти ли така виждаш нещата, Кейт?

— Ами да. Знам, че той ще си намери друга работа. Ние обаче и сега трябва да ядем.

— Ние?

— Кевин и аз.

Погледнах го. Той не пожела да вдигне очи.

— Ти ли го издържаш?

— Само временно. Давам му по малко пари.

— Вярно ли е, Кевин?

— Е, да.

— И той би го направил за мен — заяви Кейт.

— Значи ли това, че когато се появи по време на разходките, той не те притеснява?

— Нямаме друга възможност — отвърна Кевин.

— Само дето все се караме — уточни Кейт.

— Защото той иска да си напуснеш работата, а ти отказваш.

— Няма да напусна, докато той не си стъпи отново на краката.

Поотдалечих се, заставах близо до брега и се загледах в сивите води на реката. Двамата на пейката зад мен приличаха на виновни ученици, чакащи прел кабинета на директора. След време отново заговорих, без да се обръщам.

— Защо не си намериш друга работа, Кейт? При някой поразбран шеф.

— И аз все това й повтарям — натърти Кевин.

— Нямам време да си търся друга работа. Освен това...

— Какво?

— Ами бебето. Обичам го. И искам да се грижа за него. Никой друг не иска. Пък аз... не ми се ще като порасне, да прилича на майка

си.

Изоставени лодки се полюшваха по волната повърхност, теглени навътре от вятъра. Заяпах се. После се върнах при Кейт и Кевин.

— Ето какво ще направим, Кейт — рекох, — ще се наложи някое друго дете да спасяваш от майка му. А Миранда ще оставим да я спасява някоя друга бавачка.

— Че къде ще си намеря друга работа?

— Аз ще ти помогна. Също и на Кевин.

— Аз мога и сам.

— Видях те колко си корав, че и нафукан на всичко отгоре. И докъде стигна, изпокара се с жената, която обичаш.

— Мислиш си, че не умея да се бия само защото ти провървя с крошетото?

— И двамата знаем, че не беше въпрос на късмет. Наистина мога да ти помогна, освен ако продължаваш да се дърпаш като пълен глупак.

— Наистина ли ще можете да намерите работа и за двама ни? — намеси се Кейт.

— Живеем в страната на неограничените възможности — отвърнах аз.

Момичето кимна и извърна очи към Кевин. Той ѝ се усмихна.

— Искаш ли да опитаме? — попита я той.

— Да.

— Ами тогава сме съгласни.

В сряда сутрин бях в кантората, хапвах понички, поръсени със захар, пиех кафе и преглеждах вестника. Сряда винаги е ден, пълен с обещания, защото Сюзан не приема пациенти. Сутрин преподава, а следобедите обикновено посвещава на мен.

От друга страна, сутрините са по-добрата част от деня. Имах си вестник. Улиците бяха пълни с хора, изкъпани, добре облечеш, отпразвили се за работа. При мен в кантората беше тихо. Кафето бе току-що сварено. От поничките нямаше какво повече да се желае, а слънчевото начало на деня сякаш предвещаваше безброй хубави неща. Когато свърших с вестника, вдигнах крака на бюрото, придърпах телефона и се обадох на Вини Морис.

— Джино да има вземане-даване с някоя строителна компания?
— попитах аз.

— Че как иначе — чух в отговор.

— Един, дето умее да се оправя с големи машини, си търси работа.

— Има ли връзки? — попита Вини.

— Аз съм му връзката. Можеш ли да го уредиш?

— Естествено — отвърна Вини.

— Бързо ли ще стане?

— За утре добре ли е?

— На това му викам бързо.

— Ще ти се обадя — обеща Вини.

Затворихме. Отидох до прозореца и се загледах надолу към пресечката на Бойлстън Стрийт с Бъркли. Проследих потока от хубави делови жени, облечени в шити по поръчка, добре изгладени и грижливо подбрани дрехи. Намирах се твърде високо, за да чувам, но знаех, че високите им токчета потракват по нагорещения тротоар. Знаех също, че повечето ухаят на скъп парфюм. Да бях наблизко, и те щяха да усетят прелъстителното ухание на моя „Клъб Мен“. Край мен обаче нямаше никой, който да ме подуши... засега поне. Погледнах

часовника си. Единайсет без петнайсет. Щеше да бъде при мен до час и половина, или поне така бе обещала. Точността не бе измежду най-силните страни на Сюзан. Винаги си поставяше за цел да бъде точна, но като че ли страдеше от някаква форма на хронометрична дислексия, която почти винаги осуетяваше намеренията ѝ. Ако човек можеше да предвиди колко ще закъснее, да речем, петнайсетина минути, би могъл да пренастрои очакванията си. При нея обаче закъсненията се проточваха от една минута до един час, а в редки случаи за най-голямо мое удивление се появяваше пет минути по-рано. Тъй като не можех да предвидя кога ще дойде, приех, че най-важно е да съм подготвен, и запазих спокойствие.

Излях остатъка от кафето в чашата си, изплаках каната, изхвърлих филтъра, добавих малко мляко и много захар в чашата, седнах отново и вдигнах крака на бюрото. Отпивах от кафето и си мислех за семейство Клайв и Теди Сап, за Поли Браун и Додтън Бекър, опитвайки се неуспешно да проумея случилото се.

Телефонът извънтя. Обаждаше се Вини.

— „Крокър Кънстръкшън“ — рече направо. — Кажете на твоя човек да търси Марти Ринкоун. От мое име.

— Къде се намират?

— Строят жилищни блокове край брега в Ревийър. Ще види камионите.

— Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна Вини. — Да знаеш къде е Хок?

— Във Франция.

— По работа ли?

— Не мисля. Замина с една красива преподавателка по френски от Британска Колумбия. Мога ли аз да ти помогна?

— Можеш, ама няма да го направиш.

— Добре тогава, ако Хок се обади, ще му кажа, че си го търсил.

Затворихме. Вини не беше от приказливите.

Пристигна пощата. Прегледах я. Никой не ми пращаше чек. Все пак един клиент ми бе написал благодарствено писмо. Имаше две сметки, за които написах чекове. Изхвърлих няколко предложения да си намаля таксата за телефона.

Сюзън дойде. Колкото и да закъснее, винаги си струваше чакането. Този ден беше облякла къси бели панталонки, раирана риза и

маратонки. Досетих се, че няма да ходим на някое официално място. Тя седна на канапето и сбърчи нос.

— Пак ли си се окъпал с „Клъб Мен“, или току-що са преобоядисали радиаторите?

— Страх те е от моето ухание, а? Защото се боиш, че вдъхнеш ли го, либидото ти ще се изтръгне от оковите на разума и ще затанцува ей тук, на килимчето.

— Сигурно си прав. Искаш ли да чуеш какви са плановете ни до края на деня?

— Да, но първо трябва да намеря работа на една бавачка.

— Бавачка ли? — повтори Сюзан.

— Именно.

Разказах ѝ за Кейт и Кевин, за Валъри и Миранда.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат заключи Сюзан.

— Значи и ти си го забелязала.

— Все пак съм дипломиран психолог. Намери ли вече работа на Кевин?

— Да. Чрез Вини Морис.

— Не мисля, че имам неговите връзки.

— И бъди благодарна за това.

— Все пак мога да поразпитам. Повечето жени, които познавам, ходят на работа.

— Както и повечето мъже — добавих аз.

— В смисъл?

— Може и някой баща да се нуждае от бавачка.

— И мъжете ще разпитам — обеща Сюзан. — А сега искаш ли да чуеш какви са плановете ни?

— Включват ли учестено дишане?

— Задължително — откликна Сюзан. — Стига само да вдъхна парфюма ти.

Сюзан намери работа на Кейт като помощничка в една частна детска градина в Кеймбридж. Кевин бе нает от „Крокър Кънстръкшън“, където всички го приеха с подобаващо уважение. Няколко дни след като Кейт я напусна, Вальри Хач нахлу в кантората ми, без да затвори вратата след себе си.

— Що за услуги се предлагат тук, по дяволите? — рече вместо поздрав.

— Не е нужно да ми благодариш — отвърнах. — Просто си върша работата.

— Копеле гадно! Заради теб сега нямам бавачка за детето.

— Радвам се, че можах да услужа.

— Имаш ли някаква представа какво е да си едновременно майка и да правиш кариера?

— Не.

— Е, опитай се някой ден да се пребориш с конкуренцията с едногодишно бебе, вкопчило се в полата ти.

— Не ми се вярва полата да ми помогне да се изявя.

— Не се отклонявай от темата.

— Ние вече нямаме обща тема, мис Хач. Кейт нямаше желание да продължи да работи за теб, затова напусна и си намери друга работа.

— С твоя помощ.

— Не отричам.

— Ти дори си намерил работа на онзи тъпак, приятеля й.

— Така е.

— Бях те наела за нещо съвсем друго.

— Спомням си. Аз също напуснах.

— Не си въобразявай, че ще се примиря с предателството ти.

— Добре де, няма да си въобразявам.

— Твърдо съм решена да предприема съответните действия пред агенцията, издала разрешителното ти.

Кимнах.

— Трябва да знаеш, че няма да ти платя сметката.

— Няма никаква сметка.

— Искаш да кажеш, че са те подкупили?

— Искам да кажа, че извърших един вид безплатна услуга.

Искаш ли да знаеш какво мисля?

— Не.

— Често чувам подобен отговор.

Замълчахме. Тя ме гледаше гневно.

— Е, и какво? — попита тя най-сетне.

— За кое?

— Нали искаше да чуя какво мислиш. Господа, колко си глупав.

— Мисля, че трябва да си потърсиш нова бавачка.

Валъри зяпна насреща ми.

— Сам ли се сети, или някой ти подсказа?

Усмихнах се и кимнах. Тя продължи да се блещи.

— Мъже! — заключи накрая, обърна се и с отсечена крачка напусна кантората.

Измина около месец след голямото разочарование, което бях причинил на Валъри Хач. Седях си в кантората, четях книга от Джонатан Лиър за Фройд и за разни други неща, когато при мен влетя Доли Хартман като мотив от любима стара песен. Седна на стола, определен за клиенти, и кръстоса невероятните си крака.

— Помниш ли ме? — попита тя.

— Да, разбира се. Как сте, мис Хартман?

— Моля те, наричай ме Доли.

Беше облякла пъстра лятна рокля и носеше на бос крак бели обувки с висок ток. Краката ѝ имаха приятния загар, задължителен за състоятелните собственици на скъпи коне. Излъчваше страхотен сексапил, който едва не ме накара да се втурна покрай бюрото и да се примоля да умра в обятията ѝ.

— Добре изглеждаш — отбелязах аз. Думите бяха слабо отражение на чувствата ми, но пък запазваха достойнството ми ненакърнено.

— Благодаря, Книгата интересна ли е?

— Не знам. Не я разбирам.

— Обзалагам се, че всичко разбираш.

— Само най-лесните пасажки.

Усмихнахме се един на друг.

— Какво те води в Бостън? — попитах, заслушан в гласа си от страх да не звучи прегракнало.

— Искан да те видя.

Доли се понамести в стола и прекръстоса крака. При което разкри немалка част от бедрата. Наблюдавах най-старателно. Човек никога не знае кога ще се натъкне на следа.

Усмихна ми се. Аз се прокашлях.

— Как вървят нещата в Ламар? — попитах.

Спенсър, най-изкусният събеседник.

— Точно затова исках да те видя. В Ламар нещата са ужасни.

Изпуснах малко въздух. Значи не беше дошла да ме заслепява с бедрата си. Не че не обичам хубави бедра. Ако целта ѝ беше такава, щях да я приема на драго сърце. Тя обаче бе дошла заради някакъв проблем, тъй че можех да започна да се държа делово, което щеше да поохлади подтика ми да надам призивния зов на самец.

— Разкажи ми — предложих ѝ аз.

— В „Трите кобилки“ нещо не е наред.

— В какъв смисъл?

— Е, нито аз, нито синът ми получаваме достъп.

— Достъп ли?

— Не ни допускат да влезем. Нито в конюшните. Нито в къщата.

Никъде.

— И какво става, когато настоявате?

— Охраната ни препречва пътя.

— И в къщата ли?

— Да.

— За „Секюрити Саут“ ли говорим?

— Да.

— Някакво обяснение?

— Никакво. Просто заявяват, че изпълняват заповеди.

— Обади ли се на Пени?

— Отказва да говори с мен.

— А Стоуни? И Сю?

— Не ми отговарят, нито се обаждат, когато оставя съобщение.

— Някакъв напредък в разследването на убийството на Уолтър?

— Никакъв.

— Пострадал ли е някой друг кон?

— Не.

— Говори ли с Бекър по въпроса?

— Помощник-шерифът ли?

— Аха.

Не мога да обсъждам подобни неща с някакъв си полицаи.

— Ооо.

— Искам да наема теб.

— За какво?

— Да откриеш какво се случи с Уолтър Клайв.

— Какво мога аз, което да не е по силите на полицията?

— Можеш да докладваш само на мен. И може би няма да се подмазваш на другите от семейството, както правят местните полицаи.

— И така да е, но ако не пожелаят да говорят с мен, няма кой да ги принуди.

— Затворили са се като в крепост след смъртта на Уолтър. А мен ме изолираха.

— Ти присъстваш ли в завещанието на Уолтър Клайв? — попитах я аз.

Тя замълча за миг. Изчаках. После отново прекръстоса крака. Което ми помогна да запълня времето.

— Защо питаш? — поиска да знае Доли.

— От малък съм си любопитен.

Тя отново се умълча. Изчаках още малко.

— Предполагах, че ме е вписал — промълви тя най-сетне.

— И?

Адвокатите твърдят, че не е така.

— Колко време бяхте заедно?

— Осем години.

— Казвал ли ти е, че ще се погрижи да те осигури?

— Разбира се.

— Смяташ ли, че има някаква измама?

— Ама че смешно се изразяваш.

— Вината не е моя — отвърнах. — Вече доста време спя с доктор по хуманитарни науки от Харвард.

Доли се усмихна. Зъбите ѝ бяха идеално подредени и безупречно бели. Ефектът бе поразителен, макар да подозирах намесата на ортодонт.

— И аз съм го правила — отбеляза.

— Надявам се, че не говорим за един и същ човек.

— И аз се надявам.

— Мислиш ли, че някой е подправил завещанието, за да заличи името ти? — попитах аз.

— Не зная какво да мисля. Не искам да останеш с впечатлението, че съм алчна, но...

Последва ново наместване в стола и поредното прекръстосване на краката. Имах усещането, че се поизправи.

— В едно по-изтънчено общество биха ме нарекли куртизанка. Била съм не само сексуален партньор, но и приятел и поддръжник на неколцина разполагащи с власт мъже. Последният беше Клайв.

— Някой от останалите да те е измамил?

— Никой от тях не е мъртъв. Признавам, че всеки ме осигури, когато връзката ни приключи. Не се съмнявам, че и Уолтър би направил същото, ако се бяхме разделили преди смъртта му. Нито една от тези връзки не се основаваше на любов. И в същото време с всеки от тези мъже сме изпитвали взаимна симпатия, а и бяхме наясно какво вършим.

— Разполагаш ли с нужните средства?

— Да. Добре съм осигурена, а и не се съмнявам, че след време ще установя... как да кажа, подобна връзка с някой друг състоятелен и влиятелен мъж.

— Следователно искаш да ме наемеш от жажда за справедливост.

— Искам синът ми да получи наследството си.

— Според теб Уолтър Клайв е трябвало да остави пари на сина ти?

— Той е наш син.

— На теб и Уолтър?

— Да.

— Той знае ли?

— Още не.

— А Уолтър знаеше ли?

— Казах му. Разбрахме се Уолтър да си направи изследване за ДНК.

— Направил ли го е?

— Не зная.

— Умря, преди да ти каже?

— Да.

— Доколкото разбрах, с Уолтър сте били заедно от осем години.

И Джейсън е ваш син?

— Да.

— Джейсън трябва да е над двайсет.

Тя отново се усмихна.

— През последните осем години имахме явна официална връзка. А другото започна доста преди това, докато Уолтър все още беше женен за онази битничка.

— Шери Ларк ли?

— Забременях с Джейсън горе-долу по същото време, когато тя беше бременна със Стоуни. Нищо не казах. Бях достатъчно прозорлива да проумея, че не е времето да предявявам претенции. Преустанових връзката си с Уолтър, заминах, родих Джейсън и го отгледах. По-късно, когато битничката си отиде, отново се върнах при него. Никога не му обясних присъствието на Джейсън, пък и Уолтър не ме е разпитвал.

— Имали ли са изобщо развод?

— Уолтър и битничката?

— За тях питам.

— Не, не са се развеждали.

— А защо?

— Според мен всеки от тях твърде много мразеше другия, за да отстъпи.

— Защо не си казала на Клайв за Джейсън още щом си се върнала при него?

— Раздялата беше ужасна. Онази битничка може и да беше се увлякла по цветята и мира, но правеше всичко възможно да му измъкне всичките пари. Ако беше научила за Джейсън, щеше да успее.

— А това би означавало да получиш много по-малко.

— Също и Джейсън.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Уолтър се канеше да напише ново завещание. Искях Джейсън да получи онова, което му се полага. Никой нищо нямаше да узнае до смъртта на Уолтър, а впоследствие мис Хипи нямаше да може нищо да направи.

— И Уолтър поиска доказателство, че Джейсън действително е негов син? Затова ли беше нужно изследването на ДНК?

— Да.

— Къде си е направил изследването?

— Не знам.

— Джейсън изследва ли се?

— Даде кръв, за да се установи със сигурност. Предварително бях говорила с лекаря ни Лари Клайн. Приятен мъж. И много умен. Джейсън остана с впечатлението, че това е част от обичайния годишен преглед.

— Някой друг от семейството знае ли?

— Доколкото ми е известно, знаем само аз и ти... и доктор Клайн, естествено.

Знаеш ли със сигурност дали Уолтър е ходил при доктор Клайн?

— Не. Каза ми, че е ходил. И че чака резултатите.

— Сигурна ти си, че Клайв е бащата на Джейсън?

— Казах ти, че съм куртизанка. Не съм уличница.

Поседяхме мълчаливо. Обмислях предложението.

Случаят имаше и добри страни, пък и ми даваше възможност отново да се върна там, където бе започнало всичко. Много лошо се отразява на бизнеса, когато някой убие клиента ти. Отдаваше ми се възможност отново да видя Пени, която харесвах. И щях почти сигурно отново да се порадвам на коленете на Доли, която също ми допаднаше.

— В Джорджия през август! — изпъшках аз. — Същински хотдог!

В Ламар беше горещо. Нямаше облаци и слънцето изпичаше през натезалия от жега въздух. Паркирах в края на дългата алея. Всичко си беше същото. Моравата беше все така свежа и зелена. Пръскачките работеха, прорязвайки въздуха с тънки цветни дъги. От просторната веранда под сянката ме наблюдаваха двама в униформи на „Секюрити Саут“. Когато слязох от колата, единият слезе по стъпалата и се приближи. Носеше папка.

— Името ви, сър?

— Спенсър — отвърнах аз. — Имате хубава папка.

— Не виждам тук името ви, сър.

— Проверете пак. Пише се като името на английския поет.

— Няма го, сър. Обадохте ли се предварително?

— Разбира се.

— И с кого разговаряхте?

— С някакъв мъж на име Дуейн.

— Ще го попитам, сър.

— Разбира се.

Той се отдалечи на няколко крачки и се обади по радиостанцията. Чу отговора и после се върна до мен.

— Дуейн каза, че вече ви е съобщил, че присъствието ви тук е нежелателно — каза мъжът от охраната.

Сега не проявяваше същото уважение. Другият, който беше все още на верандата, се приближи няколко крачки, без да напуска сянката, и сложи ръка върху кобура на пистолета си.

— Знам — отвърнах аз. — Но съм сигурен, че не е искал да каже това.

— Напротив.

— Пени знае ли, че съм тук?

— Мис Клайв не желае да ви види.

— Колко обезкуражително е всичко това. Ами Стоуни и Сю?

— Никой не иска да те вижда, приятел. Включително и аз. Писна ми да говоря с теб.

— Разбрах, че си в беда, още щом видях папката ти.

— Разкарай се.

Той посочи към колата ми. Кимнах, качих се и включих двигателя.

— Съществуват повече от един начини за одиране на котка — промълвих аз.

За съжаление не можех да се сетя кой точно, затова вдигнах стъклото на прозореца, включих климатика, дадох бавно на заден по дългата алея, а после потеглих към града, за да говоря с Бекър.

Той беше в кабинета си в участъка на Ламар и пиеше кока-кола от пластмасова бутилка, досущ като оригиналните стъклени шишета.

— Помниш ли оригиналните бутилки? — попитах го аз и седнах.

— Да, бяха стъклени, сто и шейсет милилитра.

— А после се появи пепси-колата — двойно количество на същата цена.

Бекър се ухили.

— „Двойно повече на същата цена, пепсито е питие мечта!“

— И оттогава нищо не е същото — добавих аз, Бекър сви рамене.

— Стават всякакви тъпотии — каза той. — Ти защо се върна?

— Имам клиентка.

— Наистина ли?

— Да.

— Коя е тя?

— Доли Хартман.

— Иска да разбереш кое е убил Уолтър?

— Да.

— Смята, че ние не можем да се справим, така ли?

— Досега не сте успели.

Бекър кимна и отпи от кока-колата.

— Не сме напреднали много — съгласи се той. — А и от семейство Клайв не ни помагат.

— Знам. Ходих там. Не ме пускаха да вляза.

— Е, мен ме пускат, но какво от това? Никой не иска да ми каже нищо.

— Доли намекна, че може би не ги притискаш достатъчно, защото са много влиятелни.

— Тя е права. Назначен съм от шерифа. А него никой не го назначава. Избират го, а за това са нужни пари.

— А семейство Клайв са фрашки с пари.

— Несъмнено.

— Притиска ли те някой?

— Аха.

— Между нас казано, имаш ли някаква представа кой е убил Клайв?

— Бил си ченге — отвърна Бекър. — Когато умре някой богаташ, кой е първият в списъка?

— Наследниците му — отвърнах аз.

— Именно.

— Има ли други убити коне? — попитах.

— Не.

— Мислиш ли, че има някаква връзка?

— Ако не ме притискаха, може би щях да открия нещо.

— Мен не ме притискат — казах аз.

— Засега — отбеляза Бекър.

— Какво знаеш за „Секюрити Саут“?

— Само това, което вече ти казах.

— Това знаеше ли го, или те ти го казаха?

— Те ми го казаха — отвърна Бекър. — Тогава нямах причина да се интересувам от въпроса.

— А сега?

— Следващата година предстоят избори.

— Не и за мен — отвърнах аз.

— Виж какво — рече Бекър, — смятам се за много добро ченге. Но жена ми не е работела нито един ден през живота си, а аз имам само още няколко години до пенсия. Имам и дъщеря в Мемфис, на която редовно изпращам пари. Но ако ми представиш неопровержими доказателства, няма да си затворя очите.

Той вдигна бутилката с кока-кола, пресуши я и я остави върху бюрото си.

— Можеш ли да ме използваш като троянски кон?

Бекър се подсмихна.

— Това е най-доброто, което мога да направя — отвърна той.

Грил барът „Бат“ се тресеше здравата, Беше претърпан с танцуващи и с двойки по масите, плътно доближили глави. Жалките пред бара бяха образували три редици. Теди Сап седеше сам на своята маса пред чаша кафе. Понечих да си проправя път, но хората сами се отдръпваха. Онези, които ме погледнаха, определено не ме харесаха.

— Пак си тук — посрещна ме Сап Не се отказващ лесно.

— Нов клиент — отвърнах и се отпуснах на свободния стол.

Появи се келнер, който наля кафе на Сап. Погледна и мен, но аз поклатих глава.

— Нищо ли няма да пиеш? — учуди се Сап.

— Имах дълъг ден. Само ще ми се доспи.

— Какво ще кажеш за обстановката? — попита Сап и се огледа наоколо.

— Не ми е по вкуса.

— Смуцава ли те?

— Никак даже.

Сап ме изгледа по-внимателно.

— Теб нищо не те смуцава, а?

— Като гледам как реагираха редовните посетители на появата ми, май и аз не съм им по вкуса.

— Е, не приличаш на гей — ухили се Сап.

— Ти също.

— О, зная. Затова съм си избрал този цвят на косата.

— Имаш ли си приятел?

— Да.

— С какво се занимава?

— Офталмолог е.

— Значи не дебнеш тук да се запознаеш с някого.

— Не.

— А каква е разликата?

— Ако си гей, важно е наистина да си такъв. Особено за мен. Нали толкова дълго бях редовен и... как да се изразя, моят контингент се чувства по-добре, когато може бързо да ме разпознае.

— Русата коса помага ли ти?

— Друго май не мога и да направя. И така приличам на някой от Световната федерация по борба. Е, все пак е по-добре от нищо.

— С мен няма да имаш проблеми, Русокоске. Да си научил нещо за семейство Клайв, което да не си знаел последния път, когато говорихме?

— Май са предприели голяма чистка.

— В смисъл?

— Изритаха Корд.

— Стоуни ще иска развод?

— Не знам.

— А къде е Корд сега?

Някъде в града. Мога да разбера.

— Ще ти бъда задължен.

Сап се изправи и тръгна нанякъде. Тук-там спираше, разменяше по някоя дума. Зазяпах се в пушека, насъбрал се под ниския таван. Едно случайно мое наблюдение водеше към заключението, че гейовете пушат повече от редовните. Все пак май работех с твърде малобройна извадка. Едно можех да твърдя със сигурност, немалко от събралите се тук пушеха повече от мен. Голямата перка на вентилатора на тавана бавно прорязваше дима, плавно го завърташе на малки кълбета, но не успяваше да го разсее.

Джубоксът бе пуснат много високо. За миг успях да се погледна отстрани как седя сам и отчужден в този гей бар, на повече от хиляда и петстотин километра от дома, с надвиснал над мен облак цигарен дим и гърмяща музика, която изобщо не ми беше по вкуса.

Сап се върна и седна.

— Код се е приютил при баджанака си.

Подаде ми кутия кибрит.

— Тук съм ти написал адреса.

— Баджанак ли каза?

— Да, става дума за Пъд. Май и него са го изритали.

— Пъд и Корд? — повторих тъпо. — Нещастие то сближава хората.

— Май че да. Кой ти е клиентът?

Поклатих глава.

— Няма да пострадаш, ако си държиш езика зад зъбите — цитира Сап.

Кимнах. Той отпи глътка кафе, хванал чашата с две ръце, наблюдавайки нещо над ръба ѝ. Очите му бавно обхождаха помещението от единия до другия край.

— Женен ли си? — попита ме той.

— Не точно.

— Разделени?

— Не. Не съм сам. Просто не сме женени.

— Обичаш ли я?

— Повече, отколкото мога да го опиша с думи.

— Заедно ли живеете?

— Не.

— Обичаш я, но не сте женени и не живеете заедно. Защо?

— Като че ли така е най-добре и за двама ни.

Сап сви рамене.

— Кръшкаш ли?

— Не. А ти?

— Не.

— Смяташ ли, че Пъд и Корд са двойка, или просто сирачета след буря?

— Доколкото знам, никой от двамата не е способен сам да си изкарва прехраната. Като не могат да цицат от семейството, сигурно си делят наема.

Внезапно бавният оглед спря и Сап се вторачи в нещо определено. Погледнах в същата посока. На прага стояха трима мъже. Двамата бяха едри, третият висок и кльощав. Здравеняците изглеждаха дебели, но не и отпуснати. Нямаха вид на любители на тукашните танци. Без да каже дума, Сап се изправи и бавно тръгна към вратата, отпуснал ръце край тялото си, с леко приведени напред рамене. Единият от здравеняците си беше нахлупил мрежеста червена шапка за бейзбол с козирката назад, така че найлоновата каишка минаваше точно над веждите му. Другият беше по-дебел, с бял ватиран елек, който разкриваше зачервените му от слънцето дебели ръце. Тримата

стояха близо един до друг, оглеждаха се и се кикотеха на някаква своя шега. Бяха пияни.

Кльощавият дългуч се провикна напосоки:

— Ей, някоя кукличка да иска да се бие?

Сап спря на крачка от тях.

— Боя се, че ще се наложи да ви помоля да си вървите, момчета — изрече той меко.

— Кой си ти, по дяволите? — заяде се кльощавият.

— Името ми е Теди Сап.

Докато говореше, Сап бе скъсил разстоянието, така че кльощавият трябваше да отстъпи или да се остави да го бутнат.

— И ние имаме право като всички тук да поседнем и да ударим една-две чаши — обади се онзи с бейзболната шапка.

— Не става. Просто си идете, господа, използвайте същата врата, през която влязохте, и няма да си имате неприятности.

— Неприятности ли? — повтори онзи с шапката. — Кой ще ни докара неприятности? Ти ли, бе?

— Да — отвърна Сап. — Аз.

Той бавно вдигна ръце, потърка ги замислено една в друга пред гърдите си, а върховете на пръстите докоснаха брадичката му.

— Не се е намерил досега педал да ми нарежда, приятел. Искам едно питие.

— Не и тук.

— Ти не ме слушаш. Или ще получим по едно, иначе доста педалски дупета ще наричаме — продължи онзи с шапката.

— Не и тук.

— Майната ти! — не издържа онзи и се опита да отмести Сап.

С лявата ръка Сап му нанесе страничен удар, който попадна в гърлото на дебелака, и в същото време халоса кльощавия в челюстта със здраво свит десен юмрук. Шишкото с елека отстъпи няколко крачки. Сап продължи да сипе крошета, но не като бияч, а по-скоро като треньор по бойни изкуства, изхвърляйки юмруците с отпуснати в раменете ръце, краката леко разкрасени за равновесие. Удари онзи с шапката, завъртя се два-три пъти и кльощавият получи отредения му чифт удари. След миг двамата бяха на земята. Шишкото с елека го изгледа, после отмести очи към мен. Оказа се, че съм застанал до Сап,

тъй че той помогна на приятелчетата си да се поизправят на омекналите си крака.

— Нищо лошо не е станало — рече той.

— Съвсем нищо — отвърна Сап.

Шишкото ги избута и вратата се затвори зад тях. Сап ме изгледа и се ухили.

— Мислеше да се включиш, а?

— Нямаше нужда. Добре си се обучил, скакалецо.

Отидох на среща с Рудолф Валоун, адвоката на Клайв, който също така представляваше и Доли Хартман. Кантората му се състоеше от няколко кабинета и се намираще на един от горните етажи на тухлена сграда от епохата на Гражданската война, която се издигаше до Съдебната палата, на площада в центъра на Ламар. От прозореца си той можеше да съзерцава пирамидата от гюлета и статуята на войника от армията на Конфедерацията, напомняща за славното минало на града.

Заварих Валоун в най-просторния кабинет зад бюро, поставено пред голям прозорец, разкриващ панорамна гледка към гюлетата. Беше облечен в сив раиран летен костюм, освежен с връзка на ярки цветни мотиви. Дългата му бяла коса бе вчесана назад. Добре поддържаната му бяла брадичка а ла Ван Дайк допълваше осанката му. От него лъхаше на скъп парфюм, качествени пури и солидни хонорари.

— Радвам се, че ви виждам отново, мистър Спенсър. Помня ви от погребението.

Бяхме се зърнали съвсем бегло. Една точка за Руди.

— Питам се дали бихте могли да ми кажете нещо за имотите на Уолтър Клайв — започнах аз.

— Карате направо, а?

— Просто навик.

— Ако трябва да бъда откровен, мистър Спенсър, необходимо е да науча малко повече относно причината за вашия интерес и какво поспециално искате да знаете.

— Естествено. За какво иначе ви е било да учите право.

Адвокатът се усмихна.

— Представявам Доли Хартман — продължих. — Искам да зная кой би се облагодетелствал от завещанието на Клайв.

— За бога, та аз съм адвокат на Доли. Трябвало е просто направо да ме попита.

— Тя помоли мен да попитам направо.

— Не бях уведомен.

— Това е ясно. Нито пък бихте се трогнали. И двамата знаем, че ако се постарая, и сам ще науча каквото ми е нужно. Информацията се съдържа в достъпните обществени регистри.

— А защо тогава дойдохте при мен?

— Вие сте по-навътре в нещата.

Адвокатът се усмихна широко — добродушно местно момче, сладко като лимонов кейк.

— Кое то не означава, че съм по-лесно достъпен.

— От друга страна, някои от нещата, които искам да узная, може и да не са отразени в регистрите — казах аз.

— Не виждам как бих могъл да ви помогна.

— Вие ли представлявахте Уолтър Клайв?

— Да.

— А сега представлявате неговите имоти.

— Вярно.

— В същото време представлявате и Доли.

— Току-що ви го казах.

— Според Доли фирмата мами и нея, и сина ѝ.

— Никога не ми го е казвала.

— Тя твърди друго.

— Вижте, Спенсър, хубаво е да разберете нещо за Доли. Съзре ли своя шанс, тя не е човек, който ще го пропусне.

— Ако се стигне до съд, вие и двете страни ли ще представлявате?

— Няма да се стигне до съд.

— Вероятност все пак съществува. Или пък аз мога да прескоча до Атланта и да разговарям с Асоциацията на правоспособните адвокати на Джорджия.

— Не ме размивайте.

— Мнозина се смеят, като чуят за асоциацията, но пък да не забравяме, че към нея има и комисия за професионална етика.

— Това ми е добре известно — кимна Валоун. — И не се съмнявайте, че усилията ми в този случай са мотивирани единствено от интересите на всички замесени.

— Та кои са наследниците на Клайв? Трите дъщери?

Валоун оброни глава в знак на признание.

— Да — отвърна той.

— И никой друг?

— Никой.

— Възнамеряваше ли той приживе да промени завещанието си, беше ли предприел нещо в този смисъл изобщо?

— Не.

— Никога ли не е споменавал, че ще се погрижи за Доли и сина й?

— За сина й ли? — повтори Валоун. — Да се погрижи за Доли би било в реда на нещата, но на сина й не е дължал нищо.

— Доли твърди, че той е и син на Клайв.

— Син на Уолтър Клайв? Това е нелепо. Момчето е вече двайсет и четири-пет годишно Уолтър и Доли бяха заедно, колко, девет-десет години.

— Историята е малко по-различна, но в момента не това е същественото.

— С удоволствие бих я изслушал.

— Ако трябва да бъда напълно откровен, мистър Валоун, необходимо ми е да узная малко повече относно причината за вашия интерес и какво по-специално искате да знаете.

Адвокатът се приведе напред заедно със стола. Отвори кутия за пури, снабдена със специален овлажнител. Предложи да си взема, но аз отказах. Той си избра една малко по-малка от детска бухалка за бейзбол, отрязва крайчето, запали я, отпусна се назад и запуши мълчаливо. След което се разсмя.

— За бога и по дяволите, сър — рече накрая той. — Друго наистина не мога да кажа.

31

В шест сутринта закусах с доктор Лари Клайн в болничното кафене.

— Извинете ме за ранния час — рече той, когато седнах насреща му. — Визитацията ми започва в шест и трийсет, а после целият ми ден е зает с пациенти.

— За мен не е проблем — отвърнах аз. — Може и да узная нещо.

Клайн се оказа по-възрастен, отколкото очаквах. Дребен и жилив, той приличаше на резервен играч в отбора на някой малък колеж, пробил си път благодарение на уменията да отиграва заучени положения.

Взех си сок, кафе и царевична кифла, а Клайн — две сладки кифли с толкова дебела глазура, че и на койот би му прилошало.

— Вие представлявате Доли Хартман — поде той.

— Да.

— Харесвам я.

Докторът лепна огромна бучка масло върху първата кифла.

— Аз също — продължих невъзмутимо. — Доколкото знам, били сте и неин лекар, и лекар на Уолтър Клайв.

— Така е.

— Уолтър направи ли си изследване за ДНК?

Клайн се облегна в стола си и ме изгледа. Сестри, пациенти и специализанти с изцъклени от умора очи вече нападаха кафенето, редяха се на опашка пред щанда, трупайки върху таблите си калории, които биха поставили на изпитание кръвоносната система и на най-добрия маратонец. Изпитвах усещането, че наоколо ми се запушват десетки артерии. Дори и да усещаше същото, Клайн, изглежда, не се тревожеше.

— Защо питате? — отвърна ми с въпрос Клайн.

— Чух, че искал да се разреши някакъв спор за бащинство.

Клайн отхапа от кифлата, сдъвка бавно залька, отпи глътка кафе и изтри устата си със салфетката.

— Разсъждавам върху професионалната етика — рече той.

— Винаги ми е приятно да го чуя — отвърнах.

— Мога ли да попитам какво... целите с тези въпроси?

— Според Доли Хартман Джейсън е син на Уолтър. Ако казва истината, мисля си, това ще ми помогне да открия убиеца на Уолтър.

— Не разбирам как ще стане.

— При цялото ми уважение, докторе, вероятно не е и необходимо да знаете как. Все пак ще ви призная, че когато сме изправени пред убийството на богат човек, добре е, ако успеем да изключим от кръга на заподозрените всички наследници.

Клайн кимна. Намаза с масло и втората кифла.

— Сега разбирам как това би ви помогнало. Джейсън споменат ли е в завещанието на Уолтър?

— Очевидно не е — отвърнах аз.

Клайн преглътна поредната сладка хапка, допи кафето и погледна часовника си.

— Ще си взема още кафе. Вие искате ли?

— Повече не, благодаря.

Клайн се изправи и приближи щанда. Огледах помещението, по чиито стени бяха нарисувани ездачи в червени сака, кучета и хълмове. Клайн се върна с кафето и седна. Усмихнах му се. Приятелски, като търговец на клиент.

Той отпи от кафето, остави чашата и ме погледна. Чаках търпеливо.

— Те наистина са баща и син — най-сетне заяви Клайн.

— И кой знае за това?

— Аз.

— И не сте казали на никого?

— Казах на Уолтър. Никой друг не ме е питал, освен вас.

— Не сте казали на Доли? Нито на сина й?

— В интерес на истината, не бях сигурен докъде се простира собствената ми отговорност. Оттогава не е минал ден да не се измъчвам. В известен смисъл бих казал, че съм доволен от появата ви.

— Клайн държеше ли изследванията да се запазят в тайна?

— Абсолютно. Дори го направи под чуждо име.

— А вие не сте казали на никого?

— Не, не съм. Защо?

— Знам ли... Дори въпросите налучквам, какво остава да тълкувам отговорите, които получавам.

— Много напомня медицинската практика — усмихна се Клайн.

— О, това не искам и да го чувам.

— Не се безпокойте, невинаги отговаря на истината — обясни той.

— Когато му дойде времето, ще разкрия пред Доли и Джейсън резултатите от изследванията, но междувременно ми се струва, че е по-добре да ги запазим в тайна.

— Нямам нищо против — рече Клайн. — Дори след смъртта си пациентът има право на своята неприкосновеност. Но вас какво ви интересува?

— Аз търся убиеца на един човек. Всичко, което на него не му е известно, може да ми бъде от полза.

Клайн отново посегна към кафето.

— А ако убиецът има нещо общо с наследството, тази информация може да се окаже опасна — каза той.

— Поне за един човек това е сигурно — потвърдих.

— А навярно и за този, който я притежава.

— Твърде умно прозрение за един интернист — отбелязах.

— Рядко се случва. По-често се опитвам да изучавам някоя сестра.

— И аз бих възприел подобен подход.

Клайн отново си погледна часовника.

— Време е за визитация — обяви той. Ако мога да помогна, няма да откажа. Аз харесвах Уолтър Клайв.

Апартаментът на Пъд Потър се намираше на една от малките улички, които тръгваха от площада, покрай магазинчето за сандвичи и павилиона, в който се продаваха карти за бейзбол и компактдискове втора ръка. Горните апартаменти имаха чудесна гледка към железопътните лиши, В малкото преддверие се наложи да прескоча тесен матрак, проснат на пода. Останалото включваше само спалня, кухненски бокс и баня. Климатикът, монтиран на прозореца, работеше с пълна сила, но не успяваше да разхлади въздуха в стаята. Матрактъ беше гол, като изключим една възглавница и зелена покривка, която явно служеше за чаршаф. Леглото в спалнята не беше оправено, но на него поне имаше чаршаф. Стените бяха боядисани в бежово, а дървенията — в кафяво. Кухненската мивка беше пълна с мръсни чинии, мокри кърпи се въргаляха по пола на банята. Докато разговаряхме, Пъд и Корд седяха на неоправеното легло. Аз самият останах подпрян на стената. Двамата нямаха вид да са станали много отдавна.

— Трудни времена — опитах вместо въведение.

— Жалка работа, ако питаш мен — отвърна Пъд.

Беше навлякъл долна фланелка без ръкави и джинси. Имаше ръце на тежкоатлет и шкембе на алкохолик. До него седеше Корд, гол до кръста, по тенис гащета.

— Нещата се развиха твърде бързо — рече той. — Ще ни трябва време, за да се окопитим.

— И после какво, по дяволите? — засече го Пъд.

— Ще продължим да живеем живота си.

— И двамата нищо не умеем — отбеляза Пъд. — Досега само сме обслужвали жените си, а теб и в това не те биваше.

— Не разбирам за какво говориш — каза Корд.

— Мислиш, че той не знае? — засече го Пъд. — Разбира се, че знае. Я кажи, наясно ли си? — обърна се той към мен.

— Мисля, че да — отвърнах.

— Някога да съм се карал с теб? — попита Пъд.

— А, никога — отвърнах. — Посблъскахме се на едно празненство в къщата на Клайв. Не сме се карали обаче.

Пъд кимна.

— Пия прекалено много — призна си той — и понякога ми се губят разни неща. Знам, че мога да извърша сума ти глупости.

— Не си само ти — успокоих го аз.

— Какво знаеш? — неочаквано се намеси Корд.

— За кое?

— За мен.

Колкото и да е странно, климатикът бе успял да направи въздуха лепкав, но не и да го охлади.

— Знам, че си гей. И че предпочиташ момчета вместо мъже. Знам, че жена ти е обслужвала кръстовищата на големите магистрали.

Корд заби поглед в пода.

— Виждаш ли? — обади се Пъд. — Казах ти, че знае.

Корд леко поклати глава, без да отмества очи от пода.

— Какво беше това за кръстовищата? — поиска да знае Пъд.

— Корд да ти каже — отвърнах аз.

— Нищо не знам — заяви Корд.

Седеше напълно неподвижно. Гласът му беше съвсем изтънял.

— Сигурно се е погрижила да узнаеш — казах аз.

— Какво да узнае? — настоя Пъд.

Корд заплака тихо. Пъд се вторачи в него, после в мен.

— Какво става?

Корд продължаваше да плаче.

— Стига де — промърмори той, — хайде стига, Корд Корд опря лице в рамото на Пъд и се разрида. Видях пламналото лице на Пъд, видях и как се стегна тялото му, но не отмести ръката си. Мен изобщо не ме поглеждаше.

— Какво ще стане с нас? — изхлипа Корд, без да вдига глава.

— Ще се оправим — увери го Пъд. — Просто ни е нужно малко време, за да си стъпим на краката, нали разбираш. И сега не сме толкова зле. Ще срещнем други. Ще се оправим.

Продължих да изчаквам.

— Корд е много чувствителен — рече Пъд — Тия от неговата порода всичките са такива.

Стаята вече ми изглеждаше прекалено малка. Въздухът беше твърде спарен, а сетивата твърде изострени. Обзе ме клаустрофобия.

— Ще ви купя нещо за закуска — предложих аз.

Пъд кимна.

— Кафе, ако може. От кафето ще се почувстваме по-добре. Ти вземи душ — обърна се той към Корд. — И се облечи. Ще се видим при Фини. — Сетне погледна към мен. — Заведението долу — поясни той. — Има няколко сепарета.

Отново потупа Корд по гърба, изправи се и ме поведе навън, Оставихме Корд да хлипа безутешно.

В магазинчето за сандвичи всъщност имаше само две сепарета. Заехме по-отдалеченото от вратата, срещу бара, където мъж и жена нагъваха пържени яйца и овесена каша, а друг мъж наглеждаше грила. Млада жена със светлоруса коса, оформена като огромна каска, приемаше поръчките и обслужваше сепаретата. Когато се изправи до масата ни със застрашителната каска и тефтер в ръка. Пъд си поръча портокалов сок, шунка, яйца, немного препържени, овесена каша, препечени филийки и кафе. Аз реших да остана на кафе.

— Горкият — изпъшка Пъд.

— Корд ли? — уточних.

— Той ами. Тъй де, и аз знаех, и всички знаеха, че гони невръстни пилци. На няколко пъти Уолт му спасява кожата. Всички си мислехме, че изобщо не чука Стоуни.

Келнерката донесе сок за Пъд и кафе за двама ни.

— Абе обратен е, и туй то — завърши Пъд.

— И това не е било тайна за Стоуни.

— Естествено.

— Какво ги свързваше?

Пъд изля в гърлото си всичкия сок, погълна го наведнъж, сетне остави празната чаша на масата.

— Откъде да знам, по дяволите! Аз например, ако не бях толкова добър защитник, щяха да ме изхвърлят от Атабама още през първата година. Корд изглеждаше наред, докато тя се грижеше за него.

— А защо престана?

— Да се грижи за него ли?

— Ами да.

Пъд изразително сви рамене.

— Дъртият Клайв си е отгледал смахнати момичета — каза той.

— Разказвай де — подканих го аз, Келнерката донесе закуската и Пъд ѝ се нахвърли. Мина известно време, докато заговори отново.

— След смъртта на Уолт всичко стана от шантаво по-шантаво. Нямах представа какво точно се мъти, но момичетата все по-често прекарваха дълго време заедно.

— Стоуни и Сю ли?

— И Пени също. Затваряха се в канцеларията при конюшните с часове наред.

Той лапна парче шунка.

— После един ден Сю се обади в моя кабинет и ме извика да отида в канцеларията Отидох и заварих там и Стоуни, и Корд, и Пени, и онзи откачалник Делрой Пени седеше зад бюрото, сладка като захарче, само дето ни каза, че трябва да си вървим Били сме нежелани на територията на имението и конюшните.

Яйцата отново привлякоха вниманието му, той набучи хрупкаво късче на вилицата си заедно със залък препечен хляб, отпи от кафето и махна на русокосата да му налее още.

— А аз ѝ викам: „За бога, момиче, нали съм женен за една от вас.“ А тя ми отвърща: „И за това ще се погрижим.“ Извърщам очи към Сю, а тя не ме и поглежда. Гледам, и Корд е зяпнал Стоуни, но тя също отказва да го погледне. И двете са се вторачили в Пени. „Сю, викам, какво значи това, за бога?“ А тя клати глава, без да ме гледа, и Пени ми заявява: „За сестрите ми това е много болезнено, затова аз ще говоря.“

Мъжът и жената на барплота привършиха със закуската, оставиха един долар бакшиш и си тръгнаха. Русокосата прибра бакшиша.

— И после — поде отново Пъд — аз ѝ викам: „Проклет да съм, ако се оставя да ме пъдят като бездомно куче.“ А Пени кима прелюбезно и кротко ми заявява: „Помолих мистър Делрой да се погрижи.“ А онзи додава: „Срокът изтича в понеделник...“ — Пъд разпери ръце и вдигна рамене. — Това е. В понеделник Делрой заедно с още четирима цъфна у дома и ме изгони само с един куфар багаж.

— Къщата твоя ли е?

— Дали е моя собственост? Не. И тя е на семейството. Беше си на Уолт Същото е и с къщата на Корд. Всичко беше собственост на

Уолт.

— Да сте се карали със Сю?

— Не повече от обикновено.

— А скандалите все за пиенето ли бяха?

— Е, да. Права беше, много се наливаха.

— Оная вечер на празненството, когато се сблъскахме... забелязах, че тя те насъскваше.

— Да, харесваше й да ме вижда в ролята на коравия мъжага.

— Затова ли изигра онзи театър?

— Ако съм бил пиан, точно така е станало. Тъй де, нали баща й ме хранеше, в къщата му живеех. Трябваше да й доказвам, че и мен ме бива за нещо.

— Тя натякваше ли ти, че баща й те храни?

— Не. Според мен дори й харесваше.

— За да те държи под контрол?

— Не съм толкова умен — сви рамене Пъд.

— Как мислиш, изневерявала ли ти е?

— Доколкото знам, не.

Имаше право. Не беше много умен.

— Ти обаче си кръшкал.

— Не и с нейни познати. Най-много с някоя курва. Не съм я унижавал.

— Затова ли запази апартамента?

— Е, да.

— Сю знае ли за него?

— Не съм й казвал аз.

— Тя пие ли много?

— И двамата обичаме чашката.

— Как реагира Корд на всичко това?

— Там, в канцеларията, когато ни... изхвърлиха, думичка не каза, не откъсваше очи от Стоуни. Все едно че майка му го напускате.

— А после?

— После просто изчезна и след време цъфна на вратата ми. Изглеждаше ужасно. Каза, че е спал в килера на някакъв гей бар.

— Грил барът „Бат“ ли?

— Аха.

— Откъде е разбрал как да те намери?

— По-рано му давах ключа от време на време.
— За романтични забезки?
— Както там му викат.
— Изглеждате ми някак необичайна двойка.
— Че как иначе. Да имам за приятел някакво си педи. Но пък, от друга страна, бяхме в едно и също положение, домашни кученца, тъй да се каже.

Пъд млъкна и довърши закуската си.

Корд се беше съвзел. Присъедини се към нас изкъпан, избръснат, ухаещ на дискретен парфюм, спортно облечен. Имаше вид на преуспяващ брокер, отмарящ в свободния си ден. Настани се в сепарето до мен и се усмихна любезно.

— Съжалявам, че се разкиснах преди малко. Напоследък ми е доста притеснено.

Келнерката се появи, наля кафе в чашите ни и попита Корд дали иска нещо за ядене.

— Има ли пшеничени ядки?

Русокосата поклати глава.

— Вече сервираме обедното меню. Минава единайсет.

— Тогава препечени филийки, ако обичаш, и чаша чай.

— Чай ли?

— С лимон, ако обичаш.

Момичето се отправи към кухнята. Корд ни се усмихна бодро.

— Вие, момчета, изяснихте ли нещата?

— И още как — отвърнах. — Я кажи, според теб защо ѝ е хрумнало на жена ти внезапно да сложи край на брака ви?

— Наистина ли е необходимо?

— Наистина.

— Сигурно сте чули версията на Пъд. Колкото и грубиянски да звучи, бракът ни в известен смисъл беше... измамен... Все пак можех... — Замълча, търсейки подходящите думи — Да ѝ служа. Но по един нетрадиционен начин.

— Ясно, сексуално не сте си подхождали. Но сигурно това и на двама ви е било известно доста отдавна.

— Така е. Когато се оженихме, се надявах, че мога да опитам, но...

— Но не успяваше да го вдигнеш натърти Пъд.

Корд сякаш се смути. Предположих, че по-скоро от изречените думи, отколкото от самия факт.

— Да приемем, че си опитал. От колко години сте женени?

— От осем.

— Имало ли е хубави моменти?

— Като се изключи сексът, да. Бяхме много добри приятели.

— Не бих казал, че сексът може да се изключи току-така, но това не е важно в случая. Въпросът е, защо точно сега?

— Защо се разделихме ли?

— Именно.

Момичето донесе чаша гореща вода, пликче чай, намазани с масло препечени филийки и сладко от грозде. Пъд поднесе чашата си за още кафе, аз отказах.

— Какъв плодов сладкиш имате? — попита Пъд.

— С праскови — гласеше лаконичният отговор.

— Донеси едно парче. Какъв е смисълът да изпиеш толкова кафе, ако не хапнеш нещо сладко.

Момичето се усмихна по навик и отиде да изпълни поръчката. Корд потопи пликчето чай в чашата и внимателно го натисна с лъжичката.

— И сам съм си задавал същия въпрос — рече той. — И неизменно стигам до Пени.

Изчаках. Наблюдавах го как побутва пликчето, докато получи желанието цвят. Момичето се върна и постави прибори и чинията със сладкиша пред Пъд, пъкна отстриани сметката и пак ни остави. Взех листчето.

— Пени реши, че трябва да си отидем — продължи мисълта си Корд.

— И защо?

— Нямам представа. А ти, Пъд?

— Ами тя никога не ни е харесвала, нито мен, нито него.

— Не мисля така — възрази Корд. — Може да не е одобрявала теб, Пъд. Заради пиенето и хулиганското ти поведение. Но мисля, че мен ме харесваше.

— Боя се, че грешиш — отвърна Пъд.

— А какво знаете за Делрой? — намесих се аз.

— Бива си го — рече Пъд.

— Гаден фашист — отсече Корд.

— Откога работи за семейството?

— Аз го заварих — отвърна Пъд.
— Аз също — додаде Корд. — Когато ние със Стоуни се оженихме, той си беше тук.
— Винаги ли се е грижил за охраната?
— Така изглежда — сви рамене Корд.
— Мен ме е измъквал от разни пиянски истории — рече Пъд. — Отървавал е и Корд, като изперка и го удари хормонът.
— Какви истории? — настоях аз.
Пъд налага последната хапка сладкиш.
— За мен ли питаш? Непристойно поведение в пияно състояние. Веднъж пък бях погнал някаква мацка, а тя се оказа полицайка под прикритие. Такива неща.
— И какво правеше той, за да те измъкне?
— Знам ли. Просто се появяваше в ареста или където там ме бяха прибрали, връщаше ме у дома и ме съветваше да се държа прилично. И с това се слагаше край на предявените обвинения.
— Ами ти? — попитах Корд.
— И за мен е правил същото.
— Заради малките момчета?
— Бяха по-скоро недоразумения. Имаше обаче и един гаф, в Огъста явно ми бяха заложили капан.
— Сигурно е било доста гадно. Делрой ли оправи нещата?
— Е. да. Предполагам, че е действал по нареждане на Уолтър.
— С подкуп? Или със заплахи?
— И двете, струва ми се.
— А защо не го харесваш?
— Все на много важен се прави. И се държи нагло. Класическият хомофоб.
— О, по дяволите, много хора не харесват хомосексуалистите — намеси се Пъд. — Което не значи, че са фашисти, за бога.
Корд отчупваше малки парченца от препечената филийка.
— Нещо друго да ми кажете за Делрой?
— Мене ако питаш, той чука Пени — отвърна Пъд, Надигналият се гняв ми подежда като шок. Не толкова силен, както ако бях чул някой да каже нещо обидно по адрес на Сюзан, но все пак.
— За бога, Пъд, на теб все това ти се привижда, кой кого чука.
Пъд не каза нищо повече, просто сви рамене.

— Ще се прибираш ли скоро? — попита той Корд.

— Не — отвърна Корд.

— Добре тогава. Отивам да се поизлъскам, че ще ходя на интервю за работа.

— Къде? — поиска да знае Корд.

— Фирма за доставки по домовете. Все някой от нас трябва да работи.

— Успех — пожела му Корд.

— Ако ме вземат, може и да успеем да се измъкнем от оная проклета телефонна кабина.

— Дано — рече Корд.

— До скоро — махна той към мен. — Дано ти провърви.

Дадох му визитната си картичка.

— Ако се сетиш нещо, отседнал съм в „Холидей Ин“ — качах аз. — Можеш и в кантората ми в Бостън да позвъниш. Всеки ден си проверявам телефонния секретар.

Пъд взе картичката, пожела ми успех с вдигнат палец и излезе.

— Знаеш ти, че спря да пие? — изненада ме Корд.

— Не, не знаех.

— Капка не е сложил в уста, откакто се случи... това.

— Удивително наистина.

— Грубиян е, ужасно е некоректен, пък и, боя се, че не е много умен, но се чудя какво щях да правя без него.

— Повечето хора са далеч по-свестни, когато са трезвени — казах аз. — Смяташ ли, че Делрой чука Пени?

— Не бях се замислял всъщност, но пък те се познават от толкова отдавна... Ами трябва да е била петнайсетгодишна, когато той се е появил.

Изчаках Корд да си състави мнение за версията на Пъд. Виждах, че не му е лесно Без съмнение винаги досега бе мислил най-вече за себе си и много рядко за живота извън неговия собствен.

— Не знам — рече накрая. — Не е изключено. Ако се докаже, че е истина, няма да се изненадам.

— Ами Стоуни? — попитах го. — Смяташ ли, че ти е изневерявала?

Знаех отговора, макар че оралният секс, предлаган по магистралите, едва ли покриваше понятието изневеря. Просто исках да

разбера какво знае Корд.

— Бих проявил разбиране — рече той — и бих й простил, като се има предвид как стоят нещата... Възможно е да е вършила неща, за които не знам. Но не, не ми се вярва много.

Трудно е да си го представи човек — отвърнах аз.

За да стигна до градската библиотека на Ламар, трябваше да измина две преки след магазинчето за сандвичи под неумолимото слънце на Джорджия. Още по пътя ризата залепна за гърба ми. Библиотеката се помещаваше в едноетажна бяла дървена постройка с широка веранда отпред. Покривът на верандата се крепеше на различни по размер бели колони. Влязох. Посрещна ме свежиет полъх на климатичната инсталация. Поспях да си поема дъх, след което потърсих телефонния указател на Атланта, за да открия какво пише срещу „Секюрити Саут“. Беше посочен адрес на Пиемонт Роуд в Бъкхед. Добър квартал.

Трябваша ми два часа и половина, за да се добера до Атланта, и още дващсет минути, за да открия „Секюрити Саут“ на адреса, с който разполагах, в малкия търговски център близо до ъгъла на Ист Пейсис Фери Роуд. И тук не беше по-хладно. Щом слязох от колата, ме зашемети усещането, че горещината може да се реже на парчета, от които да се построи висока стена.

В търговския център минах покрай книжарница, тайландски ресторант, фризьорски салон, магазин за спално бельо и аксесоари за баня, както и бюро за бизнес услуги „Бела“. Колкото и внимателно да се оглеждах, не открих надпис на „Секюрити Саут“. Реших, че „Бела“ е единствената ми надежда, и влязох.

Помещението беше малко, хладно и празно, ако не се броят таблото на телефонната централа, двете пишещи машини, двете кантонерки, бюрото, столът и жената. Всъщност жената седеше на стола зад бюрото. Беше чернокожа, много късо подстригана, с хубаво оформени рамене.

— Бела? — попитах.

— Дениз — поправи ме тя. — Купих помещението от „Бела“.

— Търся фирма под името „Секюрити Саут“. В указателя е посочен този адрес, но май съм сбъркал.

— Тук е — рече Дениз.

Беше облечена в тъмночервена ленена рокля без ръкави, която разкриваше силни ръце.

— Тук ли? — повторих.

— Да, сър. Ако искате да оставите съобщение, ще предам на мистър Делрой да ви се обади.

— Това е само пощенска кутия, така ли?

— И телефонна служба. Занимаваме се и със сметките.

— Аха.

— Какво „аха“?

— Така казват детективите, като се натъкнат на следа.

— Вие детектив ли сте?

— Тъкмо бях започнал да се питам. Предполагам, няма да можете да ми кажете имената на клиентите им.

— Не, сър, съжалявам. Надявам се, разбирате защо е необходимо да проявяваме дискретност по отношение на клиентите.

— Естествено.

— Вие наистина ли сте детектив?

— Да.

— От полицията в Атланта?

— От Бостън. Частен детектив.

— Частно ченге? — В гласа на Дениз прозвуча възторг. — От Баастън?

— Ей, аз подигравам ли се на акцента ти?

Дениз ме дари с усмивка.

— Какво говориш, миличък, ние, тукашните, нямаме акцент.

— Да, бе.

Огледах кантората. Прозорецът зад бюрото на Дениз гледаше към открит паркинг. От мястото си видях предницата на кола, която приличаше на „Хонда Прелюд“. Пуснах в действие омайващата усмивка на търговски пътник.

— Щом така и така съм тук — рекох, — искаш ли да проверя охранителната ви система? Мога да ви предложа добра цена за един от най-новите модели.

— Не, благодаря. Тук се чувствам в пълна безопасност.

— Имах предвид алармена система. За да пази офиса през нощта.

— От какво? За да не влезе някой да открадне кламерите ли?

— Е, просто предполагах, че все имате някаква. Мога и само да я модернизирам, колкото да си покрия разноските по пътуването.

— Тук нямаме алармена система — заяви тя.

— Мога да ви монтирам и чисто нова — настоях аз. Не се отказвах лесно.

— Ама че сте изнудвач!

— Е, не се сърдете, поне се опитах да изкарам нещичко. Ако не открия „Секюрити Саут“, няма и да ми платят.

Дениз се усмихна. Усмивката напълно я преобразяваше.

— Не ви се сърдя, но нямам нужда от онова, което предлагате.

— Не сте първата жена, която изтъква именно този аргумент.

— Сигурно. Ако желаете да оставите съобщение за мистър Делрой, ще се погрижа да го получи.

— Мистър Делрой?

— Да, сър, това е шефът. Искате ли да оставите съобщение за някой друг?

— Не — отвърнах, — съобщение няма да има.

— Нищо повече не мога да направя.

— Аз също заявих с не по-малко лъчезарна усмивка, отворих вратата и пристъпих в жаркия пек на път към колата.

В Атланта живеят по-малко хора, отколкото в Бостън, но градът е център на по-обширен район и затова изглежда по-голям. Намирах се в квартала Бъкхед, на север от Атланта, където живееше губернаторът, сред просторни морави, скъпи къщи, амбициозни гласоподаватели и десетина отлични ресторанта. Един от тези ресторанти, „При Пано и Пол“, се намираше недалеч от имението на губернатора, в малък търговски център на Уест Пейсис Фери Роуд. Беше 5:35 часът, когато влязох вътре. Все още имаше свободни маси. Поръчах си мартини с водка „Абсолют“ и пържена опашка от омар и се постарях да изглеждам като човек, който предпочита да вечеря сам в шикозни ресторанти.

Ако Джон Делрой бе шефът на охранителна фирма, чиято дейност се координираше от картотеката на бюро за бизнес услуги „Бела“, то тогава колко голяма беше тая фирма и защо шефът ѝ работеше на пълен работен ден като охранител в някаква къща? Защо не го открих в някакъв лъскав офис с просторна приемна да се разпорежда с клиенти и да бърза за заседанието на поредния съвет за борба с престъпността или да обядва в „Риц-Карлтън“ с високопоставен колега англичанин?

Отказах се от второ мартини, изядох си опашката на омара, платих сметката и отново се качих в колата. Часовникът показваше седем без двайсет. Върнах се до кантората на „Бела“ и паркирах зад сградата няколко минути след седем. Задната врата, която ме интересуваше, трябва да бе третата надясно. Излязох от колата, извадих кутията с инструменти от багажника и се приближих към вратата. Посрещна ме заключалка с пружина отвътре, ала откакто бе монтирана, рамката се бе изметнала леко, откривайки достатъчно голям процеп. Сложих си ръкавиците, с които обикновено си служа на някое местопрестъпление, завъртях топката и я фиксирах в това положение с помощта на здрава лепенка. С ножче за гипс безуспешно се опитах да избутам езичето. Върнах ножчето в кутията и посегнах

към плоския лост. Не се мяркаше жива душа. Пъхнах извития край на желязото в пролуката и отворих. Вдигна се шум, когато винтовете изскочиха от гнездата си, но който и да го бе чул, не му обърна внимание. Никой не дотича. Махнах лепенката, вдигнах кутията, влязох и затворих вратата. Бравата бе увиснала на последния винт. Приблжих се до кантората. Навън още бе светло, но вътре не успях да разчета надписите по папките, тъй че извадих фенерче от кутията, задържах го в шепа и се заех да чета. Дениз очевидно бе подреден човек. Папките бяха класирани по азбучен ред, тъй че много бързо открих „Секюрити Саут“.

Нямаше как да прикрия взлома. Дениз щеше да докладва, че същия ден някой е питал за „Секюрити Саут“, щеше да си припомни, че този някой я е разпитвал за алармената система. Полицаяте щяха да стигнат до напълно правилното заключение, че този някой е бил именно крадецът. Дениз вероятно щеше да си припомни, че мъжът се е представил като частен детектив от Бостън, което нямаше да помогне много на ченгетата от Атланта, поне докато не се свържеха с Делрой, но дори и да стигнеха до мен и Дениз да ме разпознаеше, нямаше начин да ми лепнат престъплението. Следователно нямаше причина да не открадна папката. А и имах основателна причина да не седя в разбития офис и да я преглеждам на светлината на фенерчето.

Прибрах лоста и ролката с лепенката в кутията, сложих папката отгоре и затворих капака. Излязох, придърпах разбитата врата, сложих кутията в колата, качих се и подкарах. Никой не ми обърна внимание. Изкачих хълма на Пийчтрий Роуд, стигнах до търговския център на Фип Плаза и паркирах в гаража им срещу „Риц-Карлтън“. Извадих папката от багажника, качих се на първото ниво и седнах на една пейка, за да я прочета.

Не открих нищо особено. Папката съдържаше тесте фактури, според които „Трите кобилки“ бяха изплатили на „Секюрити Саут“ годишно възнаграждение в размер на двеста и петдесет хиляди долара. Пазеха се документи отпреди пет години. Върху всяка фактура бе отбелязано „платена“, с номер на чека и дата, записани с четлив почерк. Към всеки отрязък имаше и вносна бележка, което ми подсказа, че сумата е била внесена на сметка в местния клон на Сентръл Джорджия Банк. Приложени бяха и извлечения от плащанията с „Виза“, всяко надписано със същия старателен женски

почерк: „Платено, П. К.“ и датата. Доколкото разбирах, Делрой бе плащал за цялата дейност на „Секюрити Саут“ със своята кредитна карта. Униформи, оръжие, фенери, муниции, радиостанции В същото време някой друг бе я захранвал. Пени Клайв?

Открих павилион с копирна машина на самообслужване и си направих копия от всички документи в папката. После сложих оригиналите пак на мястото им, върнах се през оживеното движение обратно в търговския център на Ист Пейсиз Фери, паркирах в същия заден двор, сложих си ръкавиците, влязох в офиса на „Бела“, върнах папката там, откъдето я бях взел. После си тръгнах. Невредим. За пореден път.

Станах рано, още преди жегата да притисне града, и пробягах осем-девет километра из Ламар под сянката на дърветата. Върнах се в мотела, взех душ, избърснах се, закусих добре, взех си допълнително кафе, затворих се в стаята, седнах на леглото и развъртях телефоните.

Първото ми обаждане целеше да открие началника на отдел „Убийства“ в бостънския полицейски участък, моя стар приятел и почитател Мартин Куърк.

— Сега пък какво искаш, дявол да те вземе! — ревна Куърк още щом ни свързаха.

— Отсъствах известно време. Домъчня ми и реших да ти се обадя.

— О, господи! — простена Куърк. — Единственото свястно нещо, което сме свършили в отдела, е да те уволним.

— Дори с това не можете да се похвалите — поправих го. Уволниха ме от Окръжната прокуратура в Мидълсекс.

— Казах „ние“ в по-широк смисъл. Ние, пазителите на реда, имах предвид.

— Ей, откакто те произведоха капитан, всичката ти човещина се изпари.

— Какво искаш? — отново попита Куърк.

— Да получа по възможност изчерпателна информация за един бивш агент от ФБР на име Джон Делрой. Запиши. Преди да постъпи в Бюрото, е служил в морската пехота. В момента има фирма в Атланта, наречена „Секюрити Саут“.

— И защо аз трябва да свърша всичко това?

— Защото, ако опитам аз, никой няма да ми каже нищо.

— То пък сякаш на мен ще ми кажат.

— Ти си капитан. Няма как да не ти обърнат внимание.

— Няма що, капитаните от градската полиция са на голяма почит сред федералните.

— Поне при мен държиш едно от първите места.

- Откъде се обаждаш?
- От Ламар, щата Джорджия.
- Браво на теб — похвали ме Куърк.

Дадох му телефонния си номер и затворих. Беше вторник. Във вторник сутринта от девет до единайсет Сюзан провеждаше семинар. Часът бе девет и петнайсет. Изпих си кафето, прочетох местния вестник докъм десет и десет. После се изтегнах на леглото и се опитах да прогоня от главата си всякакви мисли — просто да пробвам дали някоя идея няма да се роди от нищото. Всъщност най-вече Сюзан ми се въртеше пред очите, и то гола Това би решило всичките ми лични проблеми, но не и случая, по който работех. В единайсет и петнайсет й позвъних.

— Опитвам се да си изпразня съзнанието.

— Мислех, че вече си успял — засече ме Сюзан.

— Тъкмо когато си въобразих, че съм го постигнал... ми се яви ти, и то разсъблечена.

— Как изглеждам?

— Каквато те помня.

— Приемам, че е синоним на зашеметяваща — каза Сюзан. — Като киснеш там, нищо друго ли не правиш, освен да си ме представяш гола?

Случва се и да подетективствам.

— Е, и?

— И сега събирам резултатите.

— Означава ли това, че си в задънена улица?

— Не точно. Научавам разни неща. В същото време не проумявам значението на онова, което откривам.

Дай да ти помогна.

— Благодаря, докторе. Облечена ли си?

— Напълно Кажу с какво разполагаш.

— Помниш ли имената на участниците?

— Естествено — отвърна Сюзан.

— Знаех си. И тъй, Пени Клайв и сестрите й отказват да говорят с мен. Не ме допускат в къщата, в конюшните, никъде. Забраната се привежда в действие от охранители на „Секюрити Саут“.

— Още ли пазят и коня?

— Предполагам, да. Не мога да се доближа нито до него, нито до когото и да било, за да разбера със сигурност. Изгонили са двамата съпрузи на дъщерите Пъд и Корд. Сега живеят заедно в предишното любовно гнезденце на Пъд в центъра на Ламар.

— Корд беше изявеният педофил, нали?

— Да. Сега е като изгубено агне, а Пъд, съвсем неочаквано, го е взел под крилото си.

— Май обърка метафората — отбеляза Сюзан.

— Лошо се изразих. И двамата имат чувството, че Пени им е теглила шута. Усещат, че тя държи юздите, и в същото време подозират, че има интимна връзка с Джон Делрой, който е шефът на „Секюрити Саут“.

— Шефът, казваш. Това не е ли нова информация?

— Да. Очевидно той и фирмата са едно и също нещо. Също така безспорен факт е, че единственият му клиент е семейство Клайв. Дори някои от разходите по кредитната карта на Джон Делрой са платени от човек с инициали П. К.

— Пени Клайв?

— Напълно възможно. А разходите са свързани със „Секюрити Саут“.

— Как се добра до това?

— Чрез взлом.

— Винаги дава резултат. Проучваш ли мистър Делрой?

— В момента Куърк го проверява чрез ФБР.

— Ами онзи шериф Бекър?

— Помощник-шериф — уточних. — Според мен е честен. Семейството обаче има прекалено силно влияние и това му връзва ръцете.

— Все още ли те използва да му вършиш работата?

— По всички възможни начини.

— И влиянието им ни най-малко не е отслабнало въпреки смъртта на бащата?

— То май парите са му осигурявали влиянието. А сега те са в техни ръце.

— Искаш да кажеш на трите момичета.

— Да, участват с равен дял. Говорих с адвокатата на имотите им.

По линията настъпи мълчание. Знаех, че Сюзан мисли. И между веждите ѝ се е появила тънка бръчица. Така вгълбена, тя сякаш се потапяше толкова дълбоко в мислите си, че дори и да я заговориш, не чуваше. Удивително е да може да я наблюдава човек, а резултатът в повечето случаи бе поразителен. Представях си я как се е умислила. Напълно облечена.

— Делрой е, нали? — попита тя най-сетне.

— Не знам — отвърнах. — Може би.

— Все пак той е най-вероятният човек.

— Да.

— Той единствен не се връзва. Откога работи за семейството?

— От десет години, може и повече да са.

— Това ли изрови при взлома?

— Засега предположение. Бил е там, когато Пъд е влязъл в семейството, а и преди това.

— Значи Пени е била малко момиче, когато се е появил.

— Така ми се струва... сега е на около двайсет и пет.

— Все още е много млада каза Сюзан.

— Може би.

— Може би ли?

— Дори когато бащата е бил жив, тя е движила всекидневните дела на фирмата. Рязко се отличава от сестрите си. Млада е, но твърде жилава.

— Смяташ ли, че, както твърдят Пъд и Корд, всъщност тя ги е изгонила?

— Проблемите в брака на всеки от тях не са се променили. Промяната е настъпила със смъртта на Клайв.

— И Пени е поела нещата в ръцете си.

— Аха.

— Защо го е направила?

— Е, не съм аз този, който е правил докторат в Харвард.

— Знаем, че съм аз — рече Сюзан.

— А никой от двамата ни не знае защо го е направила.

— Ако изобщо става дума за нея.

— Не бих могъл да се изразя по-точно — казах аз.

— Знаем ти способностите. А какво ще кажеш за майката?

— За Шери Ларк?

— Ще има ли полза, ако говориш с нея?

— Не зная. Не я виждам тук. Витае из облаците, и то доста далеч. Живее в Сан Франциско.

— Ще помогне ли, ако идеш в Сан Франциско? В много случаи майките са добър източник на информация за децата. Дори вятърничавите майки, които за всеобщ ужас никак не са малко.

— Дори в Кеймбридж? — попитах.

— Особено в Кеймбридж.

— Ако отскоча до Сан Франциско, съществува ли вероятност да дойдеш и ти?

— Немалка.

— „Отворете златните порти, не гонете странника в нощта...“

— Престани да пееш. Помниш ли случая, който беше поел тук? Кейт и Кевин?

— Да не забравяме Валъри Хач. Също и бебето Миранда, и кучето на бабата, Бътънс.

— Фукльо! Двата случая според мен си приличат.

— Никой тук, поне доколкото съм осведомен, няма куче на име Бътънс.

— Да, но колкото по-навътре навлизаш, толкова повече разбираш, че нещата не са такива, каквито изглеждат.

Не че не го знаех, но си струваше да ми го припомни. Трудно е да живееш с мисълта, че нещата не са такива, каквито ти изглеждат. И все пак в работата на Сюзан, а и в моята това е правилото. Винаги помага, когато някой ти го припомни.

— Както си приказваме — рекох, — би ли започнала да се събличаш, а и да ми описваш всяка дреха, която сваляш?

— Определено не — отсеке Сюзан.

— Много си свенлива.

— И се гордея с това.

Замълчахме за миг. Когато отново чух гласа на Сюзан, той бе добил загадъчните нотки, познати ми от нашите игри.

— От друга страна рече тя, — докато все още говорим по темата, нещата винаги са такива, каквито изглеждат.

Чудесно обещание за срещата ни в залива.

— И още как — рече Сюзан.

Взехме си стая в „Риц-Карлтън“ на ъгъла на Стоктън Стрийт и Калифорния Стрийт, по средата на Ноб Хил, Сюзан беше вече там, когато пристигнах. Бе прелетяла от Бостън с час и десет минути по-рано, отколкото аз от Атланта. Дрехите си беше разпределила внимателно на отделни закачалки, за да не се мачкат. Козметиката си бе подредила в банята, заемайки всяко празно местенце. Беше облякла един от хавлиените халати на хотела, който бе прекалено голям за нея, и вече ухаеше на скъп сапун и шампоан. Дрехите, с които бе пътувала, също висяха в гардероба. А бельото, чорапогащникът ѝ, някакви списания и опаковъчна хартия бяха пръснати из цялата стая като конфети след карнавал. Спортният екип, маратонките, късите бели чорапки бяха грижливо подредени на леглото, заедно с половин геврек и два шоколада с добавка от витамини.

Не бях свикнал на толкова дълга раздяла, тъй че, щом затворих вратата, я взех в прегръдките си, прилепих буза до главата ѝ, затворих очи и дълго останах така безмълвен, а душата ми се разтапяше. Много добре знаех, че сме две различни същества. И слава богу. Знаех, че именно отделното съществуване прави възможна любовта. И все пак съществуваха моменти като този, мигове на съвършен покой, които внушаваха, че наистина бихме могли да се слеем в едно, като два океана на дъното на света.

— Колко хубаво е, че сме заедно — отбелязах аз.

— Не бива да се делим за толкова дълго.

— Така е.

— Още ли ти се иска телефонен секс? — попита Сюзан.

— Бих предпочел, струва ми се, нещо истинско — отвърнах. — Особено сега, когато съм тук.

— Хубави са истинските неща.

— Само дето няма място за тях... освен ако не се излегнем в антрето.

— Ще направя място — обеща Сюзан, — докато вземаш душ.

Когато излязох от банята, леглото бе разтребено и разгънато. От запасите в минибара Сюзан ми бе приготвила скоч със сода във висока чаша, а за себе си бе наляла чаша червено вино.

Отпих яка глътка. Бледата охладена течност беше прекрасна.

— Не използва ли хавлията? — попита Сюзан.

— Винаги ми пробутват малките размери. Имам чувството, че искат да обезсърчат мъжете с моя ръст.

— Не и аз — отвърна Сюзан и съблече халата си.

Нужно ни беше дълго време, за да отпразнуваме края на тъй дългата раздяла, но когато най-сетне телата ни се отпуснаха и само ръката ми остана под раменете ѝ, намерих сили да призная:

— Сега наистина се чувствам насърчен.

— Знам — рече Сюзан.

Отново замълчахме, заслушани в шепота на звездите и в шума на трамвайчето по Калифорния Стрийт. Измъкнах ръката си, станах, налях си още едно питие и заедно с бутилката вино го отнесох до леглото. Сюзан се поизправи на възглавниците, за да не се залее. Излегнах се до нея, опрян на таблата на леглото.

— Идвали ли сме тук заедно след последния път, когато те издирвах?

— Преди петнайсет години?

— Аха.

— Без съмнение.

Бях сигурен, че не е така, но какво значение имаше?

— Трудни времена — отсъдих.

— Аз за тях не мисля.

— Никога ли?

— Правя се, че изобщо не ги е имало.

— Да, но истината е друга.

— Не и за нас, такива, каквито сме сега.

— Абе кой съм аз, че да споря за здравата психика с един доктор по психиатрия?

— Ти си сладурчето на доктора.

— Така може.

В седем и петнайсет на другата сутрин, едва ли не с първите лъчи на слънцето, показало се откъм залива, вече вървахме по Пауъл Стрийт на път към уговорената среща за закуска с Шери Ларк в ресторанта „Сиърс“ близо до Юниън Скуеър. Заведението се поизхвърляше с претенциите си за изискана кухня, но аз го харесвах и не пропусках да го посетя, когато идвах в Сан Франциско, защото то ме връщаше към спомените от детството ми. Всъщност смятах, че всички добри ресторанти приличат на „Сиърс“, докато не започнах да се храня навън в компанията на Сюзан Силвърман. В седем и половина вече се бяхме настанили в едно сепаре, приехме кафе и чакахме Шери.

Когато седнахме, Сюзан вдигна слънчевите си очила на главата. Беше облякла бели панталони и черна блузка с къси ръкави, допълнена с тънко черно колие около врата. Шията ѝ излъчваше сила. Ръцете ѝ бяха слаби и жилави. За бедрата ѝ знаех, че са стегнати. Беше седнала до мен, оставяйки отсрещното място за Шери.

Хипитата не робуват на часовника, Шери пристигна в осем и петнайсет. Вече бяхме изпили по две чаши кафе, а келнерката току ни наобикаляше с менюто.

Пепеляворусата коса на Шери бе сплетена на плитка, която стигаше до кръста ѝ. На челото си беше вързала нагънато като лента червено шалче, а облеклото ѝ се състоеше от дълга до глезените тениска, боядисана на петна. За жалост липсата на сутиен отдолу бе повече от очебийна.

Изправих се, като я видях да приближава, и побързах с представянето.

— Шери Ларк, Сюзан Силвърман.

Поздравиха се и Шери седна срещу нас. Аз също седнах на мястото си.

— Благодаря ви, че дойдохте — казах.

— Когато става дума за момичетата, винаги съм налице — отвърна Шери.

Келнерката отново донесе менюто. Умълчахме се, докато го четяхме. Аз си поръчах пържени яйца с лук, Сюзан геврек, но без добавките за мазане — масло или топено сирене, — а Шери — гофрети. Сюзан я наблюдаваше дружелюбно, но аз добре я познавах. Дружелюбното изражение означаваше, че отбелязва отсъствието на грим, сутиен и чорапи и наличието на въздълга тениска и сандали. Сюзан вече преценяваше доколко на сериозно се възприема Шери и вътрешно се забавляваше. Келнерката донесе билков чай за Шери, а на нас доля кафе.

— Странни неща стават в Ламар — отбелязах аз, гледайки Шери.

— По-скоро Ламар е странно място. Потиска волния дух.

— В какъв смисъл?

— Войнстващо мъжко его и прекалено злостен капитализъм.

— О, да, разбира се.

— Схващате ли, че това всъщност са два огледални образа?

— Мачизмът и капитализмът ли? — уточних аз.

— Абсолютно. Но вие сте мъж и едва ли разбирате.

Ето че се обърна към Сюзан:

— Но вие разбирате, нали?

— Да — отвърна Сюзан. — Естествено. Парите са власт, а мъжете открай време се интересуват единствено от властта.

Шери кимна, оценявайки интелигентността на Сюзан. Дори я потупа по ръката.

— А те дори не си дават сметка за това.

Сюзан ме погледна и в очите ѝ забелязах игриво пламъче.

— Тъй-тъй! — възкликна тя.

— Щастливец съм, че имам теб — вметнах аз.

— Без съмнение — потвърди Сюзан.

— Кога за последен път говорихте с някоя от дъщерите си? — попитах Шери.

— Е, с всички тях говорих на погребението. Говорих и с Пени две седмици по-късно.

— За какво?

— Ами ние...

Поръчката пристигна, тъй че поседяхме мълчаливо, докато всеки получи своето. Шери веднага се нахвърли на гофретите. Изчаках да си поеме дъх и напомних:

— „Ние“?...

— Моля?

— Канехте се да ми кажете за какво сте разговаряли с Пени две седмици след погребението.

— А, да. Представяте ли си? Уолтър не ми е оставил нито цент.

— О, не.

Когато отчупи първата хапка от геврека, Сюзан все още не бе укротила пламъчето в очите си.

— Заявих на Пени, че според мен не е било редно да постъпи така. Та аз му създадох дом, родих му три прекрасни дъщери. Смятах, че заслужавам нещо повече.

— А Пени?

Шери отново нападна гофретите. Питам се откога ли не е яла.

— Пени винаги си е била лишена от чувства — каза Шери.

— Сериозно?

— Също като баща си — заяви Шери. — От двама ни аз бях надарената с въображение. С артистичност. Само моята душа е волна като птица. Пени е много... земна. Още от малка. Винаги е знаела какво иска и какво е необходимо да направи, за да го постигне.

— Значи е практична — отбеляза Сюзан.

— Направо отвратително — натърти Шери. — Такава практичност. Такъв материализъм. Такъв... мъжки характер.

Сюзан кимна замислено. Долавях, че се дразни от Шери, но само аз я познавах достатъчно добре, за да се досетя.

— Разбирате ли се с Пени? — попитах аз.

— Естествено... та тя е моя дъщеря.

Сюзан премига веднъж. Само аз знаех, че това означава много повече, отколкото изглежда.

— И все пак в случая не е проявила съчувствие — продължих.

— О, боже, не. Това не е в характера ѝ.

— А другите момичета?

— Стоуни и Сю много повече приличат на майка си.

— Чувствителни, артистични, свободомислещи?

— Точно така.

— Знаете ли, че са се разделили със съпрузите си?

— И двете ли?

— Да.

Шери бавно сдъвка последното парченце гофрета, преглътна, сетне прехвърли вниманието си върху билковия чай.

— Е — рече накрая, — и бездруго не ги биваше особено за съпрузи. И двамата.

— И трите ви дъщери като че ли са се затворили в себе си. Не излизат, а и не приемат посетители.

— Самотата е добър лек — каза тя.

— Мислите, че тъгуват?

— Баща им ги е осигурил много добре.

— Някакво предположение защо и Стоуни, и Сю се разделиха с мъжете си точно в този момент?

— Както казах, нито един от двамата не беше идеалният съпруг.

— Но така е било от самото начало. Защо са избрали точно сега да се разделят?

— Навярно причината е смъртта на Уолтър.

— Защо?

— Ами сега, когато него го няма, Пени поема нещата в свои ръце.

— Е, и?

— А тя открай време си е пуританка.

— Смятате, че тя е наложила раздялата?

— Още като малка се отнасяше с неодобрение към безброй неща. Кимнах, за да я насърча.

— От мен се очакваше да чистя, да готвя и да шия рокли — продължи Шери. — Сякаш можех да пренастроя душата си към нейния детски материализъм.

— Смятате, че може и насила да е накарала сестрите си да се откажат от мъжете си?

— Не вярвам да са оказали особена съпротива.

Тя направи знак на келнерката и си поръча две пасти.

— Не са ли обичали съпрузите си?

— Омъжиха се, за да угодят на баща си — отвърна Шери и налага голяма хапка от първата паста, но това не ѝ попречи да говори. — Баща им ги одобри, защото можеше да ги контролира.

— Как така Пени не се е омъжила?

— Млада е. Пък и, честно казано, мисля, че тя плаши мъжете, защото те обичат покорните жени. И от мен мъжете често се плашат.

— Вие не сте покорна — отсъдих аз.

— Не, не съм. Страстно съм отдадена на красотата, поезията, живописата, на духовното общуване, което често пъти притеснява мъжете.

— Ако Сюзан не беше тук, бих се притеснил.

Шери ми се усмихна.

— Иронията е тъй присъща на мъжете, нали, Сюзан? — каза тя.

— Така е — съгласи се Сюзан.

Още не беше изяла и половината си геврек. Шери омете и втората паста.

— Възможно ли е Доли Хартман да е имала връзка със съпруга ви преди двайсетина години?

— Оная кучка ли? Напълно способна е, разбира се, но преди двайсет години? Не, тогава ние с Уолтър бяхме много близки. Момичетата бяха малки, Уолтър все още не беше толкова известен. Не, точно тогава бяхме едно щастливо семейство.

— Доли твърди, че връзката им е съществувала.

— Не е.

Упорството ѝ с нищо не ми помагаше.

— Какво знаете за Джон Делрой? — попитах я.

— Много малко всъщност. Джон беше част от деловата страна на живота... на която аз никога не обръщах особено внимание.

— Знаете ли от колко време работи за „Грите кобилки“?

— О, не. Беше си там, преди да замина.

— И кога е било това?

— Девет години оттогава.

— И с какво се занимаваше?

— Господи, не знам. Все се мотаеше наоколо с неговите момчета. Стегнат. Лъснат. Сдържан. Жаден за насилие.

Погледнах Сюзан. Тя сякаш разглеждаше хората на бара в дъното.

— Все още ли сте с онзи китарист? — попитах аз.

— С никого не съм. Свободата се постига най-лесно, когато си сам.

Момичето донесе сметката.

— Готова съм да тръгваме, когато пожелаете.

Аз пък бях готов още щом Шери Ларк влезе през вратата, но пък нали бях дошъл чак до Сан Франциско, за да говоря с нея. Направих последен опит да пробия.

— Някакви предположения относно убиеца на Уолтър?

— По принцип никога не мисля за смъртта. Излъчва негативна енергия. Съжалявам, но предпочитам да отдам цялата си енергия на живота.

Кимнах. Сюзан все така изучаваше бара, макар да имах чувството, че устните ѝ потрепват. Вдигнах сметката и я разгледах.

— Няма ли да е проява на твърде злостен капитализъм, ако я платя сам? — попитах.

— И двамата знаем, че ако не го направиш, ще се почувстваш застрашен — отвърна Шери.

Платих. И после си тръгнахме.

39

— Прояви трогателно очебийна неувереност — подхвърли Сюзан, докато вървахме по Пауъл Стрийт. — Как само грабна сметката.

— Боях се от кастрация — отвърнах.

— Ако пък беше изчакал тя да посегне към сметката, щяхме да остареем в онова сепаре.

— Някакви проникновени мисли?

— Основани на едночасово наблюдение?

Не се намираме в клиника, Сюзан. Ще трябва да се справим наместо.

— Нямам никакви идеи, но мога да формулирам няколко предположения.

— Харесвам твоите предположения.

— Първо, не е толкова глупава, колкото изглежда. Въпреки хипарския ѝ брътвеж у нея определено се долавят проблясъци на интелигентност.

— Но не са много — отбелязах аз.

— Не, не са. Не съм казала, че е блестяща. Служи си предимно с разсъждения и понятия, които е чула тук-там. Кое е обичайно явление, например това за бащите, насърчаващи дъщерите си да си вземат мъже, които не стават за съперници на бащите. Може просто да го е чула отнякъде, но го е разбрала добре, за да го приложи и към собствения си съпруг.

— Стига да е вярно.

— Казах ти вече, това са само догадки.

— Нещо друго?

Правех усилия да не се задъхвам, сякаш изкачването по Пауъл Стрийт бе лесно. При това внимателно наблюдавах Сюзан. Виж, тя си дишаше съвсем нормално. Естествено, аз носех четирийсет-петдесет килограма повече от нея. Пък и на няколко пъти ме бяха прострелвали. Рано или късно прежеждията дават отражение.

— Изпълнена е с гняв.

— Срещу?

— Срещу съпруга си, срещу мъжете изобщо, срещу Пени, а и срещу света, в който тя е отритната, без да забравяме и китариста, който я е изоставил.

— Мога ли да вярвам на онова, което говори за Пени?

— Няма откъде да знаем. Гневът ѝ може да е правилно насочен и основателен, а може да е просто чувство, от което се нуждае поради съвсем други причини.

— Смяташ ли, че обича поезията, красотата, мира и силата на цветята?

— Смятам, че просто мрази да изглежда обикновена — рече Сюзан.

— Мислиш ли, че обича дъщерите си?

— Напуснала ги е, когато най-малката е била... на колко?

— На петнайсет.

— Отпратила е към другия край на континента и ги вижда от дъжд на вятър.

— Значи ако наистина ги обича, чувството не е непреодолимо.

— Именно.

— А парите, от които е била лишена?

— Щяха да ѝ помогнат да наложи мнението, че е необикновена.

— Но пък ще осигурят добра издръжка на дъщерите.

— Едно нещо е сигурно. И то е наблюдение, а не догадка: Шери не е човек, дете ще си остави коня в калта.

— И това се отнася за всичко, което е важно за нея?

— Абсолютно.

— По-объркан съм, отколкото преди да се срещнем.

— На всичко отгоре дойде чак дотук, за да не пропуснеш шанса.

— Е, и ти дойде.

— Проблясък насред тъмния облак.

Стигнахме Калифорния Стрийт и Сюзан спря за миг.

— Готова съм първа да се предам — рече тя.

— Имаш нужда от почивка, така ли?

— Да.

— Слава богу — изпъшках аз.

Застанахме на ъгъла и се заяхахме в хората, които слизаха и се качваха в трамвая. Намирахме се сред шикозните хотели на Ноб Хил. Зад нас беше „Станфърд Корт“, отсреща бе „Феърмонт“. По-нагоре от „Станфърд Корт“ бе кацнал „Марк Хопкинс“, където все още можеше да получиш питие, замаян от чувството, че си се възкачил на върха. В далечината заливът запълваше хоризонта с приятното сияние на импресионистично платно. То обагреше едва ли не с романтични краски боклука по улиците и многобройните неугледни сгради. В ниското зад нас под Юниън Скуеър и надолу по Маркет Стрийт хорското гъмжило изглеждаше тъй настървено, че не ми се искаше Сюзан да върви сама... Макар че, вярна на природата си, Сюзан винаги вървеше сама.

Какво те смущава най-много? — попита ме тя.

— Твърде много противоречиви твърдения от безброй ненадеждни свидетели.

Вдясно, надолу по Калифорния Стрийт и малко встрани, се намираше Чайнатаун с пагодата на входа и всичко, което може да се очаква от един китайски квартал. Още по-нататък, на равното, беше центърът на града със задължителните белези на един градски център. Дори когато не се виждаха мотрисите, свистенето на жиците създаваше постоянен звуков фон на нашия разговор.

— И въпреки това има поне някои неща, които изглеждат ясни, като те слушам да говориш за тях.

— Като това, че нямам представа какво правя?

— Като цялостната промяна след смъртта на бащата.

— Може това да е било естественото състояние на нещата, тъй да се каже, а присъствието му да е пречело то да се установи.

— А може някой друг да е заел мястото му и да е променил нещата — продължи да разсъждава Сюзан. — Във всеки случай той е бил авторитетът в семейството, а сега не е. Кой е заел мястото му?

— Няколко души твърдят, с почти едни и същи доводи, че е Пени.

— Както и Шери — добави Сюзан.

— Да.

— Като страничен наблюдател, позволи ми да отбележа, че едно нещо не се е променило.

— Казвай.

— Охранителната компания.

— „Секюрити Саут“. Джон Делрой. У него това ти харесва, нали?

— Бил е там, когато бащата е бил жив Там е и сега — каза Сюзан.

— Пъд подхвърли, че Делрой и Пени имат сексуална връзка.

— А ти какво смяташ?

— Първия път ми се стори абсурдно. Тя наистина е очарователна. Почувствах се едва ли не обиден.

— А сега?

— Сега ли... Ами знаем само това, което сме чули. Делрой си е още там, а няколко души твърдят, че Пени е човекът с авторитет.

— Животът е пълен с мъка.

— За щастие аз винаги имам избор.

— Бива те с приказки да завъртиш главата на някое момиче, не отричам.

— Истината е, че ти си моят избор. Всичко останало е хипотетична възможност.

Сюзан се усмихна и удари глава в рамото ми.

— Ще можеш ли пеша да стигнеш до хотела, старче?

— Я почакай, преди малко май ти настоя да забавим темпото.

— От състрадание. Просто те съжалих.

Тръгнахме по Калифорния Стрийт надолу към Стоктън.

— До утре можем спокойно да останем тук. Какво искаш да правим до края на деня? — попитах.

— Не съм съвсем сигурна, а на теб какво ти се иска?

Усмигнах се.

— О — рече Сюзан, — това ли било.

Ухилих се още по-широко.

— А после ще обиколим ли магазините?

— Естествено, стига да не си уморена.

— Никога не съм толкова уморена, че да се откажа от проявата на злостния си капитализъм.

— Мога да кажа същото за войнстващото ми мъжко превъзходство.

— Това е то, господ знае какви хора да събира. Завихме надясно по Стоктън Стрийт и влязохме в хотела.

На летището в Сан Франциско дълго държах Сюзан в прегръдките си, преди да се качи на самолета за Бостън, а аз самият да отлетя към Джорджия. После, докато се озъртах за колата си на паркинга на летището в Атланта, имах чувството, че все още усещам парфюма ѝ, а май и вкуса на червилото ѝ. Отсъствието ѝ винаги бе осезаемо за мен. Вече ми беше мъчно, а докато си открия колата и потегля към Ламар, бях твърде тъжен за човек с моята вродена жизнерадост, Попях си да се разведрия, но пък „Бързам да се върна, у дома, в Ламар, Джорджия“ като че ли не ми действаше достатъчно ободрително.

Тук дори нощем бе горещо, тъй че в хотела влязох с влажна от пот, залепнала за гърба ми риза. В стаята си приготвих питие, седнах на леглото и отпих, без да преставам да мисля за Сюзан. Налях си и второ питие и когато му видях сметката, изплакнах чашата, прибрах бутилката, взех си душ и си легнах, макар че дълго време не успях да заспя. На сутринта след закуска ми позвъни Мартин Куърк.

— Та за Джон Делрой... — започна той.

— Да, сър.

— Според картотеката на ФБР не е работил при тях.

— Ахааа.

— „Ахааа“?

— Типично възклицание за детектив — поясних аз.

— Е, нищо чудно, че се обърках — каза Куърк. — Проверих и в морската пехота. Човек на име Джонатан Делрой е загинал при боевете с Япония на остров Гуадалканал. Имат Джон Делрой, ефрейтор, в момента на служба. Както и Джон Майкъл Делрой, който се е уволнил през петдесет и осма.

— Моят човек е на около четирийсет.

— Това са всичките Делрой, с които разполагат — каза Куърк.

— Ахааа, ахааа.

— Толкова успях да открия — рече той.

Затворих и се обадох на доктор Клайн. Жената на телефона обеща той да ми позвъни. Отказах, като обясних, че според наличната статистика лекарите не си дават труда да се обаждат на търсилите ги в тяхно отсъствие, тъй че предпочитам лично да го посетя. Тя ме попита дали случаят е спешен. Казах й, че е спешен, но не е от медицинско естество. Това толкова я обърка, че ме прехвърли на личната сестра на доктора. След още дълги обяснения и недомлъвки се договорихме той да ме приеме след визитация, преди да влезе първият му пациент. Но за съвсем кратко, защото докторът бил много зает. Препоръча ми да бъда там преди десет.

Така и направих. В единайсет и петнайсет Клайн излезе от кабинета си, ухили ми се и с вдигнат нагоре палец ме покани да вляза.

— Лесно се справихте с моите пазителки.

— Не бих казал.

— Много са старателни.

— Аз също — отвърнах.

— Какво мога да направя за вас?

— Да ми кажете кога са се върнали резултатите от изследването за ДНК на Уолтър Клайв.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Можех да ви го кажа и по телефона.

— А кога щяхте да ми се обадите?

— Сигурно още преди края на месеца — каза Клайн.

Той натисна копчето на интеркома.

— Марджи? Моля те, донеси ми картон на Уолтър Клайв. — Сетне отново вдигна очи към мен. — Държа да е подръка, докато реша как да уредя въпросите около резултатите.

— Ще ви помогна — успокоих го аз.

Марджи влезе с папката. Изглежда ме със същото дълбоко объркване, което бе демонстрирала и по телефона, след което се върна на поста си. Клайн разлисти папката и бързо откри каквото търсеше.

— Резултатите са пристигнали на дваайсети май.

— А кога уведомихте Клайв?

— Същия ден.

— Да не се окажете изключението, което потвърждава правилото за лекарите?

— Веднага му се обадох — настоя той. — Помня, защото беше много необичайно.

— Значи резултатите са му били известни на двайсети.

— Да.

— И не сте ги съобщавали на други хора?

— Не съм.

— Възможно ли е някой друг да е узнал?

— Може той да е споделил с някого.

— Но не и с човек от лабораторията или от кабинета ви?

— Не. Уолтър използва друго име. Това вече ви го казах миналия път.

— Ами ако резултатите с това чуждо име са класирани в неговата папка, трудно ли е да се досети човек за кого се отнасят?

— Не бяха в неговата папка — възрази Клайн. — Заедно с резултатите от изследванията на Доли и Джейсън ги държах в запечатан плик, заключен в бюрото ми, и то доста време след смъртта му.

— Помните ли деня на смъртта?

— Преди няколко месеца беше.

— Убийството е извършено на двайсет и втори май — натъртих.

Клайн се отпусна в стола си. На стената зад гърба му висеше цветна снимка в рамка. Три малки момченца, скупчили се около хубава жена с голяма шапка. До снимката висеше дипломата му.

— Боже господи! — въздъхна той.

Тъкмо излизах от колата на паркинга зад мотела, когато дребничък чернокож мъж с бейзболна шапка изскочи от пикап тойота и се насочи към мен.

Мистър Спенсър — рече той, — аз съм Били Райс, грижа се за Торнадо, ако си спомняте.

— Спомням си — отвърнах. — Как е той?

— Добре е — измънка Били.

Стори ми се някак потаен.

— Може ли да поговорим в стаята ви?

— Разбира се.

Качихме се по стълбите и по външната тераса стигнахме до стаята ми. Били остана да стърчи до стената. Стаята беше разтребена. Климатикът работеше, тъй че беше приятно хладно. Когато затворих вратата, Били май се поотпусна.

— Ще може ли да заключите? — попита той.

Щракнах резето и поставих веригата. Спуснах и щорите.

— Ето на — казах. — Сами сме.

Били кимна и приседна на ръба на грижливо оправеното легло, леко приведен напред и стиснал ръцете си една в друга, с лакти, опрени в коленете.

— Как научи къде съм? — попитах го аз.

— Всички знаят.

— А знаят ли защо?

— Чудят се.

Не виждах причина да разсейвам догадките.

— С какво мога да ти помогна? — зададох следващия въпрос.

— Не знам с кого друг мога да приказвам за това — започна Райс.

Изчаках.

— Тъй де, говорих с Делрой, а той ми вика да върша това, за което ми плащат, и да не се тревожа за неща, дето не са моя работа.

— Ахааа.

— Но, по дяволите! Плащат ми да се грижа за Торнадо. И моята работа е да се тревожа за него.

— Точно така — съгласих се аз.

— На Пени не мога да кажа. Тя знае, а не прави нищо.

— Ахааа.

— А никой не е нарушил закона или нещо подобно.

— Тогава защо се тревожиш?

— Ами не го пазят.

— „Секюрити Саут“ ли?

— Те де. По цял ден са там, гледат някой да не припари до офиса или в къщата на мистър Клайв. А за Торнадо никой не го е грижа, освен мен.

— А преди го пазеха, така ли?

— Винаги имаше по някой отпред, точно до неговото отделение в конюшната.

— Казва ли ти някой защо вече не го охраняват?

— Ами, не. Делрой ме изгони, като се опитах да го питам.

— Сигурно смята, че вече няма опасност.

— Че защо ще мисли така? Онзи нали уби мистър Клайв, докато се опитваше да се добере до Торнадо.

— Може би.

— Как така може би?

— Просто още не сме хванали убиеца. Затова нищо не знаем със сигурност.

— Аз си спях при Торнадо — рече Райс.

— Семейство нямаш ли?

— Кой, аз? Десетгодишна дъщеря имам, в Ню Орлиънс е при бившата ми жена.

— Оръжие имаш ли?

— Двущетка десетка, от брат ми.

— Доста би те забавила. А знаеш ли как да стреляш с нея?

— Ходил съм на лов. Който е израсъл тука, все знае какво е да подгониш плячка.

— Ас такава пушка на какъв лов се ходи? За птеродактили ли?

— Може и за крадци — рече Райс.

— Кажу какво искаш от мен.

— Не знам. Тревожа се за коня. Приличате на човек, дето може да му се кажат някои неща.

— Има ли телефон, на който да мога да те потърся?

— В офиса позвънете, ще ме повикат. Не им казвайте кой сте. За вас там е забранено.

— Кой го казва?

— Пени, Делрой... никой не бивало да приказва с вас, нито да ви пуска, ако ви види наблизо.

— Но ти все пак дойде.

— Защото се безпокоя за коня.

— Според мен Торнадо няма да пострада.

— Знаете ли нещо?

— Почти нищо — отвърнах. — Само че вече имам някоя и друга смислена догадка.

— Аз няма да го оставя. Пушката ми също.

— Така да бъде. А аз ще подхвана нещата от другия край.

— Какъв друг край?

— Точно това се надявам да разбера.

Седях при Бекър в кабинета му. Климатикът работеше, в ъгъла се въртяха почти невидимите перки на огромен вентилатор, а ние двамата пиехме кока-кола.

— Два дни, преди да го убият, Клайв със сигурност е научил, че е баща на Джейсън, сина на Доли Хартман.

— Как е научил? — сепна се Бекър.

— Получили са се резултатите от изследване на ДНК.

— Сто процента?

— Ни повече, ни по-малко.

— Значи има още един наследник.

Бекър бе наклонил стола си назад, доколкото бе възможно, и балансираше тежестта само с палеца на левия си крак. Кобурът с пистолета му лежеше върху бюрото.

— В завещанието са споменати само трите му дъщери.

— И ти мислиш, че ако беше живял по-дълго, това щеше да се промени?

— Денят на убийството наистина ме смущава — отбелязах аз.

— И други неща са трудни за проумяване — добави Бекър. — Например на колко години е момчето? На двайсет и пет?

— Доли твърди, че е имала предишна връзка с Клайв, после е изчезнала, докато Шери си отиде.

— Бавно и славно, така се печелят състезания — подсмихна се Бекър. — Да не мислиш, че някое от момичетата е видяло сметката на стария, за да му попречи да промени завещанието?

— А може и трите да са действали заедно.

— Защо да не очистят сина, Джейсън?

— Старият им е бил подръка. А пък ако бе включил момчето в завещанието, преди те да са го очистили, тогава би трябвало да делят братовото наследство с майката.

— От сестрите коя ти изглежда най-подозрителна?

— Труден въпрос — отвърнах аз. — Бих казал, че Стоуни и Сю не биха се поколебали да замислят нещо такова, но трудно биха го осъществили. От друга страна. Пени като нищо би се справила, но не би го замислила.

— Ами старият ни познайник, дето стреля по конете?

— Били Райс дойде да ми каже, че вече няма специална охрана за коня.

Бекър се намръщи. За пръв път забелязвах мускулите на лицето му да се раздвижват.

— Райс беше конярят, нали?

— Да.

— Какво пък, нали минаха няколко месеца.

— Знам, но Торнадо е много ценен, а районът на конюшната и къщата все още се охраняват. Просто никой не обръща особено внимание на коня. Единствено Били, който спи при него в конюшната с пушка двуцевка.

— В случай че някой хипопотам се промъкне там незабелязано — допълни Бекър.

Той остави стола си да стъпи на крака. Когато успя да достигне кобура с пистолета, той го обърна само с показалец, така че да застане успоредно на бележника.

— Излиза, че не очакват някой да стреля по Торнадо — продължих мисълта си. — И защо е така?

— Може пък Клайв да е стрелял по конете — каза Бекър.

— И цялата тая история със стрелбата е целяла само да отвлече вниманието?

— Само дето продължи доста дълго преди да се получат резултатите от ония изследвания.

— Искаш ли да чуеш една хипотеза? — предложих му аз. — Убиецът научава за историята с бащинството. Знае, че Клайв се кани да си направи изследване на ДНК. Започва нападенията срещу конете, така че, ако се наложи Клайв да бъде убит, стрелбата да изглежда свързана с предишните инциденти с конете.

— Това обяснява защо никой не го беше грижа дали конете умират, или не.

— Именно.

— Смислена версия — похвали ме Бекър.

- Нали?
- Направо трънки да те побият.
- И още как.
- Можеш ли да я докажеш?
- Въпрос на време.
- Каква е ролята на Делрой във всичко това?
- Не знам. Според Пъд Потър Делрой и Пени Клайв са любовници.
- Пени?
- Така казва Пъд.
- Трезвен ли беше, когато ти го каза?
- Да. Изскочи още нещо за Делрой. Тоя тип се оказа голям мошеник. Никога не е работил в Бюрото. Никога не е бил в морската пехота. А мен ако питаш, не работи за никаква голяма фирма. „Секюрити Саут“, това е самият той. И действа чрез една пощенска кутия в Атланта.
- Ей, ама ти сума неща си изровил.
- Ние, частните ченгета, никога не спим.
- От друга страна, може да приемем, че си служи с измама, за да преуспее. Кое то не е нищо ново. Разполага с нужните документи за територията на щата Джорджия.
- Кое то означава, че отпечатъците му са картотекирани.
- Разбира се.
- Може пък да ми ги набавиш, а и да научиш с какво се е занимавал, след като не е бил нито в Бюрото, нито в морската пехота.
- Бекър отпи от кока-колата.
- Е, да — въздъхна. — Мога да го направя.
- А междувременно аз ще извърша още няколко дискретни незаконни прониквания с взлом.
- Хубаво ще е да изровим нещо, което да ни свърши работа в съда — отбеляза Бекър.
- По време на незаконното проникване с взлом на едно частно ченге, което дори няма разрешително за работа в Джорджия?
- Добре ще е да не те хванат — отбеляза Бекър.
- Още по-добре ще е ти да не ме следиш.
- А най-добре ще е да не поискат от мен обратното.
- Рано или късно ще открия какво точно се е случило.

— Хубаво би било — подсмихна се Бекър.

Уговорих се с Руди Валоун да изпием по едно в „Падок“ таверна в приземния етаж на сградата, в която се помещаваше и кантората му. Барът се простираше край стената вдясно от входа, а иначе заведението бе от ония, в които човек се отбива за чийзбургер или трипластов сандвич, или пък, ако има среща с жена, която иска да шашне, като поръча пиле в гърне или салата от спанак. Полилеи в стил „Тифани“ висяха от тавана, сепарета с пейки от тъмен дъб срещу бара и няколко масички встрани оформяха интериора на заведението. Зад бара бе монтирано неизменното огромно огледало, тъй че всеки можеше да се любува на образа си или да зяпа жените, или и двете.

— Усърдно момче сте, не може да се отрече — рече Валоун замислено, докато отпиваше от чашата двоен бърбън с лед.

— Признателен съм ви, че го забелязвате — отвърнах. — Кажете, Уолтър Клайв споменавал ли е пред вас, че възнамерява да промени завещанието си?

От вътрешния джоб на самото си Валоун извади кожен калъф с пури. Предложи първо на мен. Отказах. Той подряза крайчето на своята със специално за целта мъничко сребърно ножче. Сетне бавно разпали пурата, поднасяйки я към пламъка. Смукна, издуха дима и въздъхна доволно.

— Боже, какъв аромат.

На мен ми замириса на подпалена купчина боклук, но си замълчах, Валоун отново надигна чашата.

— Така човек трябва да приключва работния ден — каза той.

— Уолтър Клайв споменавал ли е, че възнамерява да промени завещанието си? — повторих аз.

— Това може да се нарече доверителна информация между адвокат и клиент.

— Не е задължително. Особено след като клиентът е застрелян.

— Може и така да се каже.

Валоун отново смукна, този път завъртайки леко пурата в устата си.

— Разполагате и с подкрепа на местно ниво.

Скромно сведох очи.

— Долтън Бекър ми говори за вас.

— Това е то местна подкрепа — рекох аз.

— Всъщност помоли ме да ви окажа максимално съдействие. Не пропусна да отбележи, че не иска от мен да нарушавам етичните норми, но щял да ми бъде признателен за всяко нещо, с което мога да ви помогна.

— С Долтън открай време сме близки — вметнах аз. — И тъй, Уолтър Клайв споменавал ли е, че възнамерява да промени завещанието си?

Валоун отново си поигра с пурата. Сякаш си бе наумил да изравни пепелта от всички страни.

— Веднъж говорихме за това — отговори той най-сетне.

— Кога?

— Преди да умре.

— Кога по-точно?

— Ей че сте взискателен! Може би месец преди това.

— И какво ви каза?

— Съществувала вероятност да поиска известни промени в завещанието си и дали щяло да има затруднения. Отвърнах му, че няма да има и ще стане много лесно. И попитах дали иска да го нахвърля в общи линии. Той отказа. Не бил сигурен дали изобщо ще се стигне до това. Щял да ме уведоми допълнително.

Отпих глътка от наливната бира, която си бях поръчал.

— И уведоми ли ви?

Валоун извади пурата от устата си и поклати глава. Ако не беше взел тази предпазна мярка, май щеше да си опърли лицето.

— Имате ли някаква представа как щеше да промени завещанието си?

— Ни най-малка.

— А нещо за причината?

— Също. Уолтър не беше от приказливите. Струва ми се, че Пени беше единственият човек, на когото се доверяваше.

— Тя да е говорила с вас?

— Пени ли? — усмихна се Валоун. — Но да, разбира се, винаги казва нещо мило, забавно и приятно. И никога нещо, което би могло да съдържа някаква информация.

— А разбира ли от бизнеса?

— В последните години тя го движеше. Баща ѝ служеше само за фасада, откакто тя порасна. Той уговаряше клиентите, пиеше си пиетието с богатшите в клуба, с Доли ги канеха на закуска в „Читалнята“ в Саратога. Редовно имаха запазена маса в ресторанта „Джо“ за морски деликатеси в Маями. И други подобни. А Пени си стоеше у дома и управляваше бизнеса.

— А другите момичета?

Валоун отново се усмихна.

— Питате за тяхната роля в бизнеса?

— Да.

— Отговорът е „никаква“. Нямаха нищо общо с това, поне доколкото на мен ми е известно — отвърна Валоун.

— В такъв случай с какво се занимаваха? Като изключим пиенето и свалянето на мъже.

Валоун отново взе пурата между пръстите си и се усмихна.

— С нищо — отвърна той.

— Значи само пиене и мъже.

Поредно кимване.

— Мъже и пиене — провлече. — Пиене и мъже.

Той тръсна съвършено оформеното стълбче пепел в пепелника на бара.

— Е — рекох аз, — има и по-лоши начини човек да убива времето.

— Това е самата истина — съгласи се Валоун.

След като се разделихме с Валоун и потеглих обратно към мотела, забелязах, че ми се е закачила опашка. Човекът зад волана не беше много вещ в тая работа. Току се залепяше за мен или пък изоставаше твърде далеч назад и това го принуждаваше да натисне газта и да задминава колите, за да не ме изпусне.

Паркирах на обичайното място зад мотела. Онзи спря зад мен, после отиде в другия край на паркинга и с надеждата, че не съм го забелязал до този момент, завъртя колата и паркира на заден на място, където можеше да ме последва по най-бързия начин, ако реша да офейкам. Жалка гледка. Останах в колата с включен мотор и климатик и отделих минута-две за размисъл. Сетне излязох, отидох до колата му и почуках на стъклото. Прозорецът се спусна безшумно, студеният въздух се втурна навън, а горещият нахлу вътре. Зад волана седеше слабичък младеж с къдрава руса коса и авиаторски слънчеви очила. Беше облечен в карирано лятно спортно сако. Изглежда ме с толкова старателно заучено безразличие, че неволно се усмигнах.

— Какво има?

— Къде ти е шефът? — попитах го.

— Моля?

— Делрой — уточних. — Къде е той?

— Не ви разбирам.

— Колата е регистрирана като собственост на „Секюрити Саут“ — казах аз уверено, сякаш бях проверил.

— Откъде знаете? — сепна се младежът.

— То затова колите ги оборудват с телефони. Лепна ми се още като тръгнах от „Падок“ и ме проследи дотук. По-нескопосано следене не бях виждал.

— По дяволите — ядоса се хлапакът — За пръв път ми е. Ще кажете ли на Делрой?

— Може и да си премълча. Казвам се Спенсър, а ти?

— Хърб рече младежът — Хърб Симънс.

С фамилията се позатрудни, което ме наведе на предположението, че това не е истинското му име.

— Защо ме следиш, Хърб?

— Делрой ми поръча. Да ви наблюдавам и да съобщя, ако се приближите до къщата или конюшните.

— Къщата ще рече имението на Клайв ли?

— Да, сър.

— Ами ако все пак успея да проникна?

— Инструкциите са да се обадя за подкрепление, за да ви попречим.

— Защо?

— Нахлуване в чужда собственост.

— Затова щеше да ви е нужно доста голямо подкрепление.

Откога работиш за „Секюрити Саут“?

— От един месец.

— А преди това?

— Бях полицай в Атенс. Не ми се е налагало да следя някого.

— Добре звучи — окуражих го. — Та докато не сме сменили темата, къде е Делрой?

— В Саратога. Торнадо ще участва в състезанието на новите надежди.

— Значи и Пени е там.

— И мис Пени, и всички. През август всички отиват в Саратога... Да му се не види, аз пък никога не съм ходил там. Всъщност само веднъж, докато служих във Военновъздушните. Иначе не съм напускал Джорджия.

— Не е бог знае какво — успокоих го аз.

— Ще кажете ли на Делрой?

— Не — отвърнах. — Ами смяната ти кога изтича?

— Никой няма да ме сменя. Делрой каза, че не достигат хора, затова само аз отговарям за вас.

— Трудно е да следиш някого сам.

— Така си е — съгласи се Хърб.

— Защо той не задели някой от ония, дето пазят конюшните, да ти помага?

— Никой вече не пази конюшните. Решиха, че най-добре ще е просто някой да следи вас.

— А кого ще повикаш, ако имаш нужда от подкрепление?

— Онези, дето са в къщата. На тях трябва да се обадя.

— А защо пазят къщата?

— Не знам. Знам само, че никой не бива да влиза вътре.

— Виж какво, момче, сега се прибирам, ще хапна някакъв сандвич, ще гледам мача на „Брейвс“ и после ще си легна.

Хърб не знаеше как да реагира на това изявление, затова се постара да ме изгледа войнствено.

— Приятна вечер — рекох на сбогуване.

Заобиколих покрай моята кола и влязох във фоайето на мотела. Погледнах си часовника. Показваше шест и трийсет и пет. Прекосих фоайето, минах през страничната врата, сетне покрай съседната бензиностанция и стигнах до магистралата. От конюшните на „Грите кобилки“ ме дележа три-четири километра. Реших да се поразходя. Беше ранна привечер и все още беше много горещо, тъй че в седем, когато наближих района на конюшните, цялата ми риза беше мокра от пот. Първо се натъкнах на Мики Блеър, която обливаше един от конете с маркуч. Очевидно на животното му беше твърде приятно. Добре разбирах защо. То и на мен би ми харесало.

— Здравсти — рекох. — Ето че пак съм тук.

— О, здравейте — зарадва ми се Мики. — Вече си мислех...

— Да. Бяхме се разделили, но сега отново ме наеха. Има ли някой в офиса?

— Не. Заключено е.

— Имаш ли ключ?

— Разбира се.

— Трябва да вляза.

— Защо?

Водата обливаше дребната дореста кобила, която бе навела глава, за да може да ме наблюдава.

— Пени иска да проверя нещо в папките.

— На мен никой нищо не ми е казал — рече Мики.

— Нищо чудно. Всичко трябва да се свърши без много шум.

— А, не знам...

— Ясно е, че не знаеш и не би трябвало да те разпитвам. Никакви обяснения. Пени просто иска да проверя едно-друго за „Секюрити Саут“.

— За „Секюрити Саут“ ли?

— Да, по-точно за Джон Делрой.

— Искате да проверите нещо за мистър Делрой? — Тонът на Мики навеждаше на мисълта, че ѝ харесва идеята да се проверят делата на Делрой.

— Подозира, че той я краде.

— По дяволите!

— Сега е най-подходящият момент да свърша тая работа. Докато всички са в Саратога.

Мики кимна, доводите ми ѝ бяха прозвучали напълно достоверно.

— Затова реших да рискувам и да ти кажа как стоят нещата. — Усмехнах ѝ се. — Ще го запазим в тайна, нали?

— Естествено — обеща Мики. — Ключът е на пилона, като отворите вратата на склада с амунициите, ще го видите.

— Благодаря.

Папките бяха заключени, но реших, че все някъде ще открия ключа. Който оставя ключа от офиса на пирон в склада, едва ли би скрил ключа от тоя шкаф. Може би не се намираше много нависоко, Пени сигурно го държеше някъде подръка. В същото време не ми се вярваше мястото да е много отдалечено, защото никои не обича затрудненията. След пет минути го открих, провесен на кукичка в тоалетната точно под кърпата за лице.

Доста време не попаднах на нищо интересно. Все пак не се затрудних. Папките бяха безупречно подредени, което много ми помогна. Всяка носеше съответния надпис по азбучен ред, а най-отзад открих папка без надпис. Извадих я. Тя съдържаше доклади на „Секюрити Саут“, чиито дати обхващаха период от над десет години. Тук се съдържаше информация за Стоуни и авантюрите ѝ по магистралите, за проблемите на Корд с малките момчета, за изневерите на Сю, за арестуването на Пъд по обвинение в пиянство и побой. Изложението по всеки инцидент включваше подробности около предприетите действия и сумите, изразходвани от „Секюрити Саут“, за да се реши проблемът. Повечето от докладите в първите години бяха подписани с инициалите У. К. а напоследък все по-често с П. К.

Открих също и напечатан на пишеща машина доклад от три страници, неадресиран и неподписан, в който в крайна сметка се излагаше становището, че е напълно възможно Уолгър Клайв да е имал авантюра с Доли Хартман по време на брака си с Шери. А също и че е възможно Джейсън Хартман да е син на Уолгър. Мярнах копирна машина върху дългата маса зад бюрото. Направих си копие от доклада, пъхнах го в задния си джоб, а оригинала върнах на място в папката. Предположих, че докладът е изготвен от Делрой и е бил предназначен за Пени, Инициали не бяха поставени, но пък едва ли Уолгър Клайв сам би поръчал подобно разследване. По-добре от всеки друг той би трябвало да знае дали съществува вероятност да е бащата на Джейсън.

Рових се из документите още час, но не открих нищо интересно. Светкавичната ми проверка показа, че Пени управлява бизнеса и че фирмата процъфтява. Заключих шкафа, оставих ключа на мястото му, загасих лампата, заключих офиса и върнах ключа в склада.

Мики бе привършила с кобилката, която вече бе настанена в отделението си и бе подала глава, за да ме разгледа. С половин морков щях да я спечеля завинаги. Мики бе седнала върху обърната наопаки щайга за мляко и четеше списание „Космополитън“.

Да имаш някъде моркови? — попитах я аз.

— В торбата рече Мики и посочи с глава черна брезентова торба до левия ѝ крак.

Вътре открих найлонова торба с моркови, спортен екип и гримове. Избрах един морков.

— Поднеси го с отворена длан и я остави да го поеме с език. Така няма да сбърка пръстите ти с моркова.

— Ей, малката, да знаеш, че съм роден в Ларами, Уайоминг. Да не мислиш, че не разбирам от коне?

— Сериозно? А на колко години си бил, когато си заминал оттам?

На десет-дванайсет.

Мики се усмихна.

— Поднеси го с отворена длан и я остави сама да си го поеме — повтори тя.

Така и направих. Дорестата кобилка си взе моркова и пръстите ми останаха невредими.

— Откри ли нещо? — попита Мики.

— Нищо особено. Ти какво ще кажеш за Делрой?

— И той като мен е наемен работник.

— Това ми е известно. Все пак ми се струва, че който не се плаши да тренира Джимбо, би трябвало да има известна свобода.

Мики ми се усмихна. Имаше широка уста. А големите ѝ очи гледаха умно.

— Делрой е гадняр — рече тя. — Косите ми настръхват всеки път, като ме заговори.

— Сериозно? Аз пък се чувствам така, като се срещна очи в очи с Джимбо.

— Той поне е честен. Ако си науми, ще те убие, стига да му позволиш. А Делрой е плужек.

— Недей да увърташ, говори направо.

— Казвам каквото ме питате — усмихна се Мики.

— Защо го нарече влечуго?

— Винаги е лъснат до блясък и адски вежлив. Такъв и на плажно увеселение да го поканиш, ще ти се яви с официален костюм. Нещо отвътре обаче ти подсказва, че си пада по детското порно в Интернет.

— В буквален смисъл ли? — опитах се да уточня.

— Знам ли, по дяволите. Просто чувствам, че не е такъв, на какъвто се прави.

— Как така?

— Женска интуиция — усмихна се тя.

— Пени обаче го харесва.

— Дума да няма.

— А има ли нещо повече между тях?

— Не знам — сви рамене Мики. — Някой път си мисля, че се чукаат. Друг път ми се струва, че тя просто го използва.

— Едното не изключва другото.

Мики потръпна.

— Ама че гадно! Да го пуснеш тоя в леглото си... Брррр!

— Опитвал ли се е да те сваля?

— А, не. Прави се на тузар. Ама обича да зяпа. Понякога, когато за пръв път се занимаваш с коня, се налага да легнеш по корем върху седлото, за да свикне с тежестта ти. И в тая поза дупето ти е щръкнало нагоре. Ако е наблизо, Делрой няма как да не се вторачи.

Докато си приказвахме, вече бе притъмняло. Намирахме се в малкото светло петно, образувано от лампата в конюшнията, а наоколо се спускаше топлата нощ на Джорджия — не беше черна, а кобалтовосиня. От джоба на ризата си извадих визитна картичка и я подадох на Мики.

— Ако ти хрумне нещо интересно за Делрой или за каквото и да било друго, засега съм в „Холидей Ин“. А и по всяко време можеш да оставиш съобщение на телефонния ми секретар в Бостън.

— Бих предпочела разговорът ни да си остане между нас.

— Аз също — отвърнах. — Значи се разбрахме.

Когато се върнах в мотела, колата на Хърб я нямаше.

На следващата сутрин слязох за закуска и заварих Бекър във фоайето да чете вестник, изпружил крака толкова безцеремонно, че се налагаше хората да го заобикалят.

— Добро утро — поздрави ме той.

— Здравсти.

Отидох до вратата. На отсрещния край на паркинга съзрях колата на Хърб. Личната ми опашка. Беше вече на работа. Върнах се при Бекър.

— Закусвал ли си? — попитах го аз.

— Малко, но мога да хапна още нещо — отвърна Бекър. — Обичам да закузвам.

Влязохме в ресторанта и се настанихме в едно сепаре.

— Отвън седи един и не изключва мотора на колата — рече Бекър. — Да знаеш нещо за него?

— От „Секюрити Саут“ са му поръчали да ме следи.

— Провървяло ти е и бързо си се усетил.

— Да бяха наели морж, по-трудно щях да го забележа.

Келнерката ни донесе сок и кафе. Поръчахме си закуска.

— Знаеш ли защо те следи?

— За да е сигурен, че няма да се доближа до „Трите кобилки“, което ще рече и къщата, и конюшните.

— Ами ако все пак тръгнеш натам?

— Ще повика подкрепление и ще ме спрат.

Бекър изсумтя, което вероятно трябваше да мине за смях.

— Май няма да им е много лесно да те спрат.

— Може и да не се стигне дотам Засега успявам да ги надхитря.

Бекър си сложи сметана в кафето, добави четири бучки захар и внимателно го разбърка.

— Понаучих едно-друго за Делрой — похвали се той. — Има го в регистъра.

— Това е добре.

— Известно време е бил ченге. После вече не. Когато напуснал полицията, на два пъти са го арестували, задето е измъквал пари от жени. Веднъж в Дейтън. Веднъж в Синсинати. В затвора не е лежал. И в двата случая жените в последния момент размисляли и отказвали да свидетелстват срещу него.

— Защото все още са го обичали?

— А, това не знам — рече Бекър. — Но ето ти и нещо друго. Лежал е три години за нападение в Пенсилвания.

— Смяташ ли, че е заплашвал свидетелите?

— Няма нищо ново под слънцето — отвърна Бекър.

— И аз тъй мисля. Къде е бил ченге?

— В Дейтън. Обадох се на шефа там. Той твърди, че Делрой е изнудвал проститутки. В кметството тъкмо обсъждали как да повишат заплатите на полицаите. Затова го оставили да напусне сам. Кое то и направил.

— Получили ли са повишение на заплатите?

Бекър отпи от кафето, внимателно остави чашата и се усмихна.

— Отговорът е „не“.

— Бас държа, че с радост са го освободили.

— Така си е — рече Бекър. — Не обичаме да се разчува, че сред нас има и калпави ченгета.

— Напълно разбираемо. А кого е нападнал?

— Това не разбрах. Ама сигурно е бил някой любопитен янки, частно ченге, който се е опитвал да го изобличи.

— Би могъл да бъде всеки. Знаеш ли какво ми се иска да видя?

— Винаги съм се питал — отвърна Бекър, Келнерката ни донесе закуската. Уверих се, че Бекър обича да похапва отрано. Беше си поръчал яйца с бекон, палачинки и порция пържени картофи. Аз си поръчах кифлички.

— Бих искал да видя последното завещание на Клайв.

— Мислех, че си разговарял с Валоун.

— Не си се излъгал. И все пак според мен Валоун няма навика винаги да казва всичко, което знае. Всъщност може и да ме помислиш за смахнат, но съм почти сигурен, че той много рядко казва истината.

— И твърдиш това за един служител на закона... — каза Бекър.

— Изглежда, че някой от семейството е убил Клайв, за да му попречи да промени завещанието си, тоест да включи своя незаконен син.

След известно колебание отворих малката кутийка с желе от грозде и си намазах една кифличка. Бекър даде знак на момичето да му донесе още кафе.

— Да го убият, за да попречат на някой да вземе една четвърт от онова, което е щяло да се подели на три? Освен ако парите не са много по-малко, отколкото смятаме... Иначе ми се струва безсмислено.

— Съгласен съм с теб. И все пак нещо друго да ти се струва смислено? Той е убит два дни след като изследването на ДНК е потвърдило, че Джейсън е негов син. Това съвпадение ли е?

— Съвпадението не бива да се изключва — отбеляза Бекър.

— Съвпадение може да наречем и факта, че нападенията срещу конете престанаха след смъртта на Клайв.

— Може пък стрелецът да е решил, че става твърде напечено, и да си е взел почивка — добави Бекър.

— Да бе, и цялата история със стрелбата по конете и убийството на Клайв е просто още едно съвпадение.

— Или пък Клайв е спипал нападателя и е бил застрелян вместо коня — рече Бекър.

— Което се е случило два дни, след като е разбрал истината за сина си?

— Все някой ден е щяло да се случи.

— Е, много ми помогна, няма що.

— Допада ми твоята версия — рече Бекър. — Но и ти, и аз знаем, че засега това е само хипотеза. Не можеш никого да арестуващ заради нея, а дори и да можеше, адвокатът им щеше да сдъвче прокурора и да го изплюе на улицата.

— Е, може и да си прав.

— Затова ти набивам в главата, че са ти нужни доказателства. Нещо, което прокурорът да отнесе в съда, да го развее под носа на заседателите, за да му повярват. Ясно ли ти е? Доказателства.

— Нали затова искам да видя завещанието.

— Ще имаш копие — обеща Бекър. — Поне и аз да свърша нещо.

— И още нещо можеш да направиш. Искам да вляза в къщата на Клайв и да ги постресна, но предпочитам да се появя неочаквано.

— Почти съм сигурен, че мярнах няколко нарушения на правилата за движение по пътищата от колата, дето те следи.

— Младежът се казва Хърб. Ако бях лисица, щях да предпочета той да пази кокошарника.

— Мога да му създам малко работа. Ще бъде забавно, все едно съм истинско ченге. Може пък и да го попритисна.

Келнерката остави сметката на масата. Аз платих.

— Смяташ ли, че почерпката може да се изтълкува като подкуп — попита Бекър.

— Естествено.

— Искаш ли разписка?

— Това ще си остане нашата малка тайна — казах аз.

Докато излизах с колата от паркинга, забелязах Бекър да се отправя към колата на Хърб с вида на онези шерифи от малките южняшки градчета, които ние, шофьорите от Севера, сме започнали да мразим още през шейсетте в разгара на борбата за граждански права. Само дето той беше чернокож. Усмихнах се на себе си, а скоро картината изчезна от огледалото ми за обратно виждане и аз поех по магистралата на път към града.

Открих Пъд и Корд да закусват заедно в кафенето на сградата, в която живееха.

— Отивам да поговоря със съпругите ви — обявих аз. — Някой от вас да иска да ме придружи?

— Няма да те пуснат — обади се Корд.

— „Секюрити Саут“ ли?

— Да.

— Тия взеха да ми омръзват. Все пак мисля да отида.

Пъд изтопи със зальк от препечената филийка остатъците от яйцата в чинията си, налапа вкусната хапка, доволно я сдъвка и после я преглътна. Лицето му бе позагоряло след последната ни среща, а очите му — по-ясни.

— Във всички случаи ще отидеш, тъй ли? — попита той замислено.

— Да.

— Искаш ли компания?

— А ти искаш ли да видиш жена си?

— Искам.

— Отказа ли пиенето?

— Може и така да се каже — отвърна Пъд. — Намерих си и работа. Като шофьор на лимузина.

— Няма да ти откажа. Ти идваш ли, Корд?

— Не искам неприятности — поклати глава хубавецът.

— Няма да те насилвам.

— Кога ще се върнеш, Пъд?

— Скоро — отвърна Пъд. — Няма да ме чакаш дълго.

— Ами ако ви се случи нещо? Ами ако дойдат да ме търсят?

— Ако така ще се почувстваш по-добре — предложих, — иди в грил бара „Бат“ и кажи на Теди Сап, че аз те пращам.

— И аз познавам Теди.

— Това ми е известно. Като свършим, ще дойдем там.

— Рано ли отварят? — поинтересува се Пъд.

— Да — отвърна Корд. — Там ще се видим.

Той тръгна още преди Пъд да си е допил кафето, излезе на улицата, чист и спретнат, с изправена стойка, и само ние долавяхме, че прави усилия да запази достойнството си в този труден момент.

— Не е лошо момчето — рече Пъд. — Доста грубичко се отнесоха към него, когато ни изхвърляха. Сега е уплашен и самотен, а и не знае какво да прави. Опитва се да бъде смел. Чувствам се като негов баща.

— Събитията в стария ти дом може да добият неочакван обрат — предупредих го аз. — Ако не проявят желание да ни поканят да влезем.

— Не ми пука — изпъчи се Пъд. — Нали съм с теб, храбрецо.

Както и първия път, когато бях отишъл да се срещна с Пени, паркирах на улицата, след което изминахме пеша дългата извита алея, сред влажната мъгла на пръскачките. Този път беше още по-горещо, а и въздухът не помръдваше. Тишината изглеждаше още по-осезаема на фона на лекото жужене на пръскачките и свирнята на щурците, зовящи половинките си. Небето над нас бе яркосиньо, а в далечния край до къщата забелязах Дъч да се насочва към задния двор.

Имах чувството, че съм се озовал в лирична песен на Джони Мърсър. Пъд мълчаливо крачеше до мен. Долових някакво напрежение в стегнатите мускули на лицето му.

На верандата с разкопчана униформена риза и разхлабен кобур на пистолета забелязах човек на „Секюрити Саут“, изтегнат в люлеещ се стол, опрял крак в близката колона, да се оттласква на къси интервали. Докато шефът бе в Саратога, подчинените му очевидно разпусаха. Мъжът вдигна очи, когато се появих на верандата. Намръщи се. Навярно бях прекъснал приятните му мисли.

— Как сме? — попита той вместо поздрав.

Бе слаб, нафукан, с късо подстригана коса. Видът му издаваше, че някога е работил в Бюрото. Макар че се съмнявах. Всъщност реших, че са го наели тъкмо защото на вид изглежда като бивш федерален агент.

— Дамите вкъщи ли са? — попитах аз.

Мъжът остави стола да се изнесе напред и от инерцията леко се изправи на крака.

— Съжалявам, сър. — Втората дума му се удаде малко трудно. — Те не приемат посетители.

Тръгнах към вратата. Пъд ме следваше на половин крачка.

— Не са се намерили жени — подхвърлих, без да се обръщам, — които биха отказали да приемат двама жребци като нас.

Пазачът имаше микрофон, прикрепен на пагона, а свързващото кабелче отвеждаше към радиостанцията, окачена на колана. Мярнах как натисна копчето и заговори в микрофона.

— На предната веранда имаме неприятности.

Ръката му бе вече върху оръжието, когато се изправи пред мен.

— Тук никой няма право да влиза.

— Първо се затрудни с обръщението „сър“, а сега пък го пропусна — рекох аз и го ударих под гърдната кост с лявата си ръка. Макар и лишен от въздух, той извади пистолета от кобура. Хванах китката му с лявата си ръка, ударих го с дясната и ето че той се свлече в краката ми; остана да стърчи само дясната му ръка, която все още не пусках. Обърнах се и го принудих да изпусне пистолета, сетне охлабих хватката. Пъгнах оръжието му в джоба на сакото си, прескочих го и натиснах дръжката на входната врата. Оказа се заключена. Отстъпих назад и я ритнах силно близо до нивото на бравата. Вратата се разтресе, но не поддаде.

— Остави на мен — рече Пъд. Отстъпи крачка-две по-назад, сетне се затича и удари вратата с дясното си рамо. Този път вратата зейна и Пъд политна в антрето, следван от моя милост. Близо минута бе нужна и на двама ни, за да свикнем с полумрака вътре. Всички завеси бяха спуснати. Отвън дочухме някой да тича и после да възкликва: „Исусе Христе!“. Миг по-късно същият глас говореше по радиостанцията.

— Тук е Брил — рече той. — Шони е вън от строя, някой влезе в къщата.

Пъд вече успяваше да се ориентира.

— Сю! — викаше той.

Извадих пистолета и се върнах обратно на верандата. Вторият от охраната, който трябва да бе Брил, бе извадил оръжието си и се бе надвесил над Шони, който бе полегнал на една страна почти неподвижно. Брил вдигна глава, видя пистолета ми и погледите ни се срещнаха. Неговият пистолет бе в отпуснатата му надолу ръка, а моят — насочен в челото му. Не казах нищо. Брил също. Много бавно и внимателно той остави пистолета си на земята, изправи се и се отдалечи от него. Пристъпих напред, вдигнах го и го сложих в другия джоб на сакото.

— Сложи ръцете си на колоната — наредих му аз. — После отстъпи назад и разтвори крака.

Заповедта ми бе изпълнена и това ми позволи набързо да го претърся. Не намерих друг пистолет. Не пропуснах да проверя и Шони, който се намираше в безпомощно състояние. Той също нямаше друго оръжие.

— Стой тук — поръчах на Брил. — И чакай подкрепление. Ако видя някой да наднича през вратата, ще му пръсна черепа.

Отново влязох в къщата. И тук цареше безмълвен покой, както и във под жаркото слънце. Огледах се, за да си припомня обстановката. Мракът бе плътен. Сега осъзнах, че всички щори са спуснати. После чух гласа на Пъд от горния етаж.

— Спенсър! — извика ме той със странно приглушен глас. — Ела тук.

Бързо изкачих стълбите. Не ни оставаше много време преди идването на още пазачи от „Секюрити Саут“, които едва ли щяха да изпопадат от един удар. На горния етаж също бе тъмно, спокойно и прохладно. Единственият звук идеше от дишането на Пъд и хладния шепот на климатика. Пъд стоеше като закован на площадката. В дъното на коридора две неясни фигури се притискаха една в друга, призрачни силуети, облечени в бяло. Открих ключа за осветлението и го натиснах. Заслепени от внезапно появилата се светлина, двете бели фигури сякаш още по-здраво се вкопчиха една в друга.

— Господи — отрони Пъд. — Сю.

Това наистина бяха Сю и Стоуни. И двете бяха облечени в бели пижами, и в този момент сякаш потърсиха убежище в най-отдалечения

ъгъл. И двете бяха съвсем късо подстригани. Бяха без грим. Характерният златист тен на момичетата от семейство Клайв бе избледнял, тъй че лицата им почти се сливаха с бялото на пижамите.

— Сю — повтори Пъд.

С почти безплътен глас, с едва доловим шепот, Сю промълви:

— Помогнете ни.

Отнетите пистолети натежаха в джобовете ми. Извадих ги.

— Стрелял ли си с такъв? — попитах Пъд.

— Не съм.

— Добре, сега не е време да се учиш.

Оставих пистолетите на пода и извадих от джоба собствения си пистолет.

— Хвани ги за ръце — наредих му аз. — Ти по средата. Излизаме оттук тичешком. Ако някой се опита да ни спре, аз го поемам. Ти продължаваш с жените към колата.

— Какво им е? — попита Пъд.

— Не знам — отсякох аз. — Хайде, действай.

Пъд се поколеба още секунда-две, сетне пое дълбоко дъх и пристъпи напред. Хвана всяка жена за ръка. Те се държаха като малки деца, оставяйки покорно ръцете си в неговите. Тръгнах пред тях надолу по стълбите, а Пъд ме последва с двете сестри.

Когато излязохме навън, Шони вече бе на крака. И двамата с Брил изглеждаха някак нерешителни и объркани. Нямаха пистолети, а добре виждаха моя, тъй че не направиха нищо, за да ни спрат. Хукнахме направо през моравата, през мъглата от водни пръски. Жените се запрепъваха с босите си крака.

— Накарай ги да седнат отзад и да се наведат, за да не се виждат.

Хвърлих се зад волана и запалих мотора още преди Пъд да е седнал до мен. Дъщерите на Клайв лежаха на задната седалка една върху друга. Включих на скорост, отделихме се от бордюра и поехме. На първия ъгъл се разминахме с две от колите на „Секюрити Саут“, включили въртящите се буркани, същински спасители, втурнали се да помогнат.

— Всемогъщи боже! — промърмори Пъд.

Той още беше задъхан от пробегата. Обърна се назад да види как са момичетата, все така вкопчени една в друга, сякаш се страхуваха да не се изгубят.

— Може ли да се изправят? — попита Пъд.

— Разбира се — отвърнах аз.

— Хайде, Сю, и ти, Стоуни, изправете се.

И двете мълчаливо се подчиниха.

— Често ли вършиш такива неща? — попита Пъд. Дишането му се беше нормализирало.

— Обикновено преди закуска — отвърнах аз.

— Гледай ти!

Излязохме на Мейн Стрийт. Нямаше много коли. Задминахме млада жена в син анцуг и бяло горнище без ръкави, която разхождаше бебе в количка. Отстрани на хлабава каишка до тях подтичваше златист ретривър. Пъд изглежда жената, докато я задминавахме. Замаяните сестри вдървено седяха на задната седалка, допрели рамене, с празни погледи. Пъд се обърна, никой не ни следеше.

— Не можем цял ден да обикаляме с колата — рече Пъд.

— Правилно.

— Къде отиваме?

— В един гей бар.

— Абе какво е това тук рече Теди Сап още щом седнахме. — Да не е център за подпомагане на разбити семейства?

— Ти си ми най-близкият приятел в Джорджия — отвърнах.

Седяхме на неговата маса близо до вратата. Пъд бе в задната стая заедно с Корд, Сю и Стоуни.

— Първо пристига Корд Уайът като нещастно сираче, изоставено наред буря, и казва, че ти го пращаш. После ми довтасваш и ти с останалите от шибаното семейство. А какво ще правим, когато Делрой научи, че са тук?

— Може би няма да научи.

— Аз съм скромен бодигард, не някакъв гаден командос. Делрой може да докара тук дванайсет, дори петнайсет души с автоматично оръжие. Какво им е на момичетата?

— Още не знам със сигурност. Очевидно са били държани затворени в къщата след смъртта на баща им. Но не знам защо. Или са травмирани, или дрогирани, а може и двете. Държат се като плахи деца.

— Хубави прически са си спретнали — каза Сап.

— Вие, хомосексуалистите, обичате да сте в крак с модата — рекох аз.

— Прав си. Чудя се защо ли са ги подредили така.

— Може и да не е по тяхно желание. Белите пижами също.

— И какво искаш от мен?

— Да се грижиш за тях, също и за Корд и Пъд, докато разбере какво става.

— И колко дълго според теб ще трае това?

— Като си знам досегашните постижения, около двацет години.

— Бекър ще ти помогне — рече Сап. — Стига да му предложиш нещо, дето да натежи в съда.

— Такъв е и моят план.

— Радвам се да чуя, че имаш план. А какво ще правиш с Делрой?

— Надявам се да му наричам задника.

— Той ли е според теб?

— Може да има и други, но единият е той.

— Делрой е смахнат — отбеляза Сап. — Но е гаден и опасен.

— Идеалното съчетание.

Сап пхна ръка под масата и извади полуавтоматичен колт, 45-и калибър, и го сложи отгоре.

От друга страна — рече той, — и ние с теб не сме херувимчета.

— Правилно — отбелязах. — Можеш ли да държиш нещата тук под контрол, докато отскоча до Саратога?

— До Саратога ли?

— Добре ме чу. Искам да се видя с Пени.

— Значи аз тук да приютя всички, отритнати от семейство Клайв. Да ги храня и обличам, да се грижа за тях, да им доставям чисти кърпи и чаршафи, а ако се наложи, да опушкам и ония от „Секюрити Саут“. А ти отиваш в Саратога.

— Именно.

— Това ли ти е планът?

— Ти имаш ли по-добър?

— Нямам нужда от по-добър. Мога просто да си вдигна чукалата.

— Ще го направиш ли?

— Не.

— Ами тогава за какво говорим?

— Май след години ще празнувам деня, в който ти цъфна тук — рече Сап.

— Доказва, че не съм хомофоб.

— Лошо ми се пише — рече Сап. — Някой от тия, дето ми довлече, може ли да стреля?

— Да ти се намира пушка?

— Естествено.

— Че кой не може да стреля с пушка?

— Важното е да поискат.

— Тъкмо това е проблемът.

Лошото бе, че Саратога се намира на повече от хиляда и петстотин километра от Атланта, а аз тръгнах с колата. Хубаво беше, че Саратога не е много далеч от Масачусетс, тъй че с едно отклонение от около осемдесет километра можех да се отбия в Бостън и да взема Сюзан. Възможността да практикуваш психотерапия в Кеймбридж си е все едно да имаш разрешително да крадеш. Тъй че след една добра година Сюзан си бе купила малък сребрист спортен мерцедес с кожен салон в червено и черно и подвижен покрив, който се задействаше само с натискането на малко копче.

— Ще стигнем до Саратога — рече Сюзан.

— Тая кола сякаш е създадена за мен.

— Аз ще карам — заяви Сюзан.

— Не съм сигурен дали искам да стигнем чак толкова бързо.

— Ще бъде забавно. Тъкмо ще си купя капела.

— Точно затова отиваме там. Какво ще правиш с Пърл?

— Вече се обадох на Лий Фаръл. Той ще остане да се грижи за нея.

Ето как се понесохме по Мас Пайк със скорост, далеч надвишаваща позволената, към щата Ню Йорк, със свален покрив, и голямата капела на Сюзан, положена отзад в малкото останало незаето пространство. Периодично сменяхме лентите, според мен без видима причина.

— Искам всичко да ми разкажеш — рече Сюзан. — След Сан Франциско и ужасната Шери Ларк.

Тъмната ѝ гъста коса се развяваше на вятъра, тъй че от време на време се налагаше да отмахва кичури от лицето си. Беше със слънчеви очила „Оукли“, които се закопчаваха с лента на тила, и профилът ѝ се очертаваше пленително красив.

— Все едно, че сме герои от роман на Дашиъл Хамет.

— Но това е чудесно, скъпи. Искаш ли да спрем някъде и да изпием по едно мартини?

— Не и без Аста.

— Тя обожава Лий Фаръл — успокой ме Сюзан. — Нищо няма да ѝ липсва.

Разказах ѝ как се развиват нещата. Сюзан бе професионален слушател, не ме прекъсна нито веднъж.

— Та какво се надяваш да постигнеш в Саратога? — попита, когато свърших.

— Ще правя, каквото правя винаги. Ще се помотая, ще задам някой и друг въпрос, ще подосаждам на някои хора.

— И ще се любиш с момичето на мечтите си?

— Без съмнение. Там са всички основни действащи лица: Доли, Джейсън, Пени и Делрой.

— Ще ми се Шери Ларк да го е извършила.

— Защото не я харесваш ли?

— Браво, как се сети? Ами че тя е егоистка, глупава и нечестна дори към себе си.

— Това не е ли малко субективно?

— В момента не съм психиатър, а твоята любима и мога да бъда субективна колкото си искам. Ти кого предпочиташ?

Твърде много се бяхме доближили до кадилака пред нас, който пълзеше в рамките на позволената скорост, Сюзан сякаш не го забелязваше, но все пак любовта е преди всичко доверие, тъй че можех единствено леко да се понапрегна.

Шери би била добро попадение — отвърнах. — Но не виждам какъв би бил нейният мотив.

— Много лошо — отсече Сюзан.

Внезапно отклони вляво, задмина кадилака и отново се върна в същата лента. Клаксонът на кадилака прониза тишината.

— О, майната ти — сладко изрече Сюзан.

— Добре казано отбелязах аз.

— Кажи де, кой е според теб?

— Засега всичко води към Пени или Делрой, а може би и към двамата. Надявам се да е Делрой. Той поне си има полицейско досие. И което е още по-добре, в досието му пише, че е изнудвал жени. И все пак не виждам как всичко това е могло да стане без участието на Пени.

— Може пък той да я държи с нещо? — предположи Сюзан.

— Или пък тя него?

— Мислех, че я харесваш.

— Харесвам я. Тя е красива, чаровна, млада и ухае на скъп сапун и слънце. И все пак сигурно помниш думите на един мъдър и свадлив психиатър — нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Отминахме Уест Стокбридж и прекосихме границата на щата с бясна скорост.

— Е, аз не съм толкова мъдра — усмихна ми се Сюзан.

Случи се прекрасен жарък летен ден. Двамата със Сюзан открихме Пени и Джон Делрой в тревното заграждение до пистата минути преди седмото надбягване. Край заграждението имаше и други хора, много от които предполагах, че са заложили на Торнадо. Били Райс също бе там. Доближил глава до ухото на Торнадо, той тихичко му говореше нещо. От другата страна бяха Хейл Мартин и жокеят на име Ейндаъл Диас. Като всички жокеи, и той бе много дребен, само дето ръцете му бяха едри като на каменоделец.

— Здравейте — казах ясно и високо.

Пени се обърна и ме дари с ослепителна усмивка. Ако бе пресилена реакция, бях готов да призная, че е майсторски изиграна.

— Кого виждам! — възкликна тя.

— Това е Сюзан Силвърман — рекох аз. — Сюзан, запознай се с Пени Клайв и Джон Делрой.

Сюзан протегна ръка. Пени се ръкува сърдечно. Делрой, застанал от другата страна на момичето, бегло кимна.

— Какво правиш тук? — попита Пени.

— Искях да видя как ще се представи Торнадо в надбягването на надеждите.

— Не вярвам дори да си чувал за това състезание.

— Понякога знам повече, отколкото изглежда на пръв поглед — отвърнах аз.

— Еее — провлече Пени и отново прибягна до сияйната усмивка.

— Това звучи направо зловещо.

Шумът на тълпата зад нас показа, че седмото надбягване навлиза в решителната фаза.

— След минута и Торнадо ще бъде на пистата — рече Пени.

— За следващото надбягване ли? — попитах аз.

— Да.

— Може ли да се присъединим към вас?

— Разбира се. Обичате ли конните надбягвания, Сюзан?

— Пристрастих се съвсем наскоро — отвърна Сюзан.

Дори в присъствието на Сюзан Пени изглеждаше страхотно, но може би не чак толкова, а обикновено неотразимият ѝ чар сякаш бе избледнял. Ослепителната ѝ усмивка бе позагубила от блясъка си.

Хората наоколо утихнаха, докато по високоговорителите обявяваха победителите. С малко помощ от Хейл Мартин Диас възседна Торнадо, всъщност кацна върху смешно малкото седло, а стъпалата му се озоваха в абсурдно високо пристегнати стремена. Хейл кимна към Били Райс, който поведе Торнадо към пистата. Полицаи от охраната им направиха път. Конят изглеждаше напълно спокоен, все едно го бе възседнало дете, тръгнало на пикник. Диас бе добил обичайното изражение на привикналия с рутинната си работа професионалист — спокойствие, граничещо с досада. Бе вършил едно и също вече няколко пъти в този ден.

Торнадо мина под трибуните на път към пистата, а ние последвахме Пени към нейната ложа. Както подходеше на собственика на „Трите кобилки“, намирахме се точно над сивкавата лента за пробег, заграждаща в кръг зелената площ. Голямата черна дъска с ясно открояващи се цифри изглеждаше някак не намясто. Което съвсем не отговаряше на истината. Нали това бе центърът на събитието. Тук се отбелязваха резултатите. Вляво от нас конете, участващи в осмото надбягване, се насочваха към старта. Осмото надбягване се наричаше „Млада надежди“. В него се състезаваха двегодишни коне. И Торнадо бе сред тях.

Огледах трибуните. Стеклите се тук богаташи поколения наред бяха залагали на подобни състезания. Без съмнение повечето от тях притежаваха имения в Саратога, където да отседат през август, а социалният им живот през този месец бе изцяло подчинен на конете. Самият град можеше да се похвали със специален колеж, един месец в годината, посветен на конните надбягвания, пъпеши, минерални извори и двайсет и пет хиляди постоянни жители. Малко по-нависоко, както подобаваше на бивша държанка, зърнах Доли Хартман в бяла рокля да насочва бинокъл към пистата.

Самият аз никога не съм си падал много по конните надбягвания. Вълнението трае две минути, следвани от двайсет и пет минути размотаване. Целият ден на надбягванията включва не повече от шестнайсет минути истинско състезание. И знаех защо е така. Хората

просто се нуждаеха от време, за да направят залозите си. Нали затова се надбягваха конете, за да може да се залага на един или друг потенциален победител. Но тъй като аз изобщо не се вълнувах от залозите, за мен промеждутъкът от двайсет и пет минути бе изпълнен с безкрайна досада.

От друга страна, до мен бе момичето на мечтите ми, с широкопола капела, съвсем подходяща за конни надбягвания. Повечето жени тук също носеха капели, ала никоя не притежаваше стила на Сюзан.

Пред старта няколко коне се опънаха, отказвайки да пристъпят в преградките, мъжете наоколо взеха да ги дърпат, да ги бутат, а и сигурно да ги ругаят, макар че не можехме да ги чуем. В бъркотията още един кон се заинати и се наложи жокеят здраво да опъне юздата, за да го овладее.

Двама мъже в сини блейзъри и светли панталони влязоха в ложата и седнаха зад мен и Сюзан, Хвърлих поглед през рамо. Млади, дръзки, късо подстригани, гладко избръснати и безкрайно тъпи. Бяха от „Секюрити Саут“.

— Как сте, момчета? — подкачих ги аз.

Те ме изгледаха строго.

— Добре — отвърна единият.

Дарих ги с най-сърдечната си усмивка и отново се обърнах към пистата. Торнадо спокойно пристъпи в своята преградка на старта. Сюзан се наклони към мен и поиска да ѝ го покажа.

— Не го ли видя отвън?

— Гледах хората — отвърна Сюзан.

— Торнадо е с номер четири. Жокеят е облечен в розово и зелено.

— Онзи ли, дето току-що зае позиция?

— Точно той — отвърнах. — Отдясно на онзи, който вкарват в момента.

И последният кон зае своето място на старта. Изчакаха миг-два всички да се успокоят. Конете стояха неподвижно, В следващия момент вратичките се отвориха и говорителят обяви:

— Стартът е даден.

Конете полетяха напред като отприщен бент. След първия завой те се поразредиха. Торнадо без усилие зае пета позиция. Ейнджъл Диас

го направляваше само с ръце. Погледнах към Пени, седнала вляво от мен. Беше се наклонила леко напред, с плътно прибрани колене, с леко отворена уста, с твърд блясък в очите, стиснала ръце в скута си.

— Защо изостава? — тихичко промърмори Сюзан.

Навлизайки в правия участък, Торнадо бе все така пети. Четирите коня пред него представляваха плътна група. Приз тича почти до парапета. Бромфийлд е най-навътре на пистата, Рино е вдясно от Приз, а Рикошет е близо до Бромфийлд. Изведнъж между Рикошет и Рино се отваря съвсем тясна пролука и Ейнджъл Диас успява да провере в нея главата на Торнадо тъкмо преди тя да се затвори. От мястото, където седя, ми се струва, сякаш жокеят на Рикошет започва да го обръща към страничната бариера, за да затвори пътя на Торнадо. Конете се блъскат един в друг. Торнадо залита и блъсва Рино вляво. Ейнджъл Диас не дава никакви признаци на безпокойство, дори не посяга да замахне с камшика. Торнадо не отмества главата си от пролуката. Напъва с гърди, ушите му са плътно прилепнали за главата, шията — източена напред, главата загребва въздуха, сякаш плува. Успява да се намести в пролуката, изблъсквайки Рикошет вляво, а Рино вдясно. Краката му са стабилни, запазват разкряча от пет-шест метра. Ейнджъл Диас се е привел ниско, камшик все така не се вижда. И ето че Торнадо се провира в пролуката и повежда. Увеличава преднината току пред финиша, а видът му сякаш показва, че не би имал нищо против със същото темпо да се върне в Ламар, стига някой да поиска това от него. Всички ликуват, с изключение, разбира се, на момчетата от „Секюрити Саут“ зад мен. Те биха аплодирали само ако присъстват на екзекуция.

— Боже мой! — възкликна Сюзан.

— Бива си го това конче — рекох аз.

Пени се изправи, след нея и Делрой.

— Къде отивате? — попитах.

Тя ме удостои с една не толкова ослепителна усмивка.

— При победителя.

— Поздравявам те. Все пак трябва да поговорим.

— Сега не мога. Ако искаш утре, на закуска в „Читалнята“. В осем.

— Добре, ще се видим там.

— Приятелката ти е красива — каза Пени.

— Да, така е.

Следвана плътно от Делрой, тя тръгна през тълпата. Някои все още ликуваха, а други бързаха да си приберат печалбите.

Читалнята всъщност представляваше цяла къща, голяма бяла постройка въз викториански стил, в непосредствена близост до пистата, с просторна веранда, където избраните можеха да похапват и в същото време да гледат презрително през живия плет към онези, които нямаше да бъдат допуснати, тъй като не бяха членове. И аз не бях сред членовете, но очевидно името на Пени Клайв бе достатъчно, за да получа достъп.

Дойдох сам. Сюзан бе решила да спи до седем и после да потича преди закуска. Подобно решение тя взимаше почти всеки ден. Нямах нищо против. А и никога не ходех с нея на работа.

Пристигнах пръв. Когато ме настаниха на верандата, забелязах, че е сервиран само още един прибор. Чернокож келнер в бяло сако ми наля прясно изцеден портокалов сок и чаша кафе, след което се оттегли. Изгледах отвисоко минавачите долу. Пени пристигна, когато бях изпил сока и половината от кафето. Изправих се. Но не успях да изпреваря управителя, който дръпна стола с изискан жест, за да може тя да седне.

— Добро утро — поздрави ме тя с усмивка.

Незасенчена от присъствието на Сюзан, Пени сияеше в пълния си блясък. Бе облякла рокля на сини, бели и червени цветя, допълнена от широкопола червена сламена шапка със синя панделка.

— Трябва да опиташ пъпешите. Зреят винаги през август, докато трае сезонът на надбягванията.

— Благодаря — отвърнах.

Чернокожият донесе пъпеша и за двама ни. Приличаха на добре познатия плод, само дето бяха съвсем малки и топчести.

— Вълнуващо беше вчера, нали? — рече Пени.

— Конят е страхотен — отвърнах.

— Ейнджъл го язди безупречно.

— Знаеш ли, че Доли ме нае да разнищя загадката около смъртта на баща ти?

— Да.

— И знаеш ли защо?

— Да.

— Е, и какво ще кажеш?

В края на краищата ненапрасно бях изминал целия път дотук в компанията на психоаналитик.

— Много съм разочарована.

— Защо?

— Харесвам Доли, но тя използва трагедията ни за собствена изгода.

— Защото иска разнищване на случая ли?

— Защото твърди, че синът ѝ също е един от наследниците.

— И ти го оспорваш?

— Напълно.

Хапнах от причудливия плод. На вкус съвсем приличаше на обикновените пъпешки.

— Знаеш ли къде са сестрите та? — попитах аз.

— Предпочетоха тази година да не идват в Саратога. Това всъщност е делово пътуване, а те не се интересуват много-много от бизнеса. Въртележката на социалния живот на всички ни идва твърде много.

— О, на мен също. Да ти е споменавал някой, че са напуснали къщата в Ламар?

— Така ли?

Или беше добра актриса, или наистина не знаеше.

— Аха.

— Искаш да кажеш, че са се изнесли?

— Да.

— Защо? Къде са отишли? Добре ли са?

— Екстра са. А за теб ще е добре да поговориш с Делрой, той май не те държи в течение на всичко, което върши.

— Аз... — Тя рязко млъкна, затвори уста и прехапа устни.

— Ще го питам — промълви тя най-сетне.

Довършихме си пъпешките, келнерът отнесе чиниите, а друг донесе царевична кифла за мен и рохко яйце с препечена филийка пълнозърнест хляб за Пени. Яйцето бе сервирано в малка чашка с чинийка и лъжичка отстрани. Направих знак за още кафе и тутакси го

получих. Добавих мляко и захар, отпих и се облегнах назад. Дори не знаех какво точно се опитвам да постигна с този разговор. А и представа нямах, ако си наумя какво искам, как да постъпя. Чувството не ми беше непознато. Половината от професионалния си живот бях прекарал в това състояние. Всъщност прекарвах немалка част и от непрофесионалния си живот в това състояние. Когато си опитал всичко друго, казах си, опитай с истината.

— Откакто отново се заех с разследването, все удрям на камък, „Секюрити Саут“ не ме допускат нито при теб, нито при сестрите ти. Преди няколко дни най-сетне настоях да се видя поне с тях и ги открих сами, затворнички в собствения си дом, при това напълно объркани. Изведох ги оттам и ги поверих на съпрузите им в място, което знаем само аз и те, но не и „Секюрити Саут“.

Лицето на Пени трепна едва доловимо и ми доказа, че не е била уведомена. Промяната бе почти неуловима. Тя се владееше до съвършенство.

— Не си имал право да постъпиш по този начин — каза тя.

— А можеш ли да ми обясниш каква е причината да ги заваря в това състояние?

— Не са били държани против волята им, мистър Спенсър. Бяха закриляни.

— От какво?

Тя бавно поклати глава.

— Не съм длъжна да говоря с теб.

Имаше право наистина, но не смятах, че като се съглася с нея, ще постигна нещо бог знае какво. И понеже нямаше какво да кажа, зачаках мълчаливо.

— Обичам семейството си — заяви Пени. — А най-много обичах баща си. Смъртта му беше истинска трагедия за мен. Опитах се да защитя всички ни от последиците. От безплодното търсене, последващо смъртта. Все още се опитвам да предпазя от това и себе си, и сестрите си.

— Искаш ли убиецът да бъде заловен?

— В абстрактния смисъл, да. И все пак според мен Джон и полицията ще се справят със задачата, а аз преди всичко искам спокойствие за мен и сестрите ми.

— Имаш ли нещо общо с раздялата на сестрите ти с техните съпрузи?

Пени ме изглежда втренчено. Лицето ѝ не издаваше нищо. Сякаш мислеше за нещо съвсем друго.

— Имаш ли връзка с Джон Делрой? — зададох следващия въпрос.

Тя изглеждаше уморена. Отново поклати глава. Този път още по-бавно отпреди.

— Трудно ми е да не те харесвам, Спенсър... Но се боя, че този разговор вече приключи.

Тя се изправи. Келнерът се втурна да издърпа стола ѝ. Тя напусна верандата, а после и Читалнята, без да каже нито дума повече и без да се обърне назад. Допускайки, че би било драстично нарушение на етикета, ако предложи да платя сметката, без да съм член на клуба, аз също станах и си тръгнах.

Пригответяхме се да отидем на празненството у Доли Хартман. Подготовката означаваше за Сюзан нещо съвсем различно от онова, което бе за мен. При нея всичко започва с душ, но не свършва дотам. В момента тя бе под душа. Чакането щеше да бъде доста продължително. За да убия времето, от „Рамада Ин“ набрах собствения си номер, за да прослушам телефонния секретар. Беше ми оставено съобщение да се свържа с Долтън Бекър. Което и направих.

Открих онова, което те интересува — заяви Бекър.

— Ооо — проточих аз. Ти май никога не спиш, а?

— Винаги съм нащрек — отвърна Бекър. — Та да ти кажа, завещанието е било изготвено преди трийсет години, непосредствено след раждането на Стоуни, ако съм изчислил правилно.

— Е, и?

— Ами нищо особено. Записано е, че имуществото ще се раздели поравно между наследниците му.

— Ти затова ли ми се обади?

— Липсваш ми.

— Голям сладур си, няма що.

— Освен това накарах и Валоун да си поговорим.

— За нещо, което няма връзка с важната му персона?

— За никого не е тайна, че Руди е влюбен в себе си — изхили се Бекър. — Все пак в един момент си призна, че Клайв е обсъждал с него възможността да промени завещанието си.

Този път изчаках мълчаливо.

— Интересува ли те какво е искал да промени? — не се стърпя Бекър.

— Интересува ме, разбира се. Стига да изплюеш камъчето, преда да съм се поминал.

— Колкото и да ми е мъчно, трябва да ти кажа, че през всичките тия години Уолтър не се е отърсил от предубеждението си спрямо жените. Желанието му е било в завещанието да се добави клауза, която

да предостави управлението на „Грите кобилки“ на евентуален наследник от мъжки пол.

— Джейсън Хартман — уточних аз.

— Той е единственият, за когото знаем.

— А Валоун защо не ни каза?

Може да е забравил да го спомене.

— И ти си вярваш?

— Руди е мързеливец — рече Бекър, но пък през последните трийсет години хубави пари е изкарал. Сигурно не е пропуснал да забележи, че ако дърдори за незначителни неща, а си премълчава за по-важните, ще си живее живота без особени усилия. Особено ако става въпрос за нещо важно за семейство Клайв.

— Е, сега поне разполагаме с мотив. Ако Пени е знаела какво пише в завещанието, а и за намерението на баща си да го промени, готвейки се да признае сина си...

— Много станаха условията — отбеляза Бекър.

— Може би аз ще успея да ги направя по-малко — казах самонадеяно.

— Ако Пени е способна на убийство... — започна Бекър.

— По-скоро е способна да направлява Делрой.

— Добър довод. Не бих повярвал току-тъй, но пък всеки път все дотам стигаме.

Вратата на банята се отвори. От мястото си видях Сюзан да излиза, загърнатата с хавлиена кърпа. Забеляза, че я гледам, усмихна се и размаха края на кърпата, сякаш танцуваше фламенко. Усмихнах ѝ се. И тя ми се усмихна. Взех да се чудя наистина ли има хора, които чак толкова държат на мъжете.

— Направи ли каквото трябва за лепката Хърб? — попитах.

— И слон да е, това момче ще го изтърве — избоботи Бекър. — Пратих го в сервиза на Хектър Тобин да си прегледа колата. Между другото, фамилията му не е Симънс, а Симпсън.

— Хитро измислено. Да си говорил с Теди Сап?

— Не съм. Той сега няма време за мен. Зает е с грижите около онова котило бегълци, които си му натресъл.

— Ти пък как научи?

— Гледам поне очите да си отварям, приятел. Бездруго не съм претоварен с работа.

— Готов ли си да се заемеш с Пени?

— Защото не харесваш приятеля ѝ или какъвто там ѝ се води?

— Имала е възможност, има и мотив.

— Аха.

— А държи и Делрой.

— Аха — дълбокомислено повтори Бекър. — Да разполагаш с оръжието на убийството?

— Не.

— А със свидетели?

— Не.

— С отпечатащи от пръсти? Следи от барут? Признания? Изобщо с нещо разполагаш ли?

— Ако можем да арестуваме някого и да го попритиснем, все ще ни подскаже накъде да се насочим.

— Да. Всеки ден го прилагаме за дребните крадци. Само дето тия не са откраднали нищо. И носят фамилията Клайв. Дай ми доказателства.

— Може пък сестрите да са дошли на себе си и да мога да поговоря с тях — казах аз.

— Интересно ми е да чуя какво ще изпеят.

— Добре тогава. Утре важните клечки до една се връщат в Ламар. Аз също. В края на седмицата ще говоря със Сю и Стоуни.

— Ще те чакам с нетърпение.

— Само от жажда за справедливост ли?

— Защото винаги е приятно да гледаш какво ще стане, когато някой бръкне в гнездото на осите.

Затворих и поседях неподвижно на стола, едновременно мислейки и наблюдавайки Сюзан. По някакъв невероятен начин тя бе успяла да покрие само с хавлиената кърпа всички части от тялото си, които представляваха особен интерес за мен, и сега се гримираше, седнала в мивката. Позата ѝ отдавна вече не ме учудваше. Знаех, че ѝ е нужна силна светлина, а и непосредствена близост до огледалото, тъй че най-удобна ѝ бе тъкмо тази поза. Веднъж я попитах защо е избрала точно мивката, а тя ми отвърна с въпрос:

— Ако не беше толкова едър, ти самият не би ли предпочел да седнеш в мивката?

Сега вече просто се чудех има ли човек с нужните размери, за когото това да не е любимо място.

Домът на Доли Хартман в Саратога носеше заблуждаващото название лятна къща. Отпред ни посрещнаха гръцки колони, а вътре се озовахме в огромна трапезария, с таван, висок не по-малко от три-четири метра. Ордъврите бяха сервирани върху маса, застлана с дантелена покривка, а шампанското се изстудяваше в сребърни кофички с лед. Две момичета, които биха се чувствали далеч по-добре в джинси, сега бяха издокарани в неудобната униформа на френски камериерки и обикаляха между гостите да доливат чашите им. Доли играеше любимата си роля на чаровна домакиня. Беше облечена в рокля от бял газ, надиплен на няколко пласта, която ѝ придаваше вид на момиченце, излязло да поиграе на жмичка с приятелчетата си. Синът ѝ Джейсън бе до нея и поздравяваше гостите. Изглеждаше доста излъскан в безупречно изгладената си черна риза, закопчана догоре, и черни ленени панталони.

Сюзан си взе чаша шампанско, колкото да не я питат защо не пие нищо, и се насочи към импровизирания бюфет, където обикновено ставаха най-интригуващите събития. Хората винаги привличаха вниманието на Сюзан. Освен това тя знаеше, че искам да остана насаме с Доли.

— Как си? — попита Доли.

— Научавам все повече и все по-малко зная със сигурност — отвърнах. — Убедена ли си, че никой друг не е узнал за резултатите от изследванията за бащинство на Уолтър?

— Знаехме само аз, Уолтър и доктор Клайн. Не мога да повярвам, че Уолтър е казал на някой друг освен на мен. Беше много потаен. Доктор Клайн дори не ми каза.

— От Уолтър ли го научи?

— Да. Той ми се обади... вечерта, преди да го убият, ако трябва да бъдем точни. Тогава ми каза. Беше много развълнуван.

— А доктор Клайн да е имал по-близка връзка с някого от семейството?

Доли замълча за миг, сякаш се взираше в нещо, което до този момент бе убягвало от вниманието ѝ. След което се усмихна.

— Ами мисля, че е напълно възможно Лари да е имал малък флирт с хипито.

— С Шери Ларк?

— Или както и да се е нарекла тази седмица.

— И откога е този флирт?

Доли отново се усмихна.

— Гледал ли си пиесата „Догодина по същото време“?

— Темата ми е позната.

— Е, случаят е точно такъв, струва ми се. Лари и хипито се срещат от време на време, когато тя идва в Ламар да види дъщерите си или когато той отива на медицински конференции в Сан Франциско.

— Той нали е женен?

— Е, да. При това бракът му е щастлив, доколкото знам. Шери сигурно е единствената му забегка и без съмнение той е максимално дискретен в това отношение.

— А ти откъде знаеш?

Доли се усмихна широко и прекрасните ѝ скули порозовяха. Не отговори на въпроса ми. *Лари Клайн, ах ти, куче проклето!*

— Смяташ ли, че тази... връзка все още продължава? — попитах я аз.

— Ако изобщо е имало връзка, сигурно продължава и до днес.

— Възможно е... Мъжете понякога споделят свои или чужди тайни с жените, с които спят.

— Наистина ли? — възкликна Доли. Направо съм шокирана. Просто думи нямам.

Отидох да потърся Сюзан.

В Ламар не успях да отнеса вкуса на червилото на Сюзан, но споменът за прощалната ни целувка все още беше жив. Взех отново същата стая в „Холидей Ин“, разопаковах четката си за зъби и патроните, отпах си и в седем на другата сутрин бях в кафенето на болницата с Лари Клайн.

— Как върви работата? — попита докторът, зает със соленките в чинията си.

— Става все по-интересно — отвърнах дружелюбно. — Впрочем познавате ли Шери Ларк?

— Още от времето, когато беше Шери Клайв — усмихна се Клайн.

— Виждали ли сте я напоследък?

Клайн сви рамене и отхапа от соленките.

— Добре, уклончивият въпрос получава уклончив отговор — казах аз. — И тъй, кога за последен път видяхте Шери?

Това вече прозвуча като въпрос на истинско ченге. Мислех, че сме приятели.

— Не отричам, че си падам малко нещо ченге. А на определен етап не мога да бъда приятел на никого.

— Ние на този етап ли сме?

— Стигнали сме още по-далеч. Кога я видяхте за последен път?

— Мисля, че беше през май. Дойде в кабинета ми.

— И я пуснаха, без да чака?

— Ние сме стари приятели.

— Приятелско посещение ли беше?

— Беше си въобразила, че има настинка. Оказа се сезонна алергия. Дадох ѝ антихистаминов препарат, от мострите, които ми изпращат.

— Говорихте ли за Уолтър Клайв?

Клайн се вторачи в мен. Почувствах как дружелюбността му се изпарява.

— Не си спомням. Може и да сме го споменали. Той ми беше приятел, тя също, а и навремето бяха семейство.

Отпих от кафето си.

— Вижте, ще ви кажа за какво става въпрос — рекох аз. — Според мен Уолтър Клайв е бил убит заради ДНК тестовете. Някой е научил, че се готви да се подложи на тях, и е започнал стрелбата по конете като прикритие в очакване на резултатите от изследването.

— Боже мой! — възкликна Клайн.

— При отрицателен резултат стрелбата по конете щеше да спре и всичко щеше отново да си тръгне постарому. Ако се окажеше, че наистина има син, бащата получава смъртоносен куршум, а ченгетата ще смятат, че е нападателят на конете.

— За бога, Спенсър, кой би могъл да бъде толкова... Кой би замислил подобен план?

— Клайв се е канел да промени завещанието си в полза на евентуален наследник от мъжки пол.

Докторът зяпна, сякаш току-що бе налапал жаба.

— Само вие, Клайв и Доли сте знаели, че ще му вземат кръвни проби за изследванията. Само вие и Клайв сте узнали резултатите. Уолтър е споделил с Доли. Въпросът е, вие с кого сте споделили, докторе?

По лицето на Клайн бе избила червенина, която взе да се отдръпва, докато обмисляше отговора си. Накрая съвсем пребледня, сякаш всеки миг щеше да припадне. Ако се стигнеше дотам, поне се намираше на подходящо място. Все щеше да се намери кой да отговори на въпроса: *Да има лекар е сградата?* Чаках.

— Аз... познавам Шери от много отдавна...

Отново отпих от кафето. Не беше от най-доброто качество. Все пак беше горещо, съдържаше кофеин, тъй че реших да не бъда прекалено придилич.

— Не мога да повярвам... — Клайн погледна наядената соленка в чинията си и я бутна настрана. Добро хрумване.

Продължих да чакам. Лицето му отново пламна. Добър признак. Все пак може би нямаше да се срути в краката ми.

— Знаете ли — започна той отново, без да ме гледа, — че във всеки асансьор, в тоалетните, в шкафчетата на медицинския персонал,

навсякъде са поставени надписи: *Зачитайте доверието, оказано ви от пациента.*

— Виждал съм ги — отвърнах аз.

Клайн бавно поклати глава.

— Исусе Христе — изпъшка той.

— Вие сте й казали. Прав ли съм?

— Да.

— Били сте близки приятели, пък и в края на краищата ставало е въпрос за бившия й съпруг, а и косвено за дъщерите, тъй че не сте си и помислили, че вършите нещо нередно. Та тя живее в Сан Франциско.

— Горедолу така беше.

Кога го е чула за пръв път?

— Скоро след като Уолтър си определи дата за изследванията. Бях в Сан Франциско на конференция по вътрешни болести. Вечеряхме заедно, пийнахме вино, знаете как става.

— Аха. А кога научи за резултатите?

— Същата седмица тя дойде в Ламар.

— Удивително е как нещата се наместват едно по едно, не мислите ли?

— Отби се в кабинета ми, както ви казах.

— И после?

— Поговорихме за разни неща... после някак засегнахме и тази тема... и аз й казах.

— Кога?

Клайн затвори очи, сякаш да си представи сцената.

— Картонът на Уолтър все още беше на бюрото ми. Спомням си, че тя го забеляза и каза нещо в тази връзка. Сигурно така се е стигнало до въпроса.

— Разбира се — съгласих се аз.

— Смятате, че е дошла именно с тази цел, за да научи със сигурност?

— Именно. Защо картонът не е бил на мястото си?

— Тъкмо се бях обадил на Уолтър, за да му съобщя.

— Значи и тя е узнала в същия ден.

— Да.

Чашата ми беше празна. Отидох да си взема още кафе, а когато се върнах, Клайн бе отпуснал глава в ръцете си.

— Трябва ли и някой друг да узнае това?

— Може би не. Няма да го споменавам, стига да не се наложи.

— Никога не съм предполагал... Смятате, че тъкмо така се е стигнало до убийството, нали?

— Да.

— И според вас Шери го е извършила?

— За да защити момичетата ли? — отговорих му с въпрос.

— О, не, не мисля отвърна Клайн. — Тя не беше... твърде всеотдайна майка.

И аз останах със същото впечатление. В такъв случай няма мотив за убийството.

— Омраза към Доли?

Кимнах бавно.

— Това би било основателен мотив отвърнах аз.

— Шери е много особена — промълви Клайн. — Аз... — Не си довърши мисълта.

Продължих да се наливам с безвкусното кафе.

— Кажете — опитах отново, — не че съм чак толкова любопитен, но все пак... Докато сте правили секс, случвало ли се е тя да ви шепне *равноправие* и *дай шанс на мира*?

Клайн рязко вдигна глава, а долната му челюст увисна. С усилие затвори уста, после пак я отвори, но не каза нищо.

— Всъщност не е моя работа — казах аз.

— Откъде знаете, че сме правили секс? — изхриптя докторът.

— Ами нали съм детектив — подметнах злорадо.

Върнах се в мотела с надеждата, че днес доктор Клайн няма да има пациент със сложна диагноза. Часът бе девет без петнайсет. Отидох в трапезарията и си поръчах закуска. Насред това приятно занимание ме осени една мисъл. Зарадвах се. Напоследък толкова рядко ме спохождаха умни мисли.

Информацията за намерението на Уолтър да си направи изследване за бащинство не е била достатъчен подтик за убийство. Някой трябва също да е знаел за намерението му да промени завещанието си. Довърших си закуската и отидох да се срещна с Руди Валоун.

— Долтън Бекър твърди, че Клайв се е готвел да промени завещанието си — заявих веднага щом седнах на стола срещу бюрото на адвоката.

— Както винаги, без никакви заобикалки — каза Валоун.

— Така е — съгласих се любезно. — Знаел го е и някой друг освен Клайв.

— Защо?

— Доверете ми се — опитах се да го насърча. — Кой друг освен вас е могъл да научи за намерението на Клайв?

— Това бе просто запитване относно възможностите, сър. Все още нямаше ясно формулирано намерение.

— А кой знаеше за запитването?

— Всеки, с когото е споделил — отвърна Ватоун.

— Вие не сте казали на никого, така ли?

— Разбира се, че не съм.

Осени ме нова мисъл, втората за деня. Беше по-находчива и от първата.

— Познавате ли Шери Ларк? — попитах аз. — Бившата мисис Клайв.

— Естествено.

— На нея казахте ли?

Стори ми се, че Валоун смени леко цвета на лицето си. Сигурно при адвокатите това можеше да се сметне за изчервяване.

— Не, разбира се — отсече той. — От къде на къде да казвам на Шери?

— В изблик на страст например.

Руменината по лицето му се посгъсти.

— Моля?

— Вижте, и без ваша помощ мога да разбера. Въпрос на време и пари, от чиято липса в момента не се оплаквам. И все пак защо да протакаме? Шери е свободен дух. По всяка вероятност не е необяснимо желанието ѝ да докаже, че все още е привлекателна, и то сред обкръжението на бившия ѝ съпруг. Чукали сте я, нали?

Миг-два Валоун прекара във вътрешна борба, но накрая надделя истинската му същност и той реши да се изфука.

— Идеята беше нейна — заяви той. Облегна се назад в стола си, извади една пура и със сребърното ножче се зае да отреже крайчето ѝ.

— При последното си посещение в града дойде да ме посети. Знаехме се още от едно време. Е, срещяхме се от дъжд на вятър, не отричам, а този път тя предложи да подновим старото приятелство.

Замълча колкото да запали пурата.

— Вие виждали ли сте я? — попита ме той.

Кимнах в отговор.

— Мен ако питате, тя все още хваща окото, тъй че... — И той сви рамене.

Изчаках да си подреди мислите.

— Ей на това канапе стана.

— Ив онези редки моменти, когато не сте се уверявали един друг, че нищо не се е променило: тя просто е попитала за Уолтър, а вие неволно сте споменали, че той обмисля дали да не промени завещанието си.

— Знаете как е, когато човек е възбуден...

— О, знам, знам — заявих гордо.

В десет и половина, ще рече седем и половина тамошно време, се обадох на Шери Ларк. Май твърде много бях подранил. Ако не ме лъжеше паметта, хипитата обичат да си попиват. Тъй или иначе, повече не можех да отлагам.

Когато чух гласа ѝ, предположенията ми се потвърдиха. Бях я събудил.

— Спенсър — представих ѝ се аз. — Помниш ли ме? Квадратна челюст, ясен поглед, вкусни гофрети в „Сиърс“?

— А... да, разбира се. Защо ми се обаждаш?

— Заради случая, по който работя. Искам да знам и на трите ли момичета каза за резултатите от изследванията на Клайв или само на Пени?

— Моооля?

— Хайде, Шери, знам със сигурност, че си го разбрала, а знам и че не си го запазила в тайна. Питам само на кого го съобщи.

— Не очаквай от мен да предам дъщерите си.

— Познавам едно ченге в отдел „Убийства“ във вашия град. Казва се ОТ ар. Ако го помоля, няма да откаже да завлече хипарския ти

задник до Съдебната палата и да те разпита в някоя малка стаичка с ярко осветление.

— Аз...

— На кого каза, Шери? Или ще ми кажеш сега доброволно, или ще пратя О'Гар да те поизпоти.

— Казах само на Пени. Тя единствена има куража да се опъне на баща си.

— Съобщила си й също, че той се готви да промени завещанието си.

— Щеше да остави всичко на копелето на оная кучка.

— А ти не би се примирила с подобно нещо.

— Грижа се за дъщерите си.

— Това е то майчината любов — заключих аз и затворих телефона.

Не мислех, че Шери Ларк е убила Уолтър Клайв. Все пак убиец имаше, а в моя бележник Пени вече набираше точки.

Седях заедно с Теди Сап и прокудените от семейство Клайв на голяма маса в единия край на грил бара и хапвах пица. Сап пиеше кафе, а всички останали, с изключение на мен, си бяха поръчали чай с лед. Аз не обичам чай с лед. Сап седеше от дясната ми страна, Корд от лявата, до него Стоуни, по-нататък Сю и Пъд. Всички низвергнати членове на фамилията изглеждаха далеч по-добре от последната ни среща. Погледът на Пъд се бе избистрил, а лицето му бе изгубило характерния си червендалест и подпухнал вид. В новата обстановка Корд явно се чувстваше много по-свободно. Двете жени се бяха постарали да вчешат късите си коси и си бяха сложили грим. Облеклото им изглеждаше напълно нормално. Очите им отново излъчваха жизненост и вече не се държаха като подплашени животни.

Доколкото си спомнях, Сю първа се бе осмелила да ми направи комплимент и затова реших, че би трябвало да разговарям първо с нея.

— Разкажи ми какво се случи — започнах аз.

Седнал до нея, Пъд я потупа окуражително по гърба. Сю погледна към сестра си, след което си пое дълбоко дъх през носа.

— След като татко... умря, Пени ни повика на разговор. Заяви, че било ужасно, дето татко е мъртъв. Но ние не бивало да се тревожим, тя щяла да се погрижи за всичко, всъщност призна, че от доста време сама управлявала бизнеса, тъй че всичко щяло да върви, все едно татко е жив.

Внезапно млъкна и отново изгледа сестра си.

— Продължавай — насърчи я Стоуни. — Всичко им кажи. Достатъчно дълго се преструвахме. Време е всичко да си кажем.

Сю отново си пое дъх.

— Ами добре — въздъхна. — Та Пени каза, че ние двете трябвало да променим някои неща. Пъд бил пияница, дето само харчи парите на компанията, без да влага нищо в нея.

— То не е лъжа — вметна Пъд. Все още не свалеше ръката си от гърба на Сю.

— Тя каза още, че Корд... — Смутено погледна към зет си.

— Казала е, че Корд е обратен — довърши той вместо нея.

Стоуни и Корд не се докосваха, но изглеждаха доволни, че са заедно. Сю кимна и продължи:

— Тя каза още, че трябва да се отървем от тях. Трябвало да очистим семейството от тяхното присъствие, така както понякога пречистваме тялото си.

— От отровата — уточни Корд.

— После каза, че и самите ние трябвало да се пречистим. Били сме опозорили семейството с нашето пиянство и разврат. Нареди ни да престанем да пушим, да пием и да развратничим. Забрани ни да носим грим, да си купуваме дрехи и всичко останало. И докато траело пречистването, трябвало да живеем в уединение, като монахини... нещо такова каза, макар че не си спомням точната дума. Забрани ни да напускаме къщата.

— Противопоставихте ли се? — попитах.

— Е, да, но Джон Делрой нали е винаги там, пък и хората му бяха наобиколили къщата. Татко беше мъртъв. Страх ме беше и от нея, и от всички.

— И теб ли те беше страх? — попитах Стоуни.

Ние с Корд отдавна не бяхме щастливи — отвърна Стоуни. — Това направо те съсипва.

Корд потупа ръката ѝ. Тя му отвърна с усмивка.

— И на теб не ти е било забавно с мен, нали?

Корд поклати глава.

— И така — продължи Сю, — тя ни накара да си отрежем косите, взе ни дрехите, залости прозорците и ни накара да взимаме някакви хапчета.

— Транквиланти?

— Май че да. Всичко ми е малко мъгляво.

— Като дойдоха тук, здравата ги бяха натъпкали с нещо — намеси се Сап. — Доста време мина, докато дойдат на себе си.

— Това ти ли го свърши?

— А, и други помогнаха — отвърна Сап.

— Задължен съм ти.

— И още как.

Сю се размърда нетърпеливо. Имаше какво още да разкаже, пък и всички внимателно я слушаха. Това момиче обичаше да е център на вниманието.

— Никаква телевизия, никакво радио, нищо за четене. Трябвало и главите си да прочистим.

— Вие двете разбирате ли се с майка си? — попитах аз.

Сестрите се спогледаха.

— С майка ми ли? — сепна се Сю.

— С Шери Ларк — каза Стоуни едва ли не с отвращение.

— Майка ми е абсолютен боклук — заяви Сю.

— А разбираше ли се с Пени?

— Пени я мразеше.

— А как се разбираше Пени с баща ви?

— Тя обичаше татко — рече Сю.

— Всички го обичахме — добави Стоуни.

— Да не би това да значи нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед?

— Ами... Стоуни не се превземаше като сестра си. — Наистина го обичахме, и трите. Все пак може би не сме го обичали по правилния начин и може би щеше да е по-добре за нас, ако го бяхме обичали по друг начин.

— Какво значи това, по дяволите! — засегна се Сю.

— Не знам как точно да се изразя. Но нали всички обичахме татко, а я ни погледни сега.

— Вината не е негова — отсече Сю.

— Какво мислите за Джейсън Хартман?

Въпросът отклони вниманието им.

— Джейсън ли? — повтори Сю. — Какво за него?

— И аз това питам.

— Е, той е сладък.

Стоуни кимна утвърдително.

— Като роднина ни е — уточни тя. — Нали е син на Доли и изобщо...

— Да ви е известно нещо необичайно за него?

— Не — отвърна Стоуни. — Само дето май с нищо не се занимава. Не работи. Живее с майка си.

— Може да е от твоя контингент, а, Корд — вметна Пъд.

— Много е сладък — повтори Корд думите на Сю.

Стоуни потупа мъжа си по ръката.

— Шшшт — рече тя тихичко.

И двамата се усмигнаха.

— Защо питаш? — поиска да знае Сю.

Щях да произведа невероятен драматичен ефект, ако можех да заявя: *Защото е ваш брат*, но пък с това нищо нямаше да постигна.

— Известни ли са ви условията в завещанието на баща ви? — бе следващият ми въпрос.

— Ние трите наследяваме всичко — отвърна Сю.

— Пени обаче ще управлява — намеси се Стоуни. — Ние двете нищо не разбираме от бизнеса.

— Нейният дял равен ли е на вашите?

— Наследството още не е уредено, но Пени ни дава пари.

— Какво е отношението ви към нея?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна първа Сю. — Все пак тя ни е сестра, а и се грижи за нас.

— Освен това ни заключи като затворнички и изгони съпрузите ни — добави Стоуни.

— И без това браковете ни бяха вече съсипани — каза Сю. — А и Пени открай време обича да командва.

Сап ме погледна. Аз му кимнах в отговор.

— Сега вече разбирам защо и в клетка птичката пее — заявих аз.

— Това пък какво значи, по дяволите? — сепна се Сю.

— Не зная — успокоих я аз. — И на мен ми е доста трудно.

Телефонът ме събуди много рано, малко след изгрев слънце.

— Ако искаш да узнаеш кой уби Уолтър Клайв — прошепна непознат глас, — тръгни по магистрала двайсет. Карай трийсет километра на запад от Ламар. Спри в отбивката. Слез от колата и чакай.

— В колко часа?

— Бъди там довечера, в полунощ. Сам. Не играй номера, защото ще те следим.

— Колко мило — отвърнах аз.

Отсреща затвориха. Опитах се да набера номер шейсет и девет, за да разбера откъде ми се бяха обадили, но не ми провървя през централата на хотела. Погледнах часовника си. Шест без петнайсет. Станах, взех си душ и отидох при колата. Когато стъпих на магистрала 20, засякох километража и спрях на трийсетия километър. Мястото се оказа безлюдно, заобиколено от полегати хълмове и тук-там по някое дърво. Непознатият имаше право, щяха да ме забележат отдалеч. Подкарах до следващата отбивка, завих обратно и поех към града.

Теди Сап вече беше станал и пиеше кафе в иначе пустото заведение, в компанията на слаб мъж с прошарени коси, облечен в летен костюм и синя памучна риза. На масата бе отворена кутия понички с канела.

— Почнеш ли при ченгетата, няма отърване — рекох вместо поздрав и си взех поничка.

— Това е Бенджамин Крейн — представи Сап непознатия. — Моят любимец.

Стиснахме си ръцете. Мъжът се ухили на Теди.

— Време е да вървя — рече той. — Вие си имате работа, а аз имам в сума очи да се вирам.

Тръгна си.

— Отдавна ли сте заедно? — попитах аз Теди.

— От десет години.

— Любовта е хубаво нещо.

— Дори онази, която сама не смее да се назове?

— Дори и тя.

Сап ми наля кафе. Изядох си поничката, изпих и кафето и му разказах за обаждането.

— Доста са подранили... сигурно за да не те изпуснат.

— Да.

— То си е капан. При това много глупав капан. Дават ти цял ден да го различиш.

— Сами са си виновни, че се обадиха толкова рано. Зад цялата работа сигурно стои Делрой.

— Добро попадение — похвали ме Сап. — И той е глупав колкото си иска. А на теб ще ти трябва помощ.

— Знам. Имаш ли пистолет?

— Че как иначе.

Още при първото ми посещение се бях снабдил с карта на окръг Колумбия. Разгърнах я върху масата и двамата се заехме да проучим района.

— Ей тук те искат — посочи Сап.

— Знам. Вече бях там.

— Не се и съмнявам. Хубаво местенце са си избрали. Навремето съм ходил нататък за лов за птици, отдавна беше. А след като построиха магистралата, птиците отлетяха нанякъде. Сега никой вече не ходи там и то се превърна в пустош, през която минава междуцатската магистрала.

— Аз пък нямам никакво желание да ида там в полунощ, да сляза от колата и да чакам, докато куршумите ме надупчат на решето.

— То е ясно. А аз ще трябва да застана ето тук.

С молива си Сап отбеляза синята нишка на второстепенен път, който продължаваше почти успоредно на магистрала 20 в продължение на близо два километра на север.

— Това е част от стария главен път, преди да построя магистралата. Ей тук мога да оставя колата. — И той изрисува малко кръгче. — И ще им се явя в гръб. От около два-три километра.

Сап ми наля още кафе. Сложих си сметана и захар, разбърках го и си взех още една поничка.

— Като изядеш две — отбеляза Сап, — поне знаеш, че си си сложил нещо в стомаха.

— Първия път, когато те видях, си помислих, че караш с дузина сурови яйца на ден.

— И салмонелозата ти е в кърпа вързана. Не вярвам в тия глупости, дето ги разправят за белтъчините. Като не те мързи, рано или късно ще направиш мускули.

— Браво на теб. Я дай още една поничка.

— Мисля отрано да се паркирам на мястото.

— Така би било най-добре. Приятно е да се разходиш два-три километра на светло.

— И аз тъй мисля. Теренът не е проблем, но има дървета, има и къде да се скрие човек. По-лесно ще стане на светло.

Изпихме кафето, довършихме и поничките. Минаваше осем и трийсет.

— Имам защитна жилетка — рече Сап. — От времето, когато бях ченге.

— Благодаря — отвърнах. — Знам, че тая работа не ти е по вкуса.

— Сигурен съм, че ония негодници са хомофоби.

— То е ясно.

Сап изчезна нанякъде и след време се върна с жилетката — тъмносиня, от кевлар.

— Ако се сблъскаме с Делрой, дай да не го убиваме.

— Абе, човече — ядоса се Сап, — разваляш цялото удоволствие.

— Мислиш, че не го знам? Само че, ако остане жив, ще го предам на когото трябва и ще съм си свършил работата.

— Първо работата, после удоволствията, ясно. Ти гледай да сложиш някаква маркировка край пътя, пък и да не личи от сто километра де, само да знам къде да те търся.

Изправих се и взех жилетката.

— Ще купя някоя евтина гума и ще я оставя на трийсетия километър. Стари гуми се въргалят навсякъде край шосетата и на никого няма да направи впечатление.

— Поне ще знам какво търся. Една целувчица за сбогом?

— От теб ли?

— Ами да.

— По-скоро бих умрял.

През целия ден не ме свърташе на едно място. Почистих и двата си пистолета с късата цев 38-и калибър и деветмилиметровия браунинг, който носех като един вид тежка артилерия. Презаредих и двата, взех и втори резервен пълнител за браунинга. Пробвах жилетката. Със Сап бяхме почти еднакъв размер, тъй че ми беше горедолу по мярка. Направих няколко лицеви опори. Излязох пред мотела и вдигнах поглед към небето, което от обяд насетне бе започнало да се заоблачава. Пуснах телевизора и потърсих канала с прогнозата за времето. След петнайсетина минути досадна информация за областите на ниско налягане в Тексас най-сетне съобщиха за очаквани валежи в Джорджия. Направих още няколко лицеви опори. Обадох се на Сюзан и на безупречен южняшки диалект записах на секретаря ѝ недвусмислено сексуално предложение. Поразходих се. След разходката влязох в кафенето на мотела и си поръчах сандвич с шунка и кашкавал и чаша мляко. Ето че заваля. Застанах на терасата пред стаята и се загледах във водната пелена. Приятен дъжд, обилен, но не потискащ. Вятър нямаше, тъй че струите падаха отвесно. Захладя. Реших да подремна.

Събудих се привечер и видях, че дъждът не е спирал да вали. Взех си душ, преоблякох се и отново проверих пистолетите. Срещата, определена да се състои на магистрала 20, може и да бе фалшива. Нищо чудно да бяха си наумили да ме гръмнат още като се качвам в колата на път за уговореното място. Но може и да се лъжех. Делрой не беше толкова умен. Все пак вероятността е едно, а сигурността съвсем друго. Ако намеренията им бяха такива, кога щяха да се появят? Вероятно към десет и половина. Запитах се дали да не хапна още един сандвич, но всъщност не бях гладен. Наместо сандвич си взех кафе. Не исках да ми се доспи в неподходящ момент. Върнах се в стаята си и си сложих кобурите с двата пистолета. Браунинга обикновено носех на гърба отдясно. Трийсет и осем милиметровия поставих с дулото напред на кръста отляво. Пъхнах резервния пълнител в задния джоб, а

специалните патрони 38-и калибър — в джоба на панталона. Преметнах жилетката през ръка, отидох до колата и излязох от паркинга. Никой не ме последва. Беше около девет часът — твърде рано.

Поех по магистрала 20 към уговореното място. На около километър и половина преди мястото на срещата имаше отбивка, където бяха спрели няколко коли и тежкотоварни камиони. Ако аз бях съставил днешния план, щях да предвидя тук да чака кола с монтиран телефон, та когато се появях, колата, следваща ме от мотела, да даде сигнал на другата да поеме следенето по-отблизо, и двете щяха да спрат пред мен под прав ъгъл, за да ме блокират. Сега вече трябваше да си отворят очите на четири, тъй като тръгнах прекалено рано, което те очевидно изобщо не бяха очаквали. Може би пък това щеше да ги накара да се откажат. Не ми се искаше да стане така. На следващото отклонение направих обратен завой и се насочих към Ламар. Не можех да рискувам да ги объркам дотолкова, че да се откажат поне да опитат. Първата глупост, която допуснаха, бе изобщо да предложат тая среща. Следващия път можеха и да си изпитат нещата. Обадих се на Сюзан от телефона в колата.

— Спенсър, моторизирана единица Юг — произнесох веднага щом чух гласа ѝ.

— Виж, така е по-добре. Днес следобед някакъв глас, дето твърди, че говори от името на определен твой орган, ми е оставил отворително съобщение с нескопосен южняшки акцент, докато в същото време аз се опитвам да лекувам хората.

— Кой орган?

— Много добре знаеш за кой точно става въпрос.

— Неприятно ли ти стана, като изслуша съобщението?

— Не.

Говорихме си така, докато наближих мотела. Пърл се чувствала отлично. Споделих, че смятам скоро да се прибирам. Времето в Бостън било чудесно. А тук валеше. Сюзан ми липсваше. И аз ѝ липсвах. Обичахме се. Казах „довиждане“ тъкмо когато гумите на колата изсвистяха по чакъла на паркинга. След като затворих телефона, се почувствах завършен човек, както ставаше винаги след разговорите ми със Сюзан, като позасъхнало цвете, което обилно е било полято с вода.

Часовникът показваше десет и половина. На паркинга забелязах кола, която не бях видял на тръгване. Тъмночервен додж със сигнална лампа откъм мястото на шофьора. Това все още нищо не означаваше. Паркингът зад мотела непрестанно посрещаше и изпращаше всякакви коли. И все пак странно. Останах в колата, без да гася мотора, с включени чистачки, та да мога да виждам. Изместих се встрани от другите коли по посока на магистралата, така че да не ме затиснат отстрани и да ме застрелят в колата. Реших, че този вариант е за предпочитане пред безцелното шофиране напред-назад по магистрала 20. Извадих деветмилиметровия пищов, дръпнах предпазителя, заредих внимателно и оставих оръжието на коленете си. Нищо не се случи. В единайсет вече мислех, че вариантът с шофирането по магистрала 20 е по-приемлив. В единайсет и трийсет облякох жилетката, пристегнах ремъците, сложих върху нея тънко яке, бавно се измъкнах от паркинга и се насочих към входа на магистралата. Пистолетът все така си лежеше в скута ми. Като изкачих склона, забелязах, че доджът също напуска паркинга и поема в същата посока. Край на безцелното шофиране. Играта бе започнала.

Мократа настилка блестеше на светлината на фаровете. Луната не се виждаше. Уличните лампи, ако изобщо ги имаше, също не светеха. Времето с нищо не ми помагаше. Бих предпочел да е ясна нощ. От друга страна, в моя бизнес рядко имах възможност за избор.

В дванайсет без седем минути спрях в отбивката близо до мястото на срещата. Гумата, предназначена да упъти Теди, си беше там, където я бях оставил, лъщяща от обилния дъжд. Докато паркирах, една кола ме задмина и спря под тъгъл отпред. Доджът, който ме следваше, спря отзад. Ето че мислехме в унисон. Незначителното прикритие, което осигуряваше колата, се неутрализираше от невъзможността да се движа накъдето и да било. Изключих фаровете, също и двигателя. Взех пистолета и отпуснах ръка плътно до крака си. Излязох от колата, затворих вратата и застанах под дъжда.

Фаровете на доджа ме осветяваха. Предната кола беше със загасени фарове. Никой не се появи. Чувахе се шумът от дъжда и от чистачките на доджа. Скоро откъм гората настъпи раздвижване. В следващия момент от тъмнината се появи Джон Делрой с още двама и застана в обсега на фаровете, така че да го виждам. Придружителите му застанаха от двете му страни. И двамата имаха пушки. Единият бе

облечен в жълто яке, другият май не беше предвидил дъжда, пазеше го само шапка с емблемата на „Атланта Брейвс“, нахлупена ниско над ушите му. Униформи на „Секюрити Саут“ не се виждаха.

— Спенсър — рече Делрой.

— Делрой — отвърнах аз.

Шофьорът на доджа застана от дясната ми страна, а онзи от предната кола — отляво. С периферното си зрение ги огледах и се зарадвах, че не носеха пушки.

— Не се отказваш и това си е — рече Делрой.

— Нали затова получавам големите пари.

— Ти ли разби офиса в Атланта?

Усмяхнах му се. Опитах се да се правя на загадъчен, но при тоя силен дъжд и в присъствието на петима въоръжени мъже май не ми се удаде.

Делрой сви рамене.

— Няма значение. Ела насам.

— За да ми кажеш кой уби Уолтър Клайв?

— Много добре знаеш кой го уби — отбеляза Делрой. — Ела насам.

— Няма да стане.

Той отново сви рамене. Изглеждаше напълно спокоен. Беше роден командир.

— Умри където пожелаеш.

Посочи с показалците на двете си ръце към мъжете, застанали от двете ми страни, и кимна веднъж. В този миг откъм гората зад Делрой изтрещя изстрел. Мъжът от дясната ми страна направи полукръг и пистолетът му издрънча върху настилката. Приклегнах до моята кола, опрях се удобно и стрелях в онзи отляво, целейки се някъде в средата на силуета. Човекът се преви на две и падна на земята, виещ от болка. Чух пистолетът му да се плъзва по скоростната лента. Поизправих се и опрях ръката си с пистолета на покрива на колата. Двамата с пушките тъкмо се извъръщаха по посока на изстрела, когато откъм гората отново проехтя изстрел, който улучи единия и той политна към доджа. Другият, онзи с шапката, захвърли пушката и побягна на запад по банкета на магистралата. Делрой стоеше като закован. Дори не бе вдигнал пистолета си. Заобиколих колата и го издърпах от скованата му ръка. Той не оказа съпротива. Зад мен мъжът, когото бях

прострелял, продължаваше да вика от болка. Ужасно неприятен звук. Но не можех да направя нито, пък и предпочитях да не съм аз пострадалият. Теди Сап се появи откъм гората в дълъг черен дъждобран и черна каубойска шапка и с пушка М1 в ръце.

— Нищо по-хубаво от доброто старо оръжие — отбелязах аз.

— Няма да се излагаме я — чух в отговор.

Намирах се при Бекър, по-точно в стаята за разпити на Окръжния полицейски участък на окръг Колумбия, и си приказвах с Джон Делрой и Пени Клайв.

Делрой бе скръстил ръце на очуканата дъбова маса, която го отделяше от Бекър. Пени седеше до него, кръстосала крака, отпуснала ръце в скута си, оставила малката си бяла сламена чантичка встрани върху бюрото на Бекър. Аз подпирах зелено боядисаната бетонна стена вляво от Бекър, възхищавайки се на изкусно изложеното на показ загоряло бедро на момичето.

— Благодаря, че наминахте — рече Бекър на Пени.

— Какво означава всичко това, Долтън? — поиска да знае тя.

— И ние това се опитваме да разберем. Мистър Спенсър твърди, че Делрой направил опит да го убие. Джон нищо не казва. Известно ми е, че работи за теб, тъй че предположих, че може да ни помогнеш.

— Следователно не съм арестувана — рече тя.

Произнесено много мило, просто за пояснение.

— Не, не. Просто се надявах да ни помогнеш да накараме мистър Делрой да обясни поведението си.

Делрой се извърна към Пени и рече кротко:

— Нужен ни е адвокат.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да ти доведе адвокат, Джон? — Очите ѝ бяха широко отворени, изпълнени със съчувствие.

— И двамата се нуждаем от адвокат — отбеляза Делрой все така кротко, леко наблягайки на втората дума.

— Не смятам, че на мен ми е необходим адвокат, Джон — рече Пени.

Делрой кимна мълчаливо и не се обади повече. Бекър вдигна стола си на задните крака.

— Някой да иска кока-кола? — предложи той. — Кафе? Или чаша вода?

Никой не се отзова. Бекър кимна на себе си.

— Предполагам, няма да спориш с мен, Джон, ако ти кажа, че сме хванали задника ти на тясно. Извинявай за израза, Пени.

Делрой мълчеше.

— Не само мистър Спенсър, но и един уважаван бивш полицаи на име Теди Сап е бил свидетел на опита ти да убиеш мистър Спенсър.

Пени се намръщи. *Какъв ужас!*

— Теди Сап е гаден педал — натърти Делрой.

— Което едва ли ще се отрази неблагоприятно на достоверността на свидетелските му показания — отвърна Бекър. — А теб май те очаква доста продължително време на топло.

Бекър се размърда на стола си, за да се намести по-удобно. Делрой си седеше неподвижно и продължаваше да мълчи. Стиснатите му една в друга ръце бяха спокойно отпуснати на масата.

— Искам да знам защо си се опитал да убиеш мистър Спенсър — продължи Бекър.

— Това обвинение ли е? — сепна се Делрой.

— Още не. Ти си служил в полицията. Знаеш, че при предявяване на обвинение трябва да ти прочетем правата и да ти дадем възможност да си вземеш адвокат, а адвокатът няма да допусне да изтървеш дори една дума, тъй че тогава едва ли ще можем двамата да измислим каквото и да било.

— Значи мога просто да стана и да си изляза оттук, така ли?

Бекър на свой ред забави отговора. Погледна ме. Аз се отлепих от стената, пристъпих една-две крачки и се подпрях на вратата. Бекър се усмихна.

— Можеш, естествено — едва сега отвърна той.

Делрой ме погледна, сетне погледна към Бекър и не направи никакво движение.

— Долтън — обади се Пени, — не разбирам аз какво правя тук.

— Надявахме се да накараш мистър Делрой да бъде откровен с нас — отвърна Бекър.

— Джон, аз наистина се надявам да бъдеш напълно откровен с шериф Бекър — пропя момичето.

Делрой се усмихна по-скоро на себе си, но нищо не каза. Изглеждаше изцяло погълнат от кокалчетата на заключените си пръсти.

— Може би ще можеш да ни кажеш какво е трябвало да прави мистър Делрой по времето, когато се е опитвал да убие мистър Спенсър — обърна се Бекър към Пени.

— Всъщност Джон нямаше никакви определени задачи. Той и неговите хора осигуряваха охраната на семейството и на бизнеса.

— Бизнесът ще рече „Трите кобилки“.

Пени кимна в отговор.

— А семейството ще рече ти и двете ти сестри.

— Да.

— Доколкото си спомням, наскоро се наложи Спенсър да спасява двете ти сестри от охраната, осигурявана от мистър Делрой.

— Мистър Спенсър е действал, воден от погрешна преценка. По времето, когато ги отвлече, а и сега, струва ми се, те не са в състояние сами да се грижат за себе си, нито пък да вземат решения в свой интерес.

Бекър весело закима.

— Можем и това да обсъдим — рече той. — А имаш ли някаква представа защо мистър Делрой е направил опит да убие мистър Спенсър?

— Абсолютно никаква.

— Джон, ти искаш ли по-лека присъда? — попита Бекър.

Делрой отново се усмихна на себе си някак разсеяно.

Погледна към Пени. Тя не му отвърна и той отново се вторачи в кокалчетата на ръцете си.

— Добре тогава — не се отказваше Бекър. — Мистър Спенсър, бихте ли отворили вратата, за да може Джери да пусне хората отвън.

Отстраних се от вратата, отворих я, подадох глава и направих знак на помощник-шерифа, като посочих с палец стаята за разпити, и отново я затворих.

— Не бива да предполагам, че си помолила мистър Делрой да застреля мистър Спенсър, нали, Пени? — настоя Бекър.

— Долтън, това звучи обидно. — Пени седеше съвършено изправена на стола си. Краката ѝ вече не бяха кръстосани, стъпалата плътно опираха в пода, коленете, опрени едно в друго, глезените също.

— Така е наистина — призна Бекър. — Ще ме прощаваш, но бяхме принудени да направим това предположение.

Пени здраво стисна устни. Вратата зад мен се отвори. Отстъпих встрани и водени от униформения помощник-шериф, вътре пристъпиха членовете на семейство Клайв: Стоуни, Сю, Пъд, Корд, Доли Хартман, Джейсън Хартман и специалната гостенка чак от Сан Франциско Шери Ларк, Пени се вторачи в майка си, но не каза нищо. Помощникът на Бекър — мъж с големи мустаци като някогашен шериф от запада — размести столовете и всички седнаха.

— Остани, Джери — каза му Бекър и той зае моето място до стената, а аз отново подпрях вратата.

— Искам на всички ви да благодаря, че дойдохте — оповести Бекър. — И най-вече на вас, мисис Ларк. Знам, че полетът е много дълъг.

— Нали ми пратихте билет.

Бекър кимна.

— Получихме малко увеличете на месечния бюджет — обясни той кратко. — А сега, за да бъдем всички наясно, искам да заявя, че никой от вас не присъства тук по принуда. Никой не е арестуван, макар да има голяма вероятност това да сполети мистър Делрой.

Пени не сваляше очи от майка си. Делрой все така се взираше в кокалчетата на ръцете си. Всички останали полагаха усилия да не гледат към никого, с изключение на Пъд, който се обърна към мен и ми намигна. Бекър обходи с поглед присъстващите.

— Всички добре ли се чувствате? — попита. — Някой да иска кока-кола? Кафе? Или чаша вода?

Никой не се обади.

— Добре тогава. Мистър Спенсър, вие станяхте причина да се вдигне шум около този случай, тъй че защо не го изложите пред нас?

Всички се извърнаха към мен. Имах чувството, че съм длъжен да направя някакъв фокус. Размислих и се отказах.

— Повечето от вас — започнах аз — са в течение на онова, което ще кажа, но все пак номерът е да разберем всичко от начало до край. Не се намираме в съдебната зала. Ще чуете онова, което мисля. От друга страна, повечето неща мога веднага да докажа.

Мустакатият помощник-шериф премести тежестта си от единия на другия крак, при което кобурът с пистолета му проскърца.

— Преди около трийсет години — продължих аз — Уолтър Клайв е имал връзка с Доли Хартман. В резултат от тази връзка се

появява Джейсън Хартман.

Стоуни и Сю едновременно обърнаха погледите си към Джейсън. Всички останали гледаха в мен.

— Никой досега не е разгласявал този факт. Доколкото ми е известно, дори самият Клайв не е знаел. Доли преценила, че и за нея, и за Джейсън ще бъде най-добре да изчакат. По-късно Клайв изготвил завещание, според което цялата му собственост трябвало да се подели поравно между децата му. Стоуни и Сю не се интересували много от бизнеса. За разлика от Пени, която взимала все по-активно участие, докато в един момент поела управлението в свои ръце, а Уолтър прекарвал времето си, като развличал клиентите или пътувал в компанията на Доли, която се появила отново, след като Шери изчезнала от хоризонта.

Никой не смееше да шукне. Шери Ларк се приведе напред, разтвори устни, леко смръщена, за да стане ясно на всички колко внимателно следи разказа. По всяка вероятност в живота ѝ имаше твърде малко нережисирани моменти.

— Нямам представа какво е подтикнало Доли да повдигне въпроса, пък и, честно казано, това е без особено значение. Все пак накрая тя уведомила Клайв, че Джейсън е негов син. Но Клайв съвсем не е бил някакъв доверчив хапльо, ако мога така да се изразя. Той поискал доказателство. Ето защо потърсили съдействието на доктор Клайн, когото повечето от вас познават, струва ми се, за да бъдат направени изследвания на ДНК. Междувременно Уолтър, с оглед евентуален положителен резултат от изследванията, провел разговор с адвокатата си Руди Валоун за възможността да промени завещанието си. Промяната щяла да включи Джейсън измежду наследниците, но и криела немалка изненада, а именно той да получи и управлението на „Трите кобилки“.

Настъпилата тишина натежа. Делрой седеше все така неподвижно, вторачил поглед в кокалчетата на пръстите си. Стори ми се, че бръчиците около устата на Пени се откритоиха по-осезаемо, сякаш тя се опитваше да стисне зъби. Джейсън Хартман запази изискано мълчание, което лесно се удава на хората, когато най-сетне получат онова, което им се полага.

— Изследванията на ДНК били проведени в пълна тайна. Знаели единствено Доли, Уолтър и лекарят. Дори Джейсън не е знаел. Смятал,

че се подлага на рутинен преглед. По ирония на съдбата, както се казва, доктор Клайн и Шери Ларк имали взаимоотношения, надхвърлящи обичайната близост между лекар и пациент, и което е още по-интересно, такава връзка съществувала и между Руди Валоун и Шери Ларк. И ето че разкрепостеният ѝ дух я подтикнал да използва тези свои връзки, за да научи за изследванията на Уолтър, а и за намерението му да промени завещанието си в полза на Джейсън, ако резултатът докаже бащинството му.

Направих пауза и погледнах към Шери. За пръв път в живота ѝ, струва ми се, лицето ѝ бе добило изражение, отразяващо чувствата ѝ в момента. То излъчваше страх.

— И тя казала всичко това на Пени — заключих аз.

Някой, май че беше Доли, звучно си пое дъх. Никой друг не помръдна.

— Истина ли е, Шери? — попита Бекър.

Когато най-сетне събра сили, гърлото ѝ трябва да бе в спазъм, защото тя промълви едва чуто:

— Да.

Бавно, сякаш водени от вещь хореограф, всички отместиха погледи от Шери към Пени.

Лицето на Пени бе леко сковано. Иначе тя изглеждаше спокойна. Делрой я погледна.

— Нужен ти е адвокат — рече той тихо.

— Ти може би се нуждаеш от адвокат, Джон. Но не и аз.

— Ти си убила татко — промълви тихо Стоуни.

— Постарай се да не говориш като смахната, Стоуни — засече я сестра ѝ.

— Ти си го убила — с все така тъничък гласец повтори Стоуни. — После прогони и съпруга ми.

— Съпругът ти ли? — възкликна Пети. — Съпругът, който е педал?

Корд не гледаше към никого. Бекър седеше с безизразно лице, все така наклонил стола си назад, и слушаше внимателно.

Ти съсипа брака ми, после ме заключи като в затвор и се опита да ми замъглиш разсъдъка — не млъкваше Стоуни. Тъничкото ѝ гласче звучеше неумолимо, а като че ли тъкмо поради това и много по-убедително.

— Ти си била — рече Сю на свой ред.

Тя говореше по-високо, както обикновено. Ала звучеше искрено. Пени погледна първо към Стоуни, сетне към Сю. Когато проговори, гласът ѝ бе равен, без никаква интонация.

— Ти — рече тя на Сю, — ти си омъжена за един женкар и пияница. А и ти вече хойкаш и пиеш като него. — Отмести погледа си към Стоуни. — Твоят пък така наречен съпруг е хомосексуалист, педофил при това. А и ти самата се превърна в уличница. — В следващия миг едновременно изгледа и четиримата. Хладен, презрителен поглед. Човек би се уплашил, ако не бе неустрашим мъжага като мен. — Ето го моето семейство. Уличници, пияници, извратени типове. Та вие сте пълни безделници. С нищо не се занимавате, нищо не създавате. Просто смучете от нас като паразити.

Погледнах към Бекър, който я слушаше внимателно, В извивката на устните му се долавяше доволство.

— Пени — обади се Делрой.

— Млъквай — заповяда му тя. — И ти ми причини достатъчно неприятности.

Делрой кимна сякаш в отговор на някакъв свой вътрешен глас. И продължи да се занимава с ръцете си. Пени отново се обърна към сестрите си.

— Би трябвало да сте ми благодарни. Нищо не можех да направя, докато татко беше жив. Скъпоценните му омъжени дъщерички — остави ги да правят каквото си искат, стига да не се развеждат. Остави ги на мира. Грижи се за тях. Ако загазят, накарай Делрой да замаже нещата. Защо според вас задържахме Делрой толкова години? За да почиства кочината.

— А после таткото умря — тихо вметна Бекър.

— И аз се опитах да почистя кочината веднъж завинаги. Да ги отърва от съпрузите, които ги подтикваха към покварата. Да ги приуча да бъдат чисти, дори ако е необходимо, насила.

— Също като теб — още по-тихо вметна Бекър.

Досещах се, че се опитва да насочва бликналите думи.

Това беше голям риск. Съществуваше опасността да прекъсне потока на мисълта, тя да се опомни и да се овладее. Делрой обаче не бе съумял да я спре, затова бях съгласен с Бекър. Тя не можеше да се спре, тъй че можеше поне да бъде насочвана.

— Точно така — продължи тя, — като мен. Та аз бях идеалната дъщеря, за бога. Красива, умна, винаги готова да помогне, разумна в бизнеса, очарователна към всички. Татко казваше, че моите гени май били съвсем различни. — Усмихна се. Гледката не беше приятна. — Кучият му син, дори не бях негова любимка, никога не ме предпочете пред тях. Харесваше тези две безполезни крави точно толкова, колкото харесваше и мен.

Човек оставаше с чувството, че не за пръв път изрича тези думи, все едно че по памет възпроизвеждаше дълго таено недоволство, което сама си бе повтаряла хиляди пъти. Ето че внезапно спря, сякаш това бе всичко, което е запомнила. Никой не проговори. Чух кобурът на полицая отново да проскърцва от смяната на позата. Бекър погледна към мен.

— После си разбрала, че има опасност той да даде бизнеса другиму — казах сякаш на себе си. — Ето защо двамата с Делрой сте инсценирали стрелбата по конете. Хитро хрумване за един способен аматьор. През цялото време се е налагало да се усмихваш, да играеш започнатата игра, когато баща ти ме нае да разследвам какво става. Стигна дотам да унижиш Делрой в мое присъствие, за да повярвам, че си готова да ми помогнеш.

— И защо според теб мистър Делрой ще участва в толкова нескопосан замисъл? — засече ме Пени.

Седеше вече съвсем сковано, дори устата сякаш не ѝ се подчиняваше. Но гласът ѝ бе напълно спокоен.

— Защото сте били любовници — отвърнах ѝ аз.

Пени се изсмя. Звукът сякаш бе още по-неприятен от изражението на разтегнатите в усмивка устни.

— Мистър Делрой и аз? Но моля те. Той работеше за мен, нищо повече.

— И следваше твоите заповеди, когато затвори сестрите ти?

— Да.

— А когато се опита да ме убие?

— Не.

— Защо се опита да ме убие?

— Нямам представа. Навярно е убил баща ми и се е уплашил, че можеш да го разкриеш.

— Всъщност скоро щях да разкрия, че *ти* си го убила.

— Не съм.

— Значи според теб Делрой го е извършил?

— Не знам. Ти ми зададе въпрос и аз ти отговорих с предположение. Не зная какви са мотивите на мистър Делрой за едни или други негови действия.

— Обичаш ли го?

— Не ставай смешен.

— Нима това означава „не“, шерифе?

Бекър бавно сведе глава.

— Така ще го приема — рече той. — Ти да кажеш нещо по въпроса, Джон?

Делрой отказа да вдигне очи. Просто бавно поклати глава.

— Това е много лошо — каза Бекър. — Надявах се, че може да поискаш да оспориш някои от твърденията на мис Клайв.

Делрой продължи да мълчи. На лицето му бе застинала непонятна полуусмивка.

— Е, помисли си, Джон. Защото ние ще те арестуваме, ще те обвиним в опит за убийство и ще те тикнем зад решетките за дълго, освен ако нямаш с какво да се откупиш.

Едва сега Делрой вдигна очи, със застинала гримаса на лицето, и бавно извърна глава към Пени.

— Нямам какво да предложа — промълви той най-сетне, Бекър за пореден път кимна бавно-бавно.

— Много лошо — рече той. — Мис Клайв, според мен вие сте убили баща си или сте влезли в заговор с Делрой, за да го убие. Надявах се той да ви издаде, но, изглежда, не е готов да го направи. Затова можете да си вървите.

Пени запази мълчание. Изправи се и взе чантичката си.

— Разбира се, това, че не те издаде сега, съвсем не означава, че няма да го стори по-късно — подхвърли Бекър.

Пени се запъти към вратата.

— А дори и да не го стори — не мирясваше Бекър, — аз самият ще отделям по малко време всеки ден, за да те пипна. Не съм от бързите, не отричам, но в крайна сметка ме бива в тая работа.

Погледите им се кръстосаха само за миг, след което Пени отвори вратата и излезе, без да я затвори.

— Джери — разпореди Бекър, — можеш да изведеш всички, с изключение на мистър Делрой.

Всички се изправиха почти едновременно. Нямаха какво да кажат, мълчеше дори Пъд, който обикновено не си държеше езика зад зъбите.

Когато останахме сами, Бекър оповести:

— Джон Делрой, арестуван сте за опит за убийство. Имате право да запазите мълчание...

— Зная — отвърна Делрой. — Не си прави труда.

Въпреки всичко Бекър си каза урока докрай, без да се запъне. След като изслуша правата си, за миг Делрой остана напълно неподвижен. Сетне, без да поглежда нито към мен, нито към Бекър, заговори на двама ни.

— Цял живот съм мамил жените — рече той. — Но само този път се влюбих.

— Лош момент си избрал — отбелязах аз.
Делрой вдигна рамене.

Издание:

Робърт Паркър. Версия „Торнадо“
Издателство „Обсидиан“, София, 2000

Редактор: Матуша Бенатова

Художник: Кръстьо Кръстев

Техн. редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN 954-8240-88-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.